

บารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำ

พระบิณฑ์ข้าวทิพย์-ฤทธิ์ทางใจ-ลูกชนะใจแม่

มัลลิกาเทวี

Helm-Knabenkraut (Orchis militaris)

ดอกไม้อันงดงาม .... ยังมีค่าน้อยกว่ากว่าดวงใจที่เป็นกุศล

ขอพระสัทธรรม ๓ ประการ อันวิจิตรงดงาม

จงมาสถิตย์มั่นในดวงใจของข้าพเจ้า และชาวพุทธ -

ชาวไทย - ชาวโลกโดยทั่วไปตลอดกาลนาน

บารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำ

พระบิณฑ์ข้าวทิพย์ - ฤทธิ์ทางใจ - ลูกชนะใจแม่

มัลลิกาเทวี

ต่อด้วยแถลงผลการศึกษา
วัดเขาพุทธโคดม
ปีการศึกษา ๒๕๓๔ ประกาศผล ๒๕๓๕

จัดพิมพ์โดย
กองทุนวิทยาทาน วัดเขาพุทธโคดม
อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ๒๐๑๑๐
โทร. ๐๓๘-๓๑๒๖๐๘

พิมพ์ที่เอราวัณการพิมพ์ 238/37-41 จรัญสนิทวงศ์ 84
บางอ้อ กทม. 10700 โทร. 4247848-50
นายประสิทธิ์ ภูดิมหาตมะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

ในวาระแห่งชีวิต ...: ซึ่งผู้เขียนและผู้อ่าน ยังไม่สิ้น ทุกผู้ทุกนามก็ต้องศึกษา-ต้องค้นคว้า-ทดลอง นำมาปฏิบัติ ให้เห็นผลจริงว่า สิ่งใดไม่ดีควรละ สิ่งใดดีควรปฏิบัติต่อไป ใจอาจมีทางพ้นจากปาบได้บ้าง ถึงไม่มากก็ยังดี

ผู้เขียนรวบรวมขอพาท่านผู้อ่าน ไปพบกับเรื่อง บารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำ วันนี้ท่านอย่าเพิ่งเชื่อ หรืออย่าเพิ่งปฏิเสธง่ายเกินไป อาจมีโทษมีบาปเกิดขึ้น และจะเป็นภัยต่อชีวิตตนเองในปัจจุบันและอนาคต

ควรศึกษา-ฝึกจิตตนเองให้ดีพอก่อน จึงจะเห็นชัดว่าเรื่องทุกเรื่องนั้นเป็นไปได้ และอาจเป็นไปไม่ได้ เพราะต้องอาศัยฤทธิ์อภิญญา และเหตุปัจจัยอีกหลายอย่าง หรือบางทีก็อาจเป็นการเข้าใจผิด-หลอกลวง-หลงตัวเองไปบ้างก็ได้ ผู้รวบรวมขออภัยผู้ทรงอภิญญาตัวจริงไว้ ณ. ที่นี้

การบิณฑบาตข้าวทิพย์จากเทวดา อันนี้เป็นเรื่องในทำนองเดียวกัน ผู้มีบุญมีฤทธิ์ หรือเป็นลูกศิษย์พระโมคคัลลานะ สามารถทำได้ ใครเชื่อแล้วต้องฝึกจิตตนเองดีกว่า และไม่หลงยึดถือเพียงแค่นี้ จะได้ข้ามพ้นทุกข์ต่าง ๆ ได้ดีกว่านี้

ฤทธิ์ทางใจ เป็นประสบการณ์จากชีวิตจริงของผู้ปฏิบัติ ใครฝึกได้ก็สบายไปหลายชาติ ดีทั้งพระ-เณร-ชี-ฆราวาส ใครทำได้ต้องดี มีมงคลต้องก้าวหน้าไปได้ไกล ... ต่างแต่ฝึกถูกวิธีหรือไม่เท่านั้น

ลูกเลี้ยงใจดี ชนะแม่เลี้ยงใจร้าย ผู้ที่มีบารมี มีบุญญาธิการสั่งสมมาก่อนถึงจะมีบาปเก่า มารร้ายมาทวง แต่จิตใจก็ไม่ตกต่ำไปตามเหตุการณ์ หากเรารู้ว่าเขามาทวงสิ่งชั่ว ซึ่งเสมือนหนี้กรรมหรือตราบาป ถ้าเราฝึกจิตดี มีความอดทน มีปัญญารู้ทัน ก็จะพ้นจากวิกฤตการณ์ที่เลวร้ายนี้ไปได้... ขอจงมั่นใจ

มัลลิกาเทวี เป็นพระราชินีผู้มีโฉมงามและฉลาด ฝักใฝ่ในการบุญหาใครเปรียบได้ยาก แต่เมื่อจิตที่เคยทำบาปไว้มากในชาติก่อน ๆ และยิ่งไม่ได้เจริญวิปัสสนาให้บรรลุพระโสดาบัน เป็นอย่างต่ำ ไม่ว่าเราหรือท่านต่างก็มีโอกาสทำทุจริต - ตกนรกในชาตินี้และชาติหน้าได้ ใจตัวเองเท่านั้น จะเป็นผู้รู้ตัวเองในปัจจุบัน

ขอคุณพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ ผู้บริสุทธิ์ บุญกุศลที่ข้าพเจ้า ผู้เขียน ผู้รับ ผู้อ่าน ผู้อุปถัมภ์กองทุนวิทยาทานทุกท่าน จงดลบันดาลให้พระศาสนาของพระพุทธองค์จงถูกต้อง ถูกใจ ของแต่ละบุคคล เจริญก้าวหน้าต่อไปในโลกนี้ จักรวาลนี้ จงมีต่อไปชั่วกาลนาน...........

พระป. ญาณโสภโณ

๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕

บารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำ

อ.ประกายเพชร

ผักกระเจี๊ยบแก้ปวดศีรษะ

ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวที่น่ายินดีจาก **คุณลุงพิชิต ชูตระกูล** อายุ ๖๙ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓ หมู่ ๒๑ ตำบลหนองไข่น้ำ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ลองอ่านดูนะคะ

"คุณลุงมาบ้านของอาจารย์เวลาเท่าไหร่คะ มากันกี่คนคะ"

"เวลา ๐๙.๓๐ น. และมีเพื่อนบ้านมาด้วย ๒ คนครับ"

"มาเป็นครั้งที่เท่าไหร่คะ"

"ครั้งที่ ๓ ครับ ครั้งแรกวันอาทิตย์ก่อนโน้น"

"คุณลุงลองเล่าสิคะ ว่าไม่สบายเป็นอะไรบ้าง และทำงานอาชีพอะไรคะ"

"งานอาชีพ เคยรับราชการทหารสมัยสงครามญี่ปุ่น และออกจากทหารเมื่อ พ.ศ.๒๔๘๙ บวชครั้งแรก ๒ พรรษา สอบนักธรรมโทได้ สวดปาติโมกข์ด้วย สึกแล้วออกมาเป็นพ่อค้า โรคประจำตัวคือปวดท้อง เคยฉายเอกซเรย์ว่า ลำไส้ใหญ่โป่งพอง ผ่าตัดอันตราย เพราะอยู่ติดกับไส้อ่อน ผ่านไปแล้ว ๕ ปี รักษามาตลอดเวลา หายๆ ปวดๆ ไม่รุนแรงนัก"

"แล้วเป็นอย่างไรอีกคะ" ข้าพเจ้าถามต่อ

"ต่อมาเมื่อประมาณ ๒ เดือนที่ผ่านมา ปวดศีรษะข้างเดียว

อย่างรุนแรงมาก ทนไม่ไหว เวลาปวดต้องเดินจงกรม หรือนั่งสมาธิ หรือทำงานนานาชนิด จึงจะค่อยทุเลาลง"

"คุณลุงเล่าให้อาจารย์ฟังอย่างละเอียดเลยนะคะ"

"ต่อมาปวดศีรษะเกือบตลอดคืน ตลอดวัน ทนไม่ไหวจริงๆ เคยอ่านหนังสือโลกลี้ลับ ทราบว่าอาจารย์ประกายเพชรศิษย์ตัวแทนรักษาคนไม่สบาย แทนท่านหลวงพ่อสด จึงชวนแม่บ้านมาดู ถ้ารักษาแบบเข้าทรงจะกลับบ้าน แต่อาจารย์รักษาแบบใช้อานาจจิต จึงมีศรัทธาและเลื่อมใส"

"นอนลงนะคะคุณลุง" ข้าพเจ้าใช้มือวางที่หน้าผาก และใช้นิ้วแตะที่ขมับข้างที่ปวดมาก แล้วถ่ายพลังทิพย์ผ่านเข้าไปในศีรษะคุณลุงทันที

"ยาของคุณลุงแก้ปวดศีรษะคือ **ผักกระเจี๊ยบ** *นะคะ ต้มให้สุก แล้วจิ้มน้ำพริกปลาร้า แหม! น่าอร่อยแทนจริงๆ ค่ะ"*

หลังจากที่คุณลุงมารับพลังทิพย์ครั้งแรก และลากลับบ้านเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. ก็เล่าให้ข้าพเจ้าฟังต่อว่า

"รับประทานผักกระเจี๊ยบจิ้มน้ำพริกปลาร้าเวลาเย็น พอวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. จะไปทำกิจธุระ รู้สึกแสบในจมูกข้างที่ปวดศีรษะ จึงสั่งออกมา เอามือข้างซ้ายรับไว้ เป็นเศษเนื้อเน่า มีสีเขียวปนอยู่ด้วย คล้ายๆ เสลด และน้ำหนองผสมอยู่ ก้อนใหญ่ประมาณเท่านิ้วนางออกมา ๑ ก้อน จึงเรียกแม่บ้านออกมาดู รู้สึกแปลกมาก"

ข้าพเจ้าก็ดีใจนะคะ ที่การรักษาคุณลุงได้ผลดีมากในปีใหม่นี้ เพราะข้าพเจ้าจะพูดเกือบๆ ทุกวันว่าใครเป็นอะไรที่รักษามานาน

ไม่หายสักที ก็ขออวยพรให้หายกัน เพื่อถือว่าเป็นของขวัญปีใหม่ที่ข้าพเจ้ามอบให้กันคนไม่สบายทุกๆ คนค่ะ

"เล่าต่อไปนะคะคุณลุง คงมีคนอยากรู้มากค่ะว่าเกิดอะไรขึ้นอีกต่อไป"

"ผมรับประทานผักกระเจี๊ยบทุกวัน · หลังจากนั้นอีก ๒ วัน ก็มีเศษเนื้อเน่าออกมาอีก ๑ ก้อน เล็กกว่าก้อนแรกเล็กน้อย

ต่อมาอีก ๒ วัน รู้สึกคันคอมาก บ้วนเสลดออกมาทางปาก เป็นเศษเนื้อเน่าอีกก้อนหนึ่งใหญ่เท่ากับครั้งแรก และออกมาเรื่อยๆ เป็นแบบพังผืดปนเสลด

บางครั้งออกมาเป็นเม็ดทรายละเอียด เอามือบี้ดู เป็นก้อนเม็ดทรายบี้ไม่แตก ออกเกือบทุกวัน มากบ้างน้อยบ้างตลอดมา"

ก็เป็นเรื่องแปลกมากนะคะ ปวดศีรษะข้างเดียว รับพลังทิพย์และรับประทานยา คือ **ผักกระเจี๊ยบจิ้มน้ำพริกปลาร้า** มีเศษเนื้อเน่า พังผืด และเม็ดทรายออกทุกวัน จนกระทั่งหายปวดศีรษะอย่างเด็ดขาด คุณลุงบอกว่า ไม่ปวดอีกเลยค่ะ

ครั้งที่ ๒ คุณลุงมาพบข้าพเจ้าอีก จึงถามคุณลุงว่า

"วันนี้ไม่สบายเป็นอะไรอีกคะ"

"มาให้ช่วยรักษาโรคปวดท้องอีกโรคหนึ่งครับ"

"นอนลงรับพลังทิพย์นะคะคุณลุง"

"ครับ...วันนี้ให้ผมไปรับประทานอะไรครับ"

"รับประทานก๋วยจั๊บค่ะ ใส่ไข่กับเต้าหู้นะคะ เครื่องในทุกชนิดห้ามใส่"

คุณลุงหายไปอีก ๗ สัปดาห์ ก็กลับมาเล่าอาการไม่สบายให้ฟังกันอีก

"เป็นอย่างไรบ้างนะคะคุณลุง"

"พอรับประทานก๋วยจั๊บ วันนั้นปวดท้องทนไม่ไหว ๒ วัน ๒ คืน ก็เลยไปฉายเอกซเรย์ดู หมอให้ยามารับประทาน อาการดีขึ้น โรคปวดท้องหายปกติไม่ปวดอีกเลย

วันนี้ ก่อนเดินทางมาหาอาจารย์คันจมูก สั่งออกมาอีกก้อนหนึ่ง ขนาดเมล็ดข้าวโพด ยาวประมาณ ๒ เซนติเมตร ลักษณะคล้ายเขี้ยวหมู เอานิ้วบี้ดูเป็นไตแข็งมาก จึงเรียนให้อาจารย์ทราบว่า พิษร้ายยังคงออกไม่หมด ผมยังรับประทานผักกระเจี๊ยบทุกวันครับ

มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น เมื่อผมมาครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ได้เบอร์เข้ารับการรักษา หมายเลข ๑๘ ทั้ง ๒ ครั้ง ผมนำไปซื้อล็อตเตอรี่งวดวันที่ ๑๖ (*ออกมาแล้ว*) ผมเลยถูกเลขท้ายล็อตเตอรี่เล็กน้อย ขอมอบให้อาจารย์จะใช้ส่วนตัวหรือจะเข้าสร้างบ้านคลายทุกข์ก็แล้วแต่อาจารย์"

อ่านเรื่องจบลงแล้ว มีความรู้สึกอย่างไรคะ ป่วยเป็นเวลา ๑๐ ปี รักษามาเรื่อยๆ ไม่หายสักครั้ง พอมาหาอาจารย์ประกายเพชร ให้รับประทาน **ผักกระเจี๊ยบต้มจิ้มน้ำพริก** มีก้อนเนื้อเน่าเป็นก้อนๆ หลุดออกมาเกือบทุกวัน และยังมีทรายละเอียดออกมาด้วย รักษาอาการไม่สบายหายเด็ดขาด และยังมีโชคโดยไม่คาดฝัน เพราะขยันไหว้พระสวดมนต์ ปฏิบัติตัวอยู่ในศีลธรรม นั่งสมาธิ จึงดลบันดาล

ให้มีโชคดีอีก คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้รางวัลคนทำดี ตอนหายจากอาการไม่สบาย น่าสนใจไหมคะ ใครชอบ ก็ให้ขยันไหว้พระสวดมนต์ทำสมาธินะคะ

ผีจะกินตับ

วันหยุดสุดสัปดาห์ เป็นวันกำหนดนัดหมายที่จะทำการบำบัดรักษาอาการไม่สบายอย่างสะดวกที่สุด เพราะเริ่มตั้งแต่เช้า รักษากันเต็มที่ ไม่ต้องทรมานทั้งคนรักษาและคนไม่สบาย

หลังจากจุดธูปเทียนบูชาพระแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกๆ ด้านซ้ายมือ จึงเหลียวหน้าไปมองดูอย่างช้าๆ ก็พบดวงตาคู่หนึ่งค้อนขวับและสะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง ปากก็ขยับไปมา มีท่าทางไม่สนใจและแสดงอาการ

ข้าพเจ้าก็รู้สึกเฉยๆ ไม่ตกใจกลัว ไม่มีอาการตื่นเต้น

ใครมาอีกหนอ คนข้างใน ใครคนนั้นคือใคร อย่าเพิ่งสนใจเลย... เดี๋ยวก็รู้ ข้าพเจ้าหยุดความคิดในทันทีทันใด

อ่านชื่อในกระดาษ ชื่อ **นางเดี้ยม** เขียนว่ามาคลายทุกข์เรื่องเป็นเบาหวานมา ๒๐ ปี

มองดูหน้าแล้ว บอกตรงๆ ข้าพเจ้าไม่เบิกบานใจเลยมันมีบางสิ่งบางอย่างแสดงออกมาอย่างชัดแจ้ง ในดวงตาคู่นั้น มองดูข้าพเจ้าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อของข้าพเจ้าทั้งหมด

"ใครกันหนอ...ใครกันจ๊ะคนดี คุณป้านอนลงนะคะ นอนหงาย"

ข้าพเจ้าใช้ฝ่ามือขวาวางบนศีรษะอย่างช้าๆ และเบาที่สุด

คนไม่สบายหันหน้าหนี ไม่ยอมให้วางมือ ปากก็บิดไปบิดมาอย่างท้าทายในอารมณ์เป็นที่สุด บอกสัญญาณว่า *"ข้าไม่กลัว... ข้าสบายมาก"*

"นี่เราจะต้องเหนื่อยอีกมากหรือ" ข้าพเจ้าคิด

"ป้าจ๋า ขอวางมือหน่อยนะคะ อาจารย์จะให้พลังทิพย์ จะได้อยู่ดีมีแรง"

"อย่ายุ่งได้ไหม?" เสียงดังออกจากปากคนไม่สบาย

"ขอหน่อยค่ะ ขอวางมือนิดเดียว"

"บอกว่าอย่ายุ่ง อย่ายุ่ง ข้าไม่กลัวใครหรอก จะเก่งแค่ไหนก็ไม่กลัว"

"ไม่ได้เก่งนะคะ อาจารย์ทำเล่นๆ ไปอย่างนั้นเอง ผู้หญิงหน้าอย่างอาจารย์เป็นครูสอนเด็กอนุบาล จะเก่งได้อย่างไร ตัวก็เล็กๆ แค่นี้"

"ไม่ให้วางมือ อย่ายุ่งได้ไหม?"

ข้าพเจ้าต้องใช้ความคิดต่อไปอีก *"ทำอย่างไรดีหนอ เขาไม่ยอม"* เอื้อมมือไปหยิบส้มบางมดในจานหน้าโต๊ะหมู่บูชา ปอกเปลือก แล้วป้อนคนไม่สบาย *"คนดี กินส้มนี่หน่อยนะคะ"*

"ไม่กิน ไม่อยากกิน" เสียงตอบปฏิเสธทันที

ข้าพเจ้าหยิบด้ายสายสิญจน์ทันที มัดที่บนศีรษะ ๑ รอบ แล้วโยงไปที่ข้อเท้า ๒ ข้าง และมัดข้อมือ ๒ ข้างเช่นกัน มองดูยุ่งเหยิงไปหมด ก็นึกขำในใจนะคะ พูดดีๆ ไม่ชอบ ต้องให้มัด

ให้ออกกำลังบังคับ

"ป้าดูสิคะ สายระโยงระยางไปหมด บอกกันดีๆ ไม่รู้เรื่อง ก็ต้องอย่างนี้นะคะ"

ข้าพเจ้าวางมือขวาลงบนศีรษะคนไม่สบายทันที ตั้งใจอย่างแน่วแน่ เป็นอย่างไรเป็นกัน มือนี้จะไม่เคลื่อนหนีคนไม่สบายเด็ดขาด แล้วหลับตาถ่ายพลังทิพย์ทันที

คนไม่สบายหันหน้าหนี สะบัดหน้าอย่างแรง เพื่อให้พ้นจากมือของข้าพเจ้า

"โอ๊ย! ปวดหัว ปวดหัวจะแตกอยู่แล้ว" เสียงร้องขอความเห็นใจดังขึ้น

"ปวดหัว แต่ก็ไม่กลัว แน่จริงเอาออกมาให้ได้สิ คนเก่งๆ กว่านี้ยังบังคับไม่ได้ ไม่ยอมออก ทำอย่างไรก็ไม่ยอมออกเด็ดขาด" เสียงนั้นยืนยันคำพูดอย่างนี้ อีกครั้งหนึ่ง

"อยู่ทำไมจ๊ะคนดี"

"จะกินตับนางเคี้ยมน่ะสิ"

"กินทำไมคะ"

"มันปากไม่ดี"

"โถ! ตับนางเคี้ยม เหนียวก็เหนียว แก่ก็แก่ เพราะนางเคี้ยมอายุมากแล้ว ไม่อร่อยหรอกค่ะ ถ้าเป็นอาจารย์ไม่กินหรอก กัดไม่เข้า เคี้ยวไม่ไหว" ข้าพเจ้าพูดอธิบายให้เพื่อนต่างมิติฟัง

"เหนียวก็จะกิน อยากให้มันตาย"

"ถามจริงๆ เถอะ เคยกินตับใครมาบ้าง มากไหมคะ"

"โอ๊ย! กินมาตั้ง ๑๐ กว่าคนแล้ว" ข้าพเจ้าสะดุ้งในใจ ทำไมหนอจึงมีเรื่องอย่างนี้ *"กินอย่างไรคะ คนดี"*

"ก็มองหาใครป่วยและดวงไม่ดี ปากไม่ดี ก็เข้าสิงในร่างกายกินจนตาย"

"ไม่อายใครหรือคะ เวลาไม่ได้กินใครอยู่อย่างไรคะ"

"ก็ทำตัวเป็นคนดี บังหน้าไว้น่ะสิ"

ข้าพเจ้าต้องหาเหตุผลมาลบล้างความคิดของมิตรต่างมิติให้ได้ในวินาทีนี้ค่ะ

"เอาอย่างนี้นะคะ อาจารย์จะให้นางเคี้ยมซื้อตับหมู ๑ พวง ตับไก่ ๑ พวง ตับวัว ๑ พวง รวมเป็น ๓ พวง แล้วใส่ถาดไว้สดๆ ไม่ต้องต้ม ทำน้ำจิ้มให้ด้วย เผ็ดๆ เปรี้ยวๆ ๑ ถ้วย แลกกับตับทั้งเหี่ยวทั้งเหนียวทั้งแก่ของนางเคี้ยม ๑ พวง เอาไหมคะ"

นิ่งคิด ยังไม่มีคำตอบ

"ดีนะคะ ๓ พวง แลก ๑ พวง" ข้าพเจ้าย้ำคำพูดและเร่งให้ตัดสินใจ เพราะสงสารนางเคี้ยมมาก

"ตกลง...ก็ได้ แลกก็แลก"

"อย่างนั้นก็ออกจากตัวนางเคี้ยมนะคะ ไปคอยอยู่ที่บ้านก่อน เสร็จภารกิจแล้ว จะให้นางเคี้ยมตามไป"

นางเคี้ยมหยุดพูดเรื่องต่างๆ ทันที

"ลุกขึ้นนั่งนะคะหายสบายดีแล้วค่ะ"

นางเคี้ยมลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว พร้อมกับสบถออกมาคำหนึ่งอย่างเหลืออดเต็มที่ เพราะมิตรต่างมิติพูดอะไร เธอได้ยินหมดทุกเรื่อง

"อย่าด่าเลยค่ะ เรื่องมันจบแล้ว ถ้าด่ามากๆ เดี๋ยวเขาก็กลับมาใหม่ เข้าสิงในร่างกายแล้วอาจารย์ไม่ช่วยนะคะ"

มะเขือพวงแก้โรคเบาหวาน

คราวนี้มาพูดเรื่อง**โรคเบาหวาน**กันดีกว่า อาจารย์ให้ไปรับประทาน**มะเขือพวง** เป็นยานะคะ ให้ทำเป็นอาหารทุกอย่าง

เวลาผ่านไปประมาณ ๑ สัปดาห์ ก็ได้ข่าวว่า หลังจากนางเคี้ยมรับประทานมะเขือพวงแล้ว มีผื่นขึ้นเต็มไปหมด ตั้งแต่ใบหน้าถึงเท้า นางเคี้ยมก็ตกใจว่าผื่นอะไรเต็มไปหมด จึงไปพบแพทย์เพื่อให้น้ำเกลือ

เพื่อนที่มาบ้านอาจารย์พร้อมกันก็ร้องทักว่า ยามะเขือพวงของอาจารย์ขับพิษของโรคในกายออกมาน่ะสิ จะเป็นอะไร อาจารย์ก็สั่งแล้วว่า ถ้ามีอาการอะไรแปลกๆ ให้ทำใจให้สงบ แล้วอีก ๒-๓ วันก็จะหายโดยเด็ดขาด

ผื่นคันที่ขึ้นเต็มหน้า เต็มร่างกายก็ค่อยๆ หายไปทีละน้อย ที่หน้าหายไปก่อน แล้วค่อยๆ เลื่อนลงมาที่ลำคอ ลำตัว ขา และสุดท้ายก็เหลือบริเวณหลังเท้า แล้วหายไปในที่สุด นางเคี้ยมจึงไปให้แพทย์ตรวจโรคเบาหวาน ก็ได้รับคำตอบว่าน้ำตาลในเลือดลดลง

เริ่มต้นเป็นเบาหวาน มาพบอาจารย์จริงๆ เป็นมิตรต่างมิติเข้าสิงร่าง จบด้วยการตรวจโรคเบาหวาน น้ำตาลลดลง นางเคี้ยมก็เลยเป็นคนโชคดีที่หายจากโรคที่เป็นมานานถึง ๒๐ ปี

คุณผู้อ่านเหนื่อยตามข้าพเจ้าไหมคะ

ยาจากเสียงทิพย์

เพื่อนของนางเคี้ยมอีกหลายคนที่เหมารถมาพร้อมๆ กันก็ลองอ่านดูเล่นเพลินๆ นะคะ

นางเย็น ผ่าตัดเนื้องอกในมดลูก ต่อมาปวดหลัง ปวดเอวและปวดท้อง ได้มาหาหลวงพ่อโดยอาจารย์ได้รับเสียง**ทิพย์สั่งให้**รับประทาน **มะละกอสุก** ต่อมาเป็นแผลวงกลม ๓-๔ แห่ง มีน้ำเหลืองไหลเป็นสีแดง รับประทานมะละกอไปเรื่อยๆ แผลก็หายอาการปวดเมื่อยก็ลดลง

คุณยายทองศรี เป็นโรคปวดท้องและเวียนศีรษะ ได้มาหาหลวงพ่อได้สั่งให้รับประทาน **ข้าวเหนียวเปียกมะพร้าวอ่อน** แล้วมีอาการถ่ายอุจจาระมากกว่าปกติ ต่อมาอาการของโรคก็ทุเลาลง

นางสาวเรณู เป็นเม็ดเท่าเมล็ดมะเขือพวง ในเนื้อทั่วร่างกายและปวดตามตัว หลวงพ่อสั่งให้รับประทาน**สังขยาฟักทอง** มีอาการถ่ายมากกว่าปกติ และผายลมตลอดเวลา ต่อมาเม็ดตามใต้ผิวหนังก็หายไป

ไม่สบายด้วยโรคภัยไข้เจ็บสารพัดโรค ก็หายกันเกือบหมดทุกคนด้วย**ยาจากเสียงทิพย์**

ขอย้ำอีกครั้งนะคะ อย่าลืมไหว้พระสวดมนต์ทุกๆ วันค่ะ

รางวัลชีวิต

ท่านต่อไปที่มาพร้อมกับคุณสุรีย์ คือ น้องชายของเธอเองชื่อ **คุณมนัส โรจนาวิริยะกิจ** ร้านวิริยะการเกษตร อำเภอวิหารแดง จัง

หวัดสระบุรี เขียนในกระดาษว่า ปวดศีรษะ มึนศีรษะ และปวดขา

ข้าพเจ้าเริ่มรักษา โดยให้คุณมนัสนอนลง แล้วให้พลังทิพย์ผ่านฝ่ามือเข้าทางหน้าผาก

ขณะที่ทำการรักษานั้น สังเกตดูใบหน้าของคุณมนัส รู้สึกมีความสว่างสดใส ฉับพลันก็มีเสียงพูดบอกเบาๆ ผ่านเข้ามาในหูว่า *"ลูกเจ้าแม่กวนอิม"* ข้าพเจ้าเก็บความสงสัยนี้ไว้ในใจ ไม่ได้บอกให้เจ้าตัวทราบ จนถึงวันนี้ ก็ยังไม่ได้บอกค่ะ เพราะเรื่องอย่างนี้ต้องมีผลลัพธ์ออกมาเสียก่อนจึงจะพูดได้เต็มปาก ซึ่งจะต้องคอยสังเกตดูต่อไป

เมื่อให้พลังทิพย์เสร็จเรียบร้อยแล้วก็นั่งคุยกันด้วยเรื่องเดิมต่อค่ะ

"คุณมนัสคะ ที่บ้านมีเจ้าแม่กวนอิมไหมคะ"

"มีครับ ผมมีไว้บนหิ้งบูชา"

"นานหรือยังคะ"

"นานแล้วครับ"

"ระยะนี้มีปัญหาอะไรไหมคะ เกี่ยวกับกิจการงานที่คุณกำลังทำอยู่"

"มีครับ มีปัญหามาก"

"เล่าต่อไปนะคะ ว่ามีปัญหาอะไรบ้างที่เป็นอุปสรรคของคุณ อาจารย์คิดว่าช่วยคุณได้แน่นอนค่ะ"

"ผมมีกิจการทำฟาร์มหมูอยู่ประมาณ ๑,๐๐๐ ตัว แต่เมื่อไม่กี่วันมานี้ ลูกจ้างของผมจำนวน ๘ คน ได้นัดกันลาออกหมดเลยครับ

ทำให้ผมเป็นทุกข์และไม่สบายใจมาก ก็เลยดื่มเข้าไปเล็กน้อยแก้กลุ้มใจ"

"ไม่ยากเลยนะคะคุณ แต่แก้ด้วยการดื่มของมึนเมานี่ คงแก้ไม่ได้นะคะ มิหนำซ้ำยังทำให้เสียสุขภาพอีก อาจารย์ขอรับรองว่าถ้าคุณทำตามที่อาจารย์แนะนำต่อไปนี้ คุณจะผ่านอุปสรรคและได้รับผลสำเร็จแน่นอนค่ะ"

"ทำอย่างไรครับอาจารย์"

"กลับถึงบ้านแล้ว ทำอาหารเจ ๑ จานนะคะ วางไว้ในตู้กับข้าว ถ้าคุณกลุ้มใจ จะจับขวดสุราเทใส่แก้ว ก็ขอให้ไปตักอาหารเจใส่ปาก ๑ คำแทนนะคะ ให้เลิกดื่มโดยเด็ดขาด แล้วถือศีลกินเจ เพียงเท่านี้ คุณจะรวยไม่รู้เรื่อง ลูกจ้างก็จะมีมาสมัครงาน ทุกอย่างจะดีหมดค่ะ"

"จริงๆ หรือครับอาจารย์"

"พันเปอร์เซ็นต์เลยค่ะ พูดเล่นๆ มีหรือคะคุณ เลิกเหล้ากินเจแทน แล้วจะรวย"

"ขอบคุณครับอาจารย์ ผมเลยถือโอกาสลากลับบ้านนะครับ"

"สวัสดีค่ะ"

เวลาผ่านไป ๓ วัน คุณมนัสกลับมาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านรักษาคลายทุกข์อีก มาครั้งแรกวันจันทร์ มาครั้งหลังวันพฤหัสบดี

"สวัสดีครับอาจารย์"

"สวัสดีค่ะ มาวันนี้หน้าตาผ่องใส ยิ้มมาเลยนะคะ เป็นอย่างไรคะคุณ"

"ผมได้ไปทำตามที่อาจารย์บอกทุกอย่าง คือเลิกดื่มโดยเด็ดขาด รับประทานอาหารเจ กลับไปวันจันทร์ วันอังคารก็เริ่มปฏิบัติตัวเอง วันพุธเป็นวันที่เหมือนปาฏิหาริย์ครับ คือเพื่อนเก่าที่ขอยืมสตางค์ไปจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท หายเงียบไป ๘ ปี ไม่เคยติดต่อมา ผมก็นึกว่าเงินจำนวนนี้สูญไปแล้ว เพื่อนกลับมาหา พร้อมด้วยเช็คเงินสด ใช้หนี้ให้ผมครบถ้วนตามจำนวน และลูกจ้างก็มาสมัครงานใหม่อีก ๖ คน ทำให้ทุกอย่างค่อยปลอดโปร่ง และเป็นไปด้วยความเรียบร้อยเหมือนเดิม ผมมาขอบคุณอาจารย์ครับ พร้อมกับมอบปัจจัยช่วยสร้างบ้านคลายทุกข์จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท"

"ก็โล่งใจ ผ่านอุปสรรคไปอีก ๑ คนนะคะ สำหรับรางวัลชีวิตอย่างนี้ คงต้องขอบอกทุกๆ ท่านว่า **อยากโชคดี ก็ต้องขยันไหว้พระสวดมนต์ และปฏิบัติตัวให้อยู่ในความพอดี เพื่อลาภผลที่ดีเช่นกันค่ะ**

คำแนะนำ ท่านทำสมาธิไม่ถึงขั้น ปริยัติอ่อน ประสพการณ์น้อย ท่านทำไม่ได้เอง จะเชื่อไม่เชื่อ ไม่ว่ากัน

พระ ป. ญาณโสภโณ

พระบิณฑ์ข้าวทิพย์จากเทวดาได้

ปัจจุบัน ผู้ที่มีความสามารถบิณฑบาตข้าวทิพย์จากเทวดาได้ก็เห็นมีอยู่องค์หนึ่ง ซึ่งได้กล่าวไว้ในตอนต้น อยู่ทางสกลนคร ชื่อ **ท่านพระอาจารย์เกียน ทีฆายุโก**

วัดที่ท่านอยู่ คือ **วัดสว่างวัฒนา** บ้านดงมะไฟ อ. เมือง จ. สกลนคร

สำหรับท่านที่จะไปต้องระวัง เพราะบ้านดงมะไฟ มีอยู่ถึง ๒ แห่ง

บ้านดงมะไฟซึ่งเป็นที่ตั้งของวัดสว่างวัฒนานั้นเป็นบ้านดงมะไฟแรก

คือถ้าลงมาจากเทือกเขาภูพาน ก่อนจะเข้าสู่ตัวเมืองสกลนคร สังเกตขวามือจะมีทางเข้าสู่บ้านดงมะไฟ และ ไปวัดสว่างวัฒนา

ทางที่ดี เพื่อกันหลง ถามชาวบ้านแถบนั้นเป็นระยะๆ จะเป็นการดีที่สุด เพราะผู้เขียนและคณะก็เคยไปหลงมาแล้ว

วันนั้นที่ไปถึงคลาดกับท่านอาจารย์เกียนนิดเดียว เราจึงต้องขับรถออกไปหาอะไรรองท้องที่ตลาดสกลนครซะก่อน แล้วว่าจะกลับมาคอยท่านที่วัด

แต่ว่าจะหาร้านที่เหมาะๆ ได้ ก็ตระเวนซะหลายร้าน

เป็นที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งว่า ร้านก๋วยเตี๋ยวที่สกลนครนี่มีมากจริงๆ หันไปทางไหนก็เจอแต่ร้านก๋วยเตี๋ยว ส่วนร้านข้าวแกงนี่หาทำ

ยายากเหลือเกิน (หรือจะเป็นเพราะเราไม่รู้แหล่งก็ไม่รู้ซินะ)

มาสกลนครนี่ เหตุที่ต้องเลือกเรื่องอาหารมากเป็นพิเศษก็เพราะได้ข่าวว่า ที่นี่เขาจะมีเนื้อยอดนิยมกันชนิดหนึ่ง นั่นก็คือ เนื้อสุนัข

การทานเนื้อสุนัข เขาถือว่า เป็นธรรมดาสำหรับคนที่นี่ แต่สำหรับคนต่างถิ่นอย่างผู้เขียน ดูจะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างฝืนความรู้สึกอยู่สักหน่อย

ถามคนแถบนั้นว่า จะมีวิธีสังเกตได้อย่างไรว่า นี่เป็นเนื้อสุนัขหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบว่า สังเกตได้ไม่ยาก คือ ให้สังเกตดูที่สีของเนื้อ เนื้อสุนัขส่วนใหญ่จะมีสีออกคล้ำๆ ผิดจากเนื้อวัวและเนื้อหมู

...ครับ! ก็นับว่าเป็นความรู้ใหม่สำหรับผู้เขียนที่จะได้เอาไว้สังเกตเวลาไปสกลนคร จะได้ไม่เผลอไปสั่งเนื้อสุนัขเข้า

หลังจากตระเวนอยู่ที่ตลาดสกลนคร และหาอะไรรองท้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนและคณะก็ได้บึ่งรถกลับมาที่วัดสว่างวัฒนาในทันที

เมื่อไปถึง ก็ได้ทราบจากศิษย์วัดว่า ท่านอาจารย์เกียนท่านกลับมาแล้ว แต่ท่านกำลังพักผ่อน เนื่องจากท่านไม่ค่อยสบาย

ในเมื่อท่านไม่ค่อยสบาย เราจะเข้าไปพบท่านในเวลานี้ ก็ดูจะเป็นการไม่สมควร บางครั้งการทำอะไรก็ต้องดูจังหวะและต้องรู้จักกาลเทศะอันควรเหมือนกัน

ก็เป็นอันว่าเราตกลง **"รอ"** เพื่อให้ท่านอาจารย์เกียนได้มีโอกาสพักผ่อนกายสังขารซึ่งอ่อนล้าเพราะถูกโรคาพาธคุกคาม

ทางฝ่ายผู้เขียนและคณะ ก็เลยไปนั่งรอท่านในรถ...ซึ่งจอดอยู่บริเวณหน้ากุฏิ เผื่อว่าท่านพักผ่อนเสร็จเปิดประตูออกมาเมื่อไหร่เราก็จะได้เห็นท่านได้ง่าย

ระหว่างที่รอนั้น ไม่รู้จะทำอะไรก็เลยฆ่าเวลาด้วยการกำหนดลมหายใจ และปล่อยให้หลับไปกับสมาธิ

ก่อนที่จะรู้สึกตัวลืมตาขึ้นได้นิมิตเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งเดินออกมาจากกุฏิ ความรู้สึกบอกว่าท่านอาจารย์เกียน ท่านออกมาแล้ว ก็จึงลืมตาขึ้น ปรากฏว่าประตูกุฏิเปิดแล้วจริงๆ ก็เลยรีบเข้าไปนมัสการท่าน ซึ่งถือว่า เป็นโชคอันดีที่วันนั้น ท่านอาจารย์เกียนไม่มีแขก เราก็เลยขอโอกาสสัมภาษณ์ท่านได้โดยสะดวก

ตามปกติท่านอาจารย์เกียนท่านจะมีแขกไปหาอยู่เรื่อย แต่วันนั้นเป็นวันที่ท่านเพิ่งกลับมาจากกิจนิมนต์ที่ต่างจังหวัด ลูกศิษย์ลูกหายังไม่ทราบข่าวก็เลยไม่มีแขก เราก็เลยได้มีโอกาสสัมภาษณ์เรื่องราวของท่านอาจารย์เกียนมาให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบกัน

เมื่อพูดถึงเรื่องข้าวทิพย์เทวดา ท่านอาจารย์เกียนบอกว่า ตอนนี้ชักไม่ค่อยอยากพูดแล้ว เพราะพูดออกไปแล้ว มีปัญหาทุกที บางครั้งก็ถูกเพ่งเล็งจากพระผู้ใหญ่ ถูกตำหนิ บางทีก็ถูกค่อนแคะว่า ถ้าเก่งจริงจะบิณฑบาตข้าวของชาวบ้านฉันทำไม ฯลฯ อย่างนี้เป็นต้น

ฟังท่านพูดก็ให้รู้สึกเห็นใจท่าน และในขณะเดียวกันก็รู้สึกสงสารคนที่ไปตำหนิท่าน บางครั้งก็ไปตำหนิทั้งๆ ที่ตัวเองก็รู้ไม่จริง

ในเมื่อตัวเองรู้ไม่จริง และพิสูจน์ไม่ได้ก็อย่าเพิ่งไปด่วนสรุป หรือด่วนตัดสินใจว่าอย่างนี้ผิดอย่างนั้นถูก

ถ้าสรุปถูกก็ดีไป แต่ถ้าสรุปผิดก็จะกลายเป็นการสร้างโทษด้วยปากไปเปล่าๆ

เกี่ยวกับเรื่องการบิณฑบาตข้าวทิพย์เทวดานี้ อาจารย์เกียนบอกว่าไม่ใช่สิ่งที่ควรทำพร่ำเพรื่อ ควรทำก็ต่อเมื่อจำเป็นจริงๆ เท่านั้น

เมื่อถามว่า กรณีที่จำเป็นจริงๆ อย่างเช่น กรณีใด ?... ก็ได้รับคำตอบจากท่านอาจารย์เกียนว่า อย่างเช่น กรณีที่เข้าไปธุดงค์ในป่าแล้วไม่มีอาหารขบฉัน ก็นั่งสมาธิขออาหารจากเทวดาเพื่อประทังชีวิตจะได้มีเรี่ยวแรงปฏิบัติธรรมต่อไป...นี่เป็นเหตุผลอันสมควรที่จะพึงขออาหารจากเทวดา

แต่ถ้าในกรณีทั่วๆ ไปแล้ว ไม่จำเป็นก็ไม่ควรทำพร่ำเพรื่อ เพราะตามธรรมดาแล้ว การจะบิณฑบาตอาหารเทวดาได้นั้นจะต้องมีการนั่งสมาธิ ตรวจดูภพภูมิของจักรวาลซะก่อนว่าใกล้เคียงกันแค่ไหน

ท่านอาจารย์เกียนบอกว่า จักรวาลของเทวดากับของมนุษย์จะโคจรมาตรงกัน ปีหนึ่งมีครั้งหนึ่ง คือ ตอนวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๙

ถ้ายังงั้น ปีเดียวก็มีสิทธิบิณฑบาตอาหารเทวดาได้เพียงครั้งเดียวกระนั้นหรือ ?

เปล่าครับ! หามิได้เพราะภพภูมิของเทวดานี่มีหลายชั้นและการโคจรของจักรวาลแต่ละชั้นก็ไม่เหมือนกัน

ท่านอาจารย์เกียนบอกว่า ถ้าเมื่อใดเวลาของโลกมนุษย์เป็นเวลาเช้า และจักรวาลของเทวดาชั้นใดชั้นหนึ่ง เป็นเวลาเช้าเหมือนกัน ก็เป็นช่วงเวลาที่จะสามารถบิณฑบาตอาหารจากเทวดาได้

แต่ว่าก็จะต้องมีการนั่งสมาธิขออนุญาตเทวดาซะก่อน หากเทวดาในชั้นนั้นๆ ไม่ขัดข้องก็เป็นอันว่าบิณฑบาตได้

เมื่อถามถึงลักษณะของอาหารเทวดาที่เคยบิณฑบาตได้ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ก็ได้คำตอบจากท่านอาจารย์เกียนว่า

"ส่วนมากจะมีลักษณะสีเหลืองๆ แต่ละครั้งแต่ละท้องที่จะไม่เหมือนกัน บางครั้งก็มีกลิ่นหอม บางครั้งก็มีกลิ่นเหม็น...ถ้าเหม็นจะมีกลิ่นเหม็นจนขนาดเข้าใกล้ไม่ได้เลย"

"และอาหารที่บิณฑบาตได้ จะมีปริมาณมากน้อยแค่ไหนครับในแต่ละครั้ง ?"

"อันนี้ไม่แน่ มันแล้วแต่จะมีคนมากน้อยแค่ไหน อย่างเมื่อปี ๒๕๒๓ มีคณะกฐินจากกรุงเทพฯ มากัน ๑๐ คันรถทัวร์จะมาดูการบิณฑบาตอาหารเทวดา

พวกนี้ฉลาด ตอนแรกเขาจะเข้ามาตะล่อมถามว่าเวลาของสวรรค์กับมนุษย์จะใกล้เคียงกันเมื่อไหร่ ให้อาตมาคำนวณ"

อาตมาไม่ได้คิดว่าเขาจะมาไม้นี้ ก็เลยบอกเขาไป พอถึงเวลาเขาก็จัดกฐินมากันเลย ๑๐ คันรถทัวร์ ต้องการจะให้อาตมาทำการบิณฑบาตอาหารเทวดาให้ดู

ในเมื่อถูกต้อนอย่างนั้นอาตมาจะทำยังไงได้ ก็ต้องตัดสินใจทำให้เขาดู เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องจริง ไม่ได้โกหก

ครั้งนั้นมีคนมากันมาก ข้าวทิพย์ก็ได้มากตามจำนวนคน อาตมาได้จัดการแจกจนครบทุกคน คนละ ๑ ช้อน

ระหว่างที่ทำพิธี อาตมาขอร้องให้ทุกคนอยู่ในความสงบอย่าเข้ามาใกล้อาตมานัก ก็ปรากฏว่าไม่ได้ผล ต่างคนต่างยื้อแย่งเพื่อจะเข้ามาดู บางคนถึงขนาดขี่คอกันก็มี

พอข่าวเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ปัญหาต่างๆ มันก็เริ่มติดตามมา ไม่ว่าจะเป็นทางอำเภอหรือทางชาวบ้าน มีคนคอยจ้องจับผิดและคอยตำหนิติเตียนอยู่ทั่วไป

มันก็เหมือนตอนที่อาตมาบิณฑบาตอาหารจากเทวดาครั้งแรกที่พิษณุโลก เมื่อปี ๒๕๒๐ นั่นแหละ เหตุการณ์มันก็ คล้ายๆ อย่างนี้แหละ...ครั้งนั้น ผู้บริหารทางคณะสงฆ์มาเองเลย มาเพื่อต้องการจะจับผิดโดยตรง

"แล้วท่านอาจารย์แก้ไขปัญหายังไงครับ ?"

"อาตมาก็ให้เหตุผลไป ท่านก็พูดทำนองว่า ทำไมเรื่องแบบนี้ในตำรามันไม่มี อาตมาก็เลยถามท่านว่า แล้วอภิญญา ๖ ในตำรามีไหม ท่านตอบว่ามี...ในเมื่อมันมีแล้ว ทำไมเรื่องแบบนี้จึงจะทำไม่ได้จริงไหม...และการทำแต่ละครั้งก็มีประจักษ์พยานกันหลายคน"

ประจักษ์พยานในที่นี้ นอกจากจะหมายถึงผู้ที่อยู่ร่วมในพิธีแล้ว ยังหมายถึงผู้ที่ได้มีโอกาสสัมผัสกับเทวดาด้วย และหนึ่งในจำนวนผู้ที่ได้มีโอกาสเห็นเทวดาออกมาใส่บาตร ท่านพระอาจารย์เกียนเล่าว่า ก็มีเจ้าของโรงแรมโอเรียลเต็ลพลาซ่า รวมอยู่ด้วยผู้หนึ่ง

เจ้าของโรงแรมโอเรียลเต็ลพลาซ่าบอกว่า เห็นเป็นลักษณะเหมือนคนธรรมดา แต่ทว่าจะอยู่ในต้นไม้

ท่านพระอาจารย์ท่านได้แนะว่า

"ใครก็ตามถ้าอยากเห็นตอนที่เทวดาออกมาใส่บาตร ห้ามฉายไฟ และในขณะเดียวกันก็ต้องพยายามทำใจให้นิ่งๆ อย่าอยากเห็นอะไรให้มาก และอย่าเพ่งโทษ คอยจับผิด ให้สะกดจิตตัวเองให้อยู่ในความสงบเข้าไว้ โดยให้หลับตาทำสมาธิ แล้วท่านก็จะมีโอกาสสัมผัสได้"

ทีนี้เมื่อพูดถึงลักษณะการเห็น ท่านพระอาจารย์เกียนท่านก็บอกว่า

"เขาก็เหมือนคนธรรมดาอย่างเรานี่แหละแต่อยู่ในต้นไม้ มีทั้งผู้หญิง มีทั้งผู้ชาย แต่ส่วนมากจะเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ในกลุ่มๆ หนึ่ง อาจจะมีผู้ชายเพียงท่านเดียว นอกนั้นเป็นผู้หญิงหมด

ที่เขาปรากฏให้ได้เห็น ให้ได้สัมผัสนั้น บางทีเขาก็เพียงแต่มาดูเฉยๆ ไม่ได้มาใส่บาตรก็มี...เราต้องเข้าใจไว้อย่างหนึ่งว่า เทพ...ไม่ใช่ว่าจะมีแต่สัมมาทิฐิเท่านั้น ที่เป็นมิจฉาทิฐิก็มี"

"การบิณฑบาตข้าวทิพย์นี้ จำเป็นไหมครับว่าจะต้องทำเฉพาะในป่า ตามตึกรามบ้านช่องนี่ทำได้ไหม ?"

"ได้! ไม่จำเพาะเจาะจงหรอก จะเป็นที่ในเมือง หรือตามตึกรามบ้านช่องก็ได้...แต่ข้อสำคัญจะต้องทำสมาธิ ถามเทวดาก่อนว่าจะบิณฑบาตได้ไหม ถ้าเทวดาเขารับปาก ตกลงว่าได้ก็ไม่มีปัญหา"

"แต่ต้องมีช่วงเวลาที่ของเราและของเขาตรงกันใช่ไหมครับ ?"

"ใช่! เวลาต้องตรงกันเรียกว่า จักรวาลตรงกัน ถ้าของเราประมาณ ๖ โมงเช้าของเขาก็ประมาณ ๘ โมงเช้า หรือ ๙ โมงเช้า ถ้าใกล้เคียงกันอย่างนี้ก็ถือว่าได้ แต่ยังไงก็อย่าให้เลยเวลาเที่ยงวันของเราก็แล้วกัน พูดง่ายๆ ก็คือ เป็นช่วงเวลาที่เขาก็ทำการใส่บาตร

และเราก็ทำการใส่บาตร"

ท่านพระอาจารย์เกียน นอกจากท่านจะสามารถบิณฑบาตอาหารจากเทวดาได้แล้ว ความสามารถอีกอย่างหนึ่งของท่านก็คือนั่งทางในติดต่อกับวิญญาณ

อย่างเมื่อประมาณปี ๒๕๑๖ ท่านได้รับการนิมนต์จาก **คุณลำเจียก** ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงพ่อยี แห่งวัดดงตาก้อนทอง

การนิมนต์ในครั้งนั้นก็เพื่อต้องการจะให้ท่านพระอาจารย์เกียนนั่งทางในเช็คดูว่าตอนนี้หลวงพ่อยีไปอยู่ที่ไหน

ท่านพระอาจารย์เกียนไม่เคยรู้จักหลวงพ่อยีมาก่อน เมื่อคุณลำเจียกเอารูปนั่งสมาธิของหลวงพ่อยีมาให้ดู ท่านก็เริ่มเข้าสมาธิกำหนดจิต...แป๊ปเดียว จิตของท่านก็ดิ่งลงสู่ความสงบท่านจึงได้กำหนดจิตถามว่าหลวงพ่อองค์นี้อยู่ที่ไหน...ก็เห็นโลงศพลอยมาตั้งโลงหนึ่ง จึงบอกคุณลำเจียกไปว่า "**โยม! พระองค์นี้มรณภาพเสียแล้ว**"

พอกำหนดจิตต่อไป ก็ปรากฏว่าเห็นโลงศพเปิดออก แล้วเห็นน้ำผึ้งเต็มไปหมดเลย จึงบอกคุณลำเจียกไปอีกว่า

"โยม! ศพนี้ดองไว้ด้วยน้ำผึ้ง...แต่เขาไม่ได้บอกว่าดองไว้ที่ไหนอย่างไร"

หลังจากที่ท่านอาจารย์เกียนนั่งสมาธิดูให้แล้ว ท่านก็ไม่ได้สนใจอะไร...แต่คนที่ให้ความสนใจมาก ก็คือ คุณลำเจียกและลูกศิษย์ของหลวงพ่อยีอีกหลายท่านด้วยกัน

สนใจถึงขนาดที่ต้องนิมนต์ท่านอาจารย์เกียนมาอีกเป็นรอบที่สองเพื่อต้องการให้ท่านช่วยติดต่อกับวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อยี

ท่านอาจารย์เกียนในเมื่อถูกรบเร้าเข้าเช่นนั้น ท่านก็จึงจำต้องนั่งสมาธิติดต่อกับวิญญาณหลวงพ่อยีอีก ซึ่งการติดต่อในครั้งนี้วิญญาณหลวงพ่อยีบอกว่าจะไปบ้าน **นายสนิท** เพราะหลังจากที่ท่านสิ้นลมไปแล้ว นายสนิทได้นำลูกแก้วไป

เป็นที่น่าประหลาดก็ตรงที่ว่า ท่านพระอาจารย์เกียนไม่เคยรู้จักกับคุณสนิทมาก่อนว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน แต่ได้ทราบจากการติดต่อกับหลวงพ่อยีในทางสมาธิเป็นครั้งแรก

และสิ่งที่ท่านอาจารย์เกียนได้ทราบจากสมาธิก็ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลซะด้วย เพราะคุณสนิทมีตัวตนจริงๆ อยู่ ในซอยสังขวัฒนะแถวๆ ลาดพร้าว

เพื่อเป็นการพิสูจน์ ทั้งหมดจึงได้พากันไปยังบ้านของคุณสนิทซึ่งจะต้องเข้าซอยจันทรเกษม และเดินลึกเข้าไปอีก

เมื่อไปถึงคุณสนิทก็ให้การต้อนรับเป็นอันดี พร้อมกับจัดสถานที่เพื่อให้ทำการติดต่อกับวิญญาณของหลวงพ่อยีอีกเป็นครั้งที่สาม ซึ่งท่านอาจารย์เกียนท่านก็ไม่ขัดข้อง และหลวงพ่อยีท่านก็ยังเมตตามาหาเหมือนเดิม

การที่ท่านอาจารย์เกียนได้นั่งสมาธิติดต่อกับหลวงพ่อยีนั้นเป็นเรื่องของการรู้การเห็นเฉพาะตัว คนอื่นไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็นกับท่านด้วย ฉะนั้นบางคนจึงยังมีความคลางแคลงใจว่าเรื่องที่ท่านอาจารย์เกียนกล่าวมาทั้งหมดนั้นจะเป็นจริงแค่ไหน

ท่านอาจารย์เกียนพร้อมด้วยพวกเขาเหล่านั้นจึงได้พากันไปยังวัดดงตาก้อนทอง เพื่อทำการพิสูจน์

เมื่อไปถึงวัดปรากฏว่าวัดดงตาก้อนทองอยู่ในสภาพของวัดร้าง ส่วนศพของหลวงพ่อยีก็อยู่ที่บ้านของ **โยมห่อ**

การพิสูจน์ในครั้งนั้น หลายคนพอใจว่าเรื่องที่ท่านอาจารย์เกียนรู้เห็นนั้นเป็นการรู้เห็นจริงๆ เพราะท่านอาจารย์เกียนไม่เคยรู้จักหลวงพ่อยีมาก่อนเลย

เรื่องการรู้เห็นของท่านอาจารย์เกียนนี้ ไม่จำเป็นว่าท่านจะต้องหลับตาเข้าสมาธิเท่านั้น ท่านจึงจะเห็นได้ แม้แต่ท่านลืมตาท่านก็สามารถรู้เห็นได้ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านเล่าให้ฟังว่า

"เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ ปีพุทธศักราช ๒๕๒๖ อาตมาประสบอุบัติเหตุ จึงต้องไปนอนพักรักษาตัว อยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัดสระบุรี

พอหลังจากที่อาการบาดเจ็บของอาตมาทุเลาลงแล้ว มันก็เกิดอาการเคลิ้มๆ มองเห็นในสมาธิเป็นผู้หญิงและผู้ชายใส่เสื้อสีเขียวแก่และเขียวอ่อนกำลังลงจากรถ แล้วเปิดประตูเดินเข้ามาหามาจับมือของอาตมา อาตมาก็ลืมตาช่วงนี้มันเหมือนถูกสะกด วูบลงไปข้างล่างไปกราบพระพุทธรูปซึ่งอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี ไม่เชื่อไปถาม **คุณหมอสมบัติ** ซึ่งประจำอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี นั่นแหละแกอัดเทปไว้ด้วย ตอนที่อาตมาเห็น

เมื่อกราบพระเสร็จจึงจูงมืออาตมาขึ้นมาที่เตียงตามเดิม พอดีนางพยาบาลเข้ามาฉีดยาให้อาตมาจึงถามเรื่องพระพุทธรูป นางพยาบาลบอกว่ามี

ตอนที่คุยกับนางพยาบาลนั้น ๒ คนก็ยังคงนั่งอยู่บนเตียงอาตมา แต่นางพยาบาลไม่เห็น อาตมาเห็นอยู่คนเดียว

อาตมาบอกนางพยาบาลว่า ให้ช่วยพาไปดูพระพุทธรูปหน่อยได้ไหม นางพยาบาลบอกว่าได้ จึงไปเอารถเข็นมารับอาตมา

ระหว่างที่ลงลิฟต์ มีคนอยู่ในลิฟต์ทั้งหมด ๙ คน แต่พอลิฟต์ลงถึงพื้นล่าง ทำไมจึงมีแค่ ๕ คน ทั้งๆ ที่ยังไม่มีใครได้ออกไปจากลิฟต์เลย

รึ! อาตมาจะตาฝาด...ไม่น่ะ

จึงถามนางพยาบาลไปว่า ยาที่ฉีดมันจะมีฤทธิ์ทำให้ตาลายได้หรือไม่

นางพยาบาลตอบว่า ไม่หรอกค่ะ

เอ๊ะ! หรือจะเป็นเพราะความดันโลหิตผิดปกติ ก็จึงขอไปตรวจความดันโลหิต และวัดไข้

เรื่องทั้งหมดอาตมาได้เก็บความรู้สึกเอาไว้ภายในยังไม่ได้บอกเล่าให้ใครรู้

หลังจากที่นางพยาบาลไปแล้ว อาคันตุกะแปลกหน้าคู่นั้นก็ได้เข้ามาจับมืออาตมาแล้วพูดคุยกับอาตมา

การคุยกัน อาตมาต้องทำจิตให้นิ่งแล้วเดาเป็นความหมาย กล่าวคือไม่ได้ยินเสียง ซึ่งอาตมารู้ว่า ถ้าเขาต้องการจะพูดคุยกับเรา เขาจะต้องเข้ามาจับมือเรา จึงจะคุยกันรู้เรื่อง

เมื่อถามถึงลักษณะการเห็น ท่านอาจารย์เกียนก็ตอบว่า

"ลักษณะที่เห็น อาตมาก็นั่งลืมตาธรรมดาๆ นี่แหละ โดยที่คนอื่นมองไม่เห็น แต่อาตมาเห็นอยู่คนเดียว"

ท่านอาจารย์เกียนหยุดไปพักหนึ่ง แล้วจึงเล่าต่อไปว่า...

"วันต่อมา เขาก็มาอีก มาพูดคุยในเวลาเดิม แต่คราวนี้ได้เล่าเรื่องอะไรหลายๆ เรื่องด้วยกัน เป็นเช่นนี้ทุกวัน นับเวลาได้ ๕ วันเต็มๆ"

ในวันแรกๆ ท่านอาจารย์เกียนบอกว่า เขาจะมากันแค่ ๒ คนก่อน แต่วันต่อๆ มาก็เพิ่มขึ้น โดยจะมีทั้งที่เป็นชาวจีน ญวน และหลายๆ ชาติ

ท่านอาจารย์เกียน เล่าต่อไปว่า...

"เวลาเขาเข้ามาคุยกับอาตมาจะมีลักษณะเดียว คือเขาจะต้องเข้ามาจับมืออาตมา แล้วจะทำให้คุยกันรู้เรื่อง ซึ่งถ้าคนจีนมาจับมือเราก็จะทำให้เราพูดภาษาจีนได้ ถ้าญวนมาจับมือเราก็จะพูดภาษาญวนกับเขาได้ แต่ถ้าพวกเขาไม่เข้ามาจับมืออาตมา อาตมาก็จะคุยกับเขาไม่รู้เรื่องเลย"

และการสัมผัสกับวิญญาณในลักษณะนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งพิสูจน์แล้วปรากฏว่าเป็นจริงนั่นก็คือ ระหว่างที่ท่านอาจารย์เกียนนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรีนั้น ก็มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งมาเยี่ยมพร้อมกับภรรยา คือมากันแค่ ๒ คนเท่านั้น

แต่ท่านอาจารย์เกียน กลับเห็นว่ามีเด็กวัยรุ่นตามมาด้วยคนหนึ่ง เด็กหนุ่มคนนั้นได้เดินตรงเข้าจับมือท่านอาจารย์เกียนแล้วชี้ไปที่ผู้ชายและผู้หญิงคู่นั้นบอกว่า นั่นคือพ่อผม และแม่ผม

ท่านอาจารย์เกียนจึงตอบเด็กหนุ่มคนนั้นไปว่า "เออ ! รู้แล้วน่า เพราะหน้าตาเหมือนกัน"

พอพูดออกไปเช่นนั้น เด็กหนุ่มหน้าเศร้าขึ้นมาทันควัน แล้วก็เล่าความหลังให้ฟังว่าตนเองถูกพ่อแม่ฆ่าตั้งแต่อยู่ในท้องได้แค่ ๓ เดือน

ท่านอาจารย์เกียนได้ฟังดังนั้น ก็ชักไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นเรื่องจริง...หรือจะเป็นนิมิตหลอก ? ท่านชักจะตะขิดตะขวงในใจ

เพื่อเป็นการพิสูจน์ ท่านก็จึงจำต้องถามภรรยาของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้น ซึ่งการจะถามคนระดับนั้นก็จะต้องรู้จักถาม ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นการละลาบละล้วงล่วงเกิน ผิดวิสัยแห่งสมณะ

ท่านอาจารย์เกียนได้พูดกับภรรยาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้นว่า

"เรื่องที่อาตมาจะถามโยมต่อไปนี้ โยมอย่าโกรธนะ จริง...โยมก็บอกว่าจริง ถ้าไม่จริง...ก็บอกว่าไม่จริง"

เสร็จแล้ว ท่านก็ได้เล่าเรื่องตามที่วิญญาณเด็กหนุ่มคนนั้นเล่าให้ฟัง

เมื่อฟังเสร็จ ภรรยาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้นก็พยักหน้ายอมรับว่าตนเองเคยทำแท้งจริง

นี่ก็แสดงว่า สิ่งที่ท่านอาจารย์เกียนได้รู้ได้เห็นและได้สัมผัสนั้นไม่ใช่เรื่องหลอกลวง แต่เป็นเรื่องจริงๆ เป็นเรื่องของมิติอีกมิติหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่บนพื้นพิภพนี้

เราได้รับทราบถึงกิตติศัพท์กิตติคุณของ **ท่านพระอาจารย์เกียน ฑีฆายุโก** มามากแล้ว ทีนี้หลายท่านก็คงจะอยากทราบประวัติความเป็นมาของท่านว่ามีความเป็นมาอย่างไร

ซึ่งข้อนี้ เราก็ได้กราบเรียนถามท่านอาจารย์เกียน และท่านก็ได้เมตตาเปิดเผยประวัติให้ทราบดังต่อไปนี้

ท่านพระอาจารย์เกียน ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๔๗๙ แต่ในใบเกิดลงเป็นปี ๒๔๘๐ ทั้งนี้ ทั้งนั้น ก็อาจจะเป็นเพราะว่าคนในสมัยนั้นไม่ค่อยจะสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เป็นได้ จึงทำให้ส่วนใหญ่จะแจ้งเกิดกันช้า

บ้านเกิดของ **ท่านอาจารย์เกียน** ท่านเกิดที่ **บ้านนาขาม อำเภอกุดบาก จังหวัดสกลนคร**

โยมพ่อชื่อ **สุธรรม** โยมแม่ชื่อ โส นามสกุล **มนต์เตชะ**

อาชีพของพ่อแม่ท่านก็คือ **ทำนา** ท่านอาจารย์เกียนท่านมีพี่น้องร่วมสายโลหิตทั้งหมด ๖ คน แต่ในปัจจุบันเหลืออยู่แค่ ๕ คน เสียชีวิตเสีย ๑ คน

การศึกษาของท่าน ท่านก็เรียนได้แค่ประถม ๓ เผอิญย่าเสียก็เลยบวชเณรหน้าไฟให้ย่า เมื่อปี ๒๔๙๐ ช่วงที่ท่านบวชเณรนั้น ท่านเป็นเณรที่ค่อนข้างจะดื้อรั้น และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ท่านจะไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ จนกว่าจะได้มีการพิสูจน์ก่อน

วันหนึ่งประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๓ อายุตอนนั้นก็ประมาณ ๑๔ ปี ซึ่งช่วงนั้นยังบวชเณรอยู่ ท่านได้ไปพบพระสงฆ์องค์หนึ่ง ซึ่งท่านเรียกตนเองว่า "**หลวงพ่อคำแพง**"

หลวงพ่อคำแพง เป็นใคร ? มาจากไหน ? ไม่มีใครทราบ สามเณรเกียนก็ไม่เคยพบเห็นท่านมาก่อน

เมื่อหลวงพ่อคำแพงได้เห็นสามเณรเกียนเดินผ่านมา ท่านก็จึงเรียกให้เข้าไปหา แล้วท่านก็บอกว่า

"เจ้ารู้ไหม สกายแล็ปจะขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วก็จะตกลงมายังที่เดิม"

ตอนนั้นอย่าลืมนะครับว่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๓ สกายแล็ปยังไม่เกิด แต่หลวงพ่อคำแพงได้พยากรณ์เอาไว้ล่วงหน้า...และหลังจากนั้น ก็ปรากฏว่า เหตุการณ์ต่างๆ ได้เป็นไปตามคำพยากรณ์ ดังที่เราๆ ก็ได้ทราบ ข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อหลายปีที่ผ่านมา

หลวงพ่อคำแพงนอกจากจะพยากรณ์เรื่องสกายแล็ปให้สามเณรเกียนฟังแล้ว ท่านก็ยังได้สอนสามเณรเกียนอีกว่า

"เจ้าจำไว้นะ ถ้าเจ้าไปพบบ้านใคร ไฟกำลังไหม้ เจ้าจะต้องช่วยเขาดับไฟซะก่อน แล้วจึงค่อยสอนธรรมะเขาทีหลัง

ถ้าเขาเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ต้องช่วยรักษาอาการป่วยของเขาก่อน แล้วจึงค่อยสอนธรรมะทีหลัง

เจ้าคิดดูก็แล้วกัน ว่าที่เราพูดนี่ถูกต้องหรือไม่ ลองตรองดู แล้วกลับมาหาเราที่นี่อีก ๗ วันข้างหน้า แล้วเราจะให้วิชาแก่เจ้า"

สามเณรเกียนได้ลาหลวงพ่อคำแพงกลับมาวัด แต่ในใจนั้นก็ยังครุ่นคิดถึงคำพูดของหลวงพ่อคำแพงอยู่ตลอดเวลา

คำสอนของหลวงพ่อคำแพงยังคงก้องอยู่ในหูของสามเณรเกียน คล้ายจะเตือนเพื่อให้กลับไปหาหลวงพ่อคำแพงอีก

เมื่อถึงกำหนดครบ ๗ วันตามที่หลวงพ่อคำแพงบอก สามเณรเกียนก็ได้ลาอาจารย์ที่วัดไปหาหลวงพ่อคำแพงและหลวงพ่อคำแพงท่านก็พาขึ้นเขาไปฝึกวิชาเพ่งกสิณ

ท่านอาจารย์เกียนเล่าว่า วิธีการฝึกของหลวงพ่อคำแพงก็คือ ท่านจะเจาะรูกลมๆ โดยมีผ้าขาวเป็นฉาก แล้วให้เพ่งไฟ ครั้งแรกๆ ก็ให้ลืมตาเพ่ง โดยนั่งอยู่ห่างจากกองไฟที่เพ่งประมาณ ๔ ศอก ท่านบอกอย่างนั้น

หลังจากที่ฝึกลืมตาเพ่งจนชำนาญดีแล้ว ทีนี้ก็ให้หลับตาเพ่งบ้าง หลวงพ่อคำแพงท่านจะคอยถามอยู่ตลอดเวลาว่า เห็นอะไรไหม? อยู่เรื่อยๆ และให้ฝึกเพ่งไกลออกไปเรื่อยๆ ...ไกลออกไปประมาณ ๒ กิโลเมตร

เมื่อเกิดนิมิตติดตา ก็ต้องหัดบังคับนิมิต ให้ไกล-ให้ใกล้ ให้เล็ก-ให้ใหญ่ได้ตามความประสงค์...นั่นแหละจึงจะถือว่าฝึกได้สำเร็จ

หลวงพ่อคำแพงได้พาสามเณรเกียนจาริกอยู่บนเทือกเขาภูพาน เป็นเวลาถึง ๓ เดือน ในช่วงเวลาดังกล่าว ท่านอาจารย์เกียน สมัยที่ยังเป็นสามเณรก็ได้มีโอกาสสัมผัสกับความเร้นลับในราวป่านานาประการ ซึ่งบางอย่างท่านก็เปิดเผย บางอย่างท่านก็ไม่เปิดเผย

การธุดงค์จาริกไปในราวป่าเช่นนั้น จะหาอาหารขบฉันได้จากที่ไหน มองไปก็เห็นแต่ไม้ยืนต้นตั้งตระหง่านเต็มไปหมด หลวงพ่อคำแพงท่านพาสามเณรเกียนเข้าไปยังสถานที่หนึ่ง ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นที่ไหน เพราะท่านไม่ได้บอก ท่านอาจารย์เกียนหยุดทบทวนถึงความหลังแล้วเล่าให้ฟังต่อไปว่า

"ความรู้สึกของอาตมาในขณะนั้นมันเหมือนคนถูกสะกด มันงงๆ มันเบลอๆ ยังไงชอบกล ท่านพาไปในความรู้สึกมันก็เพลินไปเรื่อยๆ และได้ไปเห็นหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง ซึ่งก็ไม่ได้ต่างจากมนุษย์เราเท่าไหร่ แต่จะต้องเข้าไปในสถานที่ที่เขากำหนดให้เท่านั้น มันถึงจะเห็น"

ในช่วงที่ท่านธุดงค์ไปในป่านั้น อาหารการขบฉันส่วนหนึ่ง ท่านก็ได้มาจากเทวดาซึ่งใส่บาตรให้นั่นแหละ แต่อาศัยที่ตอนนั้น ท่านยังเป็นสามเณรเกียนน้อย และไม่ค่อยจะสนใจเกี่ยวกับเรื่อง นี้นัก ท่านจึงไม่ค่อยได้จดจำ

ท่านอาจารย์เกียนท่านบอกว่า "อาตมาก็ไม่รู้หรอกว่าเป็นเทวดา คิดแต่เพียงว่าเป็นคนธรรมดาเท่านั้น...แหม! ถ้าตอนนั้นรู้ว่าเป็นเทว ดานะ อาตมาก็คงจะจดจำไว้ชั่วชีวิต"

เทวดาที่ท่านได้มีโอกาสสัมผัสตอนที่ไปธุดงค์กับหลวงพ่อคำแพงนั้น ท่านก็บอกว่าเหมือนคนอย่างเราๆ นั่นแหละ ความเป็นอยู่ก็คล้าย คลึงกับเรา เป็นแต่เพียงอยู่ต่างมิติจากเราเท่านั้น และการอยู่การ กินของเขาก็มีความละเอียดกว่ามนุษย์เรา คือเขาไม่ต้องมานั่งหุง ข้าว หาอาหารอย่างมนุษย์จะต้องการอะไร ก็เนรมิตขึ้นมาได้ด้วย กำลังแห่งบุญฤทธิ์

ท่านอาจารย์เกียน ได้พูดถึงหลวงพ่อคำแพง ว่าถ้าดูภายนอกก็ ดูเหมือนพระธรรมดาองค์หนึ่ง แต่จริงๆ แล้ว หลวงพ่อคำแพงมีอะไร ที่พิเศษๆ เกินกว่าคนธรรมดาหลายอย่าง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่าน อาจารย์เกียนเล่าว่าหลวงพ่อคำแพงไม่สบาย ท่านจึงพาหลวงพ่อ คำแพงไปหาหมอที่โรงพยาบาล แต่แทนที่หมอจะเป็นฝ่ายกำหนด ยาฉีดให้คนไข้...กลับปรากฏว่าคนไข้ คือหลวงพ่อคำแพงได้บอกตัว ยาที่จะใช้รักษาโรคของท่านให้กับหมอซะเอง

ช่วงนั้น ท่านอาจารย์เกียนบอกว่า ถ้าจำไม่ผิด ก็ประมาณปี ๒๔๙๔ คือประมาณ ๔๐ กว่าปีมาแล้ว

ช่วงที่ท่านอาจารย์เกียนได้ติดตามหลวงพ่อคำแพงอยู่ประมาณ ๑ ปีนั้น หลวงพ่อคำแพงได้ถ่ายวิชาให้หลายสิ่ง หลายอย่าง

หลังจากนั้นท่านอาจารย์เกียนก็ได้แยกจากหลวงพ่อคำแพง เพื่อกลับบ้านเกิดที่บ้านนาขาม ส่วนหลวงพ่อคำแพงนั้นท่านก็จาริกตามหนทางของท่านต่อไป

จากวันนั้น จนกระทั่งถึงวันนี้ ท่านอาจารย์เกียนก็ยังไม่มีโอกาสได้พบกับหลวงพ่อคำแพงอีกเลย

สิ่งที่ยังมืดมนอนธกาลสำหรับท่านอาจารย์เกียนก็คือ **หลวงพ่อคำแพง** ท่านเป็นใคร? อยู่ที่ไหน? และท่านมีความเป็นมาอย่างไร?

ขนาดท่านอาจารย์เกียนได้เคยติดตามไปธุดงค์กับท่าน ๑ ปีเต็มๆ แต่หลวงพ่อคำแพงก็ไม่เคยบอกความเป็นไปของท่านให้ท่านอาจารย์เกียนได้ทราบเลย

อยู่มาจนกระทั่งวันหนึ่งท่านได้ไปจังหวัดกาญจนบุรี ไปบ้านโยมคนหนึ่ง บังเอิญได้เหลือบไปเห็นรูปที่ใส่กรอบไว้บูชา "เอ๊ะ! นั่นรูปหลวงพ่อคำแพงนี่" "ไม่ใช่หรอกครับ นี่คือรูปของ**พระครูเทพโลกอุดร**" โยมชี้แจงให้ทราบ ท่านอาจารย์เกียนได้สังเกตตรงรูปที่เขาเขียนบอกว่า "พระครูเทพโลกอุดร" จริงๆ "เอ๊ะ! แต่ทำไมจึงเหมือนรูปหลวงพ่อคำแพงเหลือเกิน...หรือจะเป็นองค์เดียวกัน"

นี่คือสิ่งที่ท่านอาจารย์เกียนสงสัยและคงจะไม่มีใครที่สามารถตอบคำถามนี้ได้ดีเท่า "**หลวงพ่อคำแพง**" เอง

แต่ก็ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า นับตั้งแต่ที่ท่านอาจารย์เกียนจากหลวงพ่อคำแพงมา ท่านก็ยังไม่มีโอกาสได้พบกับหลวงพ่อคำแพงอีกเลย คิดว่าถ้าเมื่อไหร ได้มีโอกาสพบกันอีก ปริศนาข้อนี้ก็คงจะถูกไข และทำให้ผู้สนใจได้รับความสว่างกันเสียที

หลังจากที่ท่านอาจารย์เกียนได้กลับสู่บ้านเกิดที่บ้านนาขามแล้ว พอปี ๒๔๙๗ ท่านก็ได้ไปอยู่กับ **อาจารย์ปาน** ที่ **วัดมหาธาตุ** ไปฝึกกรรมฐานอยู่ที่วัดมหาธาตุ ๑ ปี

หลังจากนั้นท่านก็ไปศึกษาอีกหลายที่ จนกระทั่งท่านมีอายุครบ ๒๐ ปีเต็ม ท่านจึงได้ญัตติเป็นพระที่วัดดงมะไฟ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ โดยมี **พระอาจารย์เมือง ปสันโน** เป็นพระอุปัชฌาย์ **พระอธิการทองบ่อ** เป็นพระกรรมวาจาจารย์และ **พระอาจารย์ปาน** เป็นพระอนุสาวนาจารย์ พอหลังจากญัตติเป็นพระแล้วไม่นานท่านก็เริ่มจาริกออกศึกษาและปฏิบัติธรรมอีกครั้งหนึ่ง โดยในครั้งนี้ท่านมุ่งไปทางวัดในสายของ**หลวงปู่มั่น**

หลังจากศึกษา จนมีภูมิจิตภูมิธรรมพอสมควรแล้ว ท่านก็ได้มาหาความวิเวกอยู่ที่บริเวณเทือกเขาภูพาน เป็นเวลาถึง ๑๔ ปี เผอิญช่วงนั้น มันมีปัญหาเรื่องคอมมิวนิสต์เข้ามา ท่านเลยพลอยฟ้าพลอยฝน โดนโจมตีกับเขาไปด้วย หาว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์บ้างล่ะ อะไรบ้างล่ะสารพัด

แต่ท่านก็ถือพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า "**สมณะต้องมีความอดทนเป็นกำลัง**" ท่านจึงใช้ความอดทนต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคนานัปการมาโดยตลอด ท่านบอกว่า "เวลาเราเจอปัญหาหรืออุปสรรคเราต้องพยายามปิดหูซ้ายขวา ปิดตาสองข้าง ปิดปากเสียบ้างแล้วนั่งให้สบายๆ...ไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น

อาตมาเฉย จนมีผู้โจมตีหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ จะเอาตำรวจมาจับ อาตมาก็เฉยๆ เพราะถือว่าเราไม่ได้เป็น เหมือนอย่างที่เขาว่าและก็พร้อมที่จะพิสูจน์ เรื่องมันก็เลยจบกันไป...ถึงแม้เราจะถูกแต่ถ้าเราไปต่อล้อต่อเถียงมันก็คงจะไม่เหมาะ"

เหตุการณ์เรื่องคอมมิวนิสต์ในสมัยนั้น ยิ่งนานวัน ก็ดูเหมือนยิ่งจะรุนแรง โยมพ่อโยมแม่ของท่านอาจารย์เกียน รู้สึกเป็นห่วง จึงขอร้องให้ท่านลงมาจากเขาชะมาบำเพ็ญสมณธรรมข้างล่างจะปลอดภัยกว่า

ลูกศิษย์ลูกหาจึงได้รวมตัวกัน ซื้อที่ถวายท่านเพื่อให้สร้างวัด จำนวน ๓๐ ไร่ เมื่อปี ๒๕๒๓ และก็ได้พัฒนาเรื่อยมา จนกระทั่งได้กลายเป็นวัดสว่างวัฒนาดังเช่นทุกวันนี้

ท่านอาจารย์เกียน นอกจากท่านจะเป็นพระนักปฏิบัติและนักต่อสู้แล้ว ท่านยังเป็นพระนักพัฒนาที่สำคัญรูปหนึ่ง สังเกตได้จากสิ่งปลูกสร้างภายในวัด ท่านมีหัวคิดที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือน ยกตัวอย่างเช่น พระอุโบสถที่วัดนี้รูปทรงจะแปลก ดูภายนอกเหมือนกับเจดีย์ แต่ภายในกลับใช้เป็นอุโบสถสำหรับทำสังฆกรรม ด้านหลังของพระประธานในโบสถ์ ได้มีโลงศพตั้งอยู่โลงหนึ่ง จึงถามท่านอาจารย์เกียนว่า..."นี่โลงศพของใครครับ!" ท่านอาจารย์เกียนตอบว่า ยังไงทราบไหมครับ ท่านตอบว่า..."**โลงศพของอาตมาเอง**"

อันนี้ต้องชี้แจงให้ท่านผู้อ่านที่เคารพได้ทราบไว้สักนิดว่า โลงศพโลงนี้ ท่านอาจารย์เกียนท่านมีไว้นอน

"นอนในโลงผีนี่น่ะหรือ?" ครับผม! นอนในโลงผีนี่แหละ ท่านอาจารย์เกียนท่านได้ให้เหตุผลว่า บางครั้งญาติโยมมาหาท่านมาก จนท่านไม่มีเวลาที่จะบำเพ็ญสมณธรรม ท่านก็จะหลบมานอนในโลง พอโยมโผล่มาเห็นโลงก็จะไม่มีใครกล้าเข้ามา ท่านก็สามารถจะบำเพ็ญสมณธรรมได้โดยสะดวก ท่านบอกว่า ท่านหลบมานอนในโลงผีอยู่บ่อยๆ

นอกจากจะช่วยทำให้ท่านได้มีเวลาเป็นตัวของตัวเองแล้ว ก็ยังช่วยทำให้ท่านปลงอะไรต่างๆ ได้อีกเยอะ ชีวิตคนเราจะเอาอะไรนักหนา ผลที่สุดมันก็จบลงที่ตรงนี้

สมัยมีชีวิต เคยเสวยสุขอยู่บนคฤหาสน์ใหญ่โตแค่ไหน...แต่พอตาย ก็ไม่มีใครเขาให้อยู่ด้วย เขาให้มานอนอยู่คนเดียวในห้องแคบๆ ซึ่งมีขนาดกว้างศอก ยาววาแห่งนี้...ก็ **โลงผี** ไงล่ะครับท่าน

แม้ยากจนไร้ทรัพย์อัประภาคย์หรือรวยมากสูงส่งวงศ์ไพศาล เมื่อตายลงร่างก็จมถมดินดาน ไม้กระดานสี่เหลี่ยมหุ้มคลุมร่างกาย แม้จะมีเงินมากหลากเหลือล้น จะติดตนสักสลึงอย่าพึงหมาย ดีกับชั่วติดตัวไปเมื่อตาย ดีกระจาย-ชั่วให้ผล...คนนินทา

ท่านพระอาจารย์เกียน ทีฆายุโก ท่านเป็นพระที่ใจดี มีเมตตา พูดจาอ่อนหวาน ฟังจากการที่ท่านพูดเล่าอะไรต่อมิอะไรให้ฟัง ต้องยอมรับว่าท่านมีความตรงไปตรงมาสูง บางครั้งความตรงไปตรงมาของท่านคือรู้เห็นอย่างไร ก็บอกเล่าไปตามที่ได้รู้ได้เห็นโดยไม่ปิดบัง บางครั้งก็เป็นการสร้างภัยให้กับตัวท่านเอง เหมือนอย่างที่ท่านได้เคยโดนมาแล้ว

การที่เราได้นำเรื่องราวของท่านอาจารย์เกียนมาเสนอให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบนี้ มิได้ประสงค์เพื่อจะให้คนฮือฮาในความเก่งของท่าน

เพราะเราตระหนักดีว่า คนยิ่งฮือฮาเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเท่าไหร่ ท่านก็จะเป็นเป้าหมาย ให้ผู้ไม่ประสงค์ดีโจมตีท่านมากเท่านั้น ซึ่งเราไม่ประสงค์เช่นนั้นเลย

แต่การที่เราตัดสินใจนำเรื่องนี้มาเสนอ ก็เพื่อต้องการจะพิสูจน์ ว่าความเร้นลับในพื้นพิภพนี้มันมีอยู่จริงๆ และมีผู้เคยประสบมาแล้วดังเช่น **"ท่านพระอาจารย์เกียน ทีฆายุโก" แห่งวัดสว่างวัฒนา บ้านดงมะไฟ อำเภอ เมือง จังหวัดสกลนคร** เป็นตัวอย่าง

ช่องว่างระหว่างฐานะ

ถ้าคุณจน เขาเรียกคนบ้า
ถ้าคุณรวย เขาเรียกกล้าแสดง
ถ้าคุณจน เขาเรียกผีการพนัน
ถ้าคุณรวย เขาเรียกกล้าได้เสีย
ถ้าคุณจน เขาเรียกซุ่มซ่าม
ถ้าคุณรวย เขาเรียกสุดวิสัย
ถ้าคุณจน เขาเรียกการนินทา
ถ้าคุณรวย เขาเรียกสนใจข่าว
ถ้าคุณจน เขาเรียกตะกละ
ถ้าคุณรวย เขาเรียกเจริญอาหาร
ถ้าคุณจน เขาเรียกอันธพาล
ถ้าคุณรวย เขาเรียกมีอิทธิพล

วีณา ขจรชัยคุณากร
ส่งมา

ฤทธิ์ทางใจ

ทองแดง

เมื่อก่อนนั้นผมเป็นนักเรียน เรียนอยู่ชั้นป.๔ วันหนึ่งถึงชั่วโมงครูสอนหน้าที่ศีลธรรม ครูใหญ่ได้สอนให้ฟัง เรื่องการศาสนาว่า

"มีพระพุทธเจ้าลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ได้ออกบวชสำเร็จเป็นศาสดาเอกในโลก ได้เที่ยวสอนมนุษย์ทั่วโลกปฏิบัติดี ละเว้นความชั่ว ถ้าใครทำได้เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าแล้ว ผู้นั้นจะมีฤทธิ์เดชสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ มุดน้ำดำดินหายตัวได้จะแปลงตัวเป็นอะไรก็ได้ทุกอย่าง ปืนยิงไม่เข้าเรียกว่าเป็นผู้วิเศษทุกอย่าง ไม่มีใครสามารถจะเก่งเท่าเลย ซ้ำยังเหาะไปลูบคลำพระอาทิตย์ พระจันทร์ตลอดทั้งดวงดาวต่างๆ ได้ด้วย"

ผมได้ยินครูสอนเช่นนั้นก็ตกใจมาก ทำไมถึงเก่งเช่นนั้น พอครูหยุดนิดหนึ่ง ท่านก็พูดว่า

"มีใครเข้าใจหรือข้องใจอะไรบ้าง ให้ถามครูก็ได้นะ"

ผมได้ยกมือถามท่านว่า *"ถ้าผมจะประพฤติปฏิบัติตามจะได้หรือเปล่า"*

ครูใหญ่พูดขึ้นว่า *"ดีมาก และเธอก็จะต้องทำตามได้"*

ผมถามท่านว่า *"จะไปทำที่ใดครับ"*

ครูใหญ่จึงพูดว่า " ถ้าอยากทำก็ให้ออกบวชเหมือนพระภิกษุสามเณรแล้วเธอก็จะทำได้ เธอต้องมีศีลบริสุทธิ์ มีใจเมตตาต่อสัตว์

และมนุษย์ ทำจิตใจไม่ให้หมกมุ่นอยู่ในกาม ละความโลภ โกรธ หลง มีความพากเพียรอยู่ในศีล ตัดสันดานชั่วร้ายทั้งหลายให้หมด เท่านี้เธอก็ทำได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับเวรกรรมบาปและบุญที่เธอทำมาว่ามากน้อยแค่ไหนนะ"

ผมจึงจำใส่ใจไว้ ให้จบ ป.๔ แล้วเราจะทำให้ได้

กาลเวลาผ่านไปจนผมได้ออกบวชจริงๆ ตอนแรกได้บวชเป็นสามเณรได้เรียน ตรี โท เอก อยู่ในศีลธรรม อย่างเคร่งครัด นึกดูตนเอง ไม่เห็นมีศีลจะขาดตกบกพร่องเลยเห็นพระเห็นเณรบางองค์ กินข้าวเย็นบ้าง จีบสาวบ้าง พูดคุยสนทนาเฮฮา แต่ที่วัดผมนั้น ไม่มีการพนันและดื่มสุรานะ จะมีบ้างก็เรื่องที่ว่านั้นแต่ก็ไม่ร้ายแรงอะไร

เมื่อผมเป็นหนุ่มโตขึ้น มีพระกรรมฐานเดินธุดงค์มาปักกลดที่วัดผม ผมมีใจเลื่อมใสศรัทธามาก อยากจะปฏิบัติเหมือนท่าน ท่านก็ไม่อนุญาต กลัวจะอดกินข้าวเย็นไม่ได้ จะอ้อนวอนอย่างไรก็ไม่อนุญาต

จนกระทั่งอายุผมพอบวชพระได้แล้ว โยมพ่อกับท่านเจ้าอาวาสก็บวชพระให้เอง เป็นอันว่าเป็นพระโดยสมบูรณ์

ผมนึกเบื่อหน่ายในชีวิตมาก เมื่อเป็นฆราวาสก็ทำงานหนักตากแดด ตากฝน มาเป็นเณรเป็นพระยิ่งอยู่ในสังคมหมู่มาก เวลาญาติโยมทำบุญวันพระยิ่งปั่นป่วนยุ่งเหยิงไปด้วยผู้คน จะทำอย่างไรดีอะไรก็เรียนจบแล้ว การสวดมนต์ไหว้พระก็ได้หมด ไม่เห็นมันดีอะไรขึ้นเลย

นับว่าเป็นบุญของผม อยู่มาอีก ๑ พรรษาหลัง มีพระอาจารย์ชื่อดังทางปฏิบัติมาจากปักษ์ใต้ เขาเลื่องลือว่า ท่านมีฤทธิ์เดชเก่งมากทางวิชาอาคม มีลูกศิษย์ลูกหาเป็นนายพันนายพลขี่เครื่องบินมาหาเต็มบ้านเต็มเมือง แม้ภิกษุสามเณรที่วัดผมก็ยอมถวายตัวเป็นลูกศิษย์หมด แม้กระทั่งเจ้าอาวาสของผมด้วย ผมหรือจะอยู่รูปเดียวได้ จำเป็นจะต้องลองดูว่าเก่งแค่ไหน สมคำเล่าลือหรือไม่ ท่านก็ยอมรับเป็นศิษย์

ผมและพระทุกรูป พร้อมทั้งญาติโยมทั้งหลายเป็นร้อยคน ยอมไปปฏิบัติธรรมด้วยการนั่งสมาธิธรรมแบบธรรมดาๆ ที่เราทำกันทั่วไปนั่นแหละ

๒ คืนแรกผมไม่ได้อะไรเลย ส่วนพวกอื่นผมมองดูเห็นนั่งหลับตากรนเสียงดังก็มี นั่งหลับตาเฉยๆ ก็มี ไม่มีเหตุอะไรเกิดขึ้นเลย

๒ เดือนผ่านไป พวกญาติโยมภิกษุสามเณรบางคนบางรูปคงจะระอาใจเอง หรือไม่ก็จะมีธุระอย่างอื่นมากกว่า จึงไม่มาปฏิบัติธรรมมากเหมือนแต่ก่อน แต่ผมกับเจ้าอาวาสยังคงมาปฏิบัติไม่ได้ขาด

คืนหนึ่ง **พระอาจารย์ขาว** ผู้ฝึกสอนได้แสดงฤทธิ์ให้ลูกศิษย์ดูเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคนที่อยู่ในที่นั้นอย่างเต็มตาทุกคน

พระอาจารย์ขาวท่านนั่งขัดสมาธิตัวลอยขึ้นเหนือพื้นกระดานในห้องสูงขึ้นประมาณ ๑ ศอก และยังหันหน้ากลับหลังให้ดู เป็นที่แปลกอย่างยิ่ง ยากที่เราจะทำได้ อยู่อย่างนั้นนานประมาณ ๓ นาที

หลังจากนั้นพระอาจารย์ขาวก็บอกว่า "ถ้าใครอยากได้ ให้ประพฤติปฏิบัติได้ทุกคน ขอให้ทำอย่างจริงใจ และต่อไปนี้อาจารย์จะไม่บอกสอนใครอีก เพราะได้บอกแนะแนวทางปฏิบัติมามาก และให้ไปประพฤติเอาเอง ให้อยู่คนละห้อง" แต่ละห้องที่ไปอยู่นั้นเล็กๆ พออยู่ได้ ผมได้เลือกเอาห้องกลาง กะจะอยู่ห้องริมก็กลัวผีจะมา แกล้งลองของว่ากันอย่างนั้น

พอคืนแรกที่ผมปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เวลาประมาณตีสามเท่านั้นแหละครับ ผมปฏิบัติไปถึงขั้นใดผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันจนทุกวันนี้ ปรากฏว่าตัวลอยสูงขึ้นๆ จนสูงเหนือเมฆทีเดียว ผมรู้สึกตัวว่าอะไรกัน ตัวเรามาลอยได้อย่างไรกัน ในใจนั้นคิดถึงพ่อกับน้อง สงสารน้องที่ยังตัวเล็กๆ อยู่ เท่านั้นแหละครับ ตัวลอยไปถึงบ้านเลย แวบเดียวขึ้นไปอยู่บนบ้านได้อย่างไรกัน เพราะบ้านเรากับวัดที่ปฏิบัตินั้นห่างกันประมาณ ๒๐ กิโลเมตร อีกทั้งเป็นคนละหมู่บ้านและตำบลด้วย

พอผมอยู่บนบ้านเห็นน้องนอนกับพ่ออยู่ จึงเรียกพ่อกับน้องว่าผมมาหา พ่อและน้องก็ไม่พูดด้วย ผมจึงคิดว่า เขากำลังนอนหลับอย่าไปรบกวนเลย กลับดีกว่า ผมได้ลอยไปชมภูเขาลูกหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ๆ วัดนั่นแหละครับ มองดูบนฟ้าเห็นเดือนดาวสวยงามมาก อากาศสดชื่น มองเห็นต้นไม้บนภูเขาลิบๆ อยู่ข้างล่าง

ขณะที่กำลังเพลินอยู่นั้น แวบเดียวก็ปรากฏแก่สายตากระผมเข้าอย่างจังที่ขวางทางผมอยู่ จะหนีก็ไม่ทัน กลัวก็กลัว ท่านที่ว่านี้ก็ลอยตัวสูงระดับเดียวกับผม กะว่าสูงเหนือเมฆนะครับ

ท่านที่ว่านี้มีลักษณะเป็นผู้เฒ่า ถือไม้เท้าคดงอ มีผมยาวขาวพร้อมทั้งหนวดก็ยาว จะว่าไปแล้วนะครับ ผมนั้นกลัวมาก แต่อดเอา

นึกว่าจะมีแต่ในหนังสือนิยายการ์ตูนที่เด็กชอบอ่าน แต่นี่ผมพบจริงๆ ครับ จะว่านั่งหลับก็ไม่ใช่ ลักษณะของท่านห่มผ้าขาวบริสุทธิ์ ใบหน้าขาวสะอาดเหมือนผืนผ้าที่ท่านห่ม ท่านพูดก่อนว่า *"สาธุ ขอให้ลูกจงสำเร็จนะลูกนะ พ่อดูว่าจะได้มาตั้งนานแล้ว"*

ผมถามท่านว่า *"โยมอยู่ที่ใด"* ท่านบอกว่า *"อยู่ที่ภูเขานี้ล่ะลูก"* ผมคิดขึ้นว่าจะเป็นเจ้าภูเขาหรือเทวดาอารักษ์ หรือไม่ก็ฤาษีชีไพรแน่ๆ เลย จึงไม่กล้าพูดอะไรกับท่านอีก กลัวท่านจะสาปเอา แล้วขอลาโยมพ่อผ้าขาวจะไปปฏิบัติธรรมก่อน

ท่านพ่อผ้าขาวพูดว่า *"สาธุพ่อคุณ"* แวบเดียวผมก็รู้สึกตัว อะไรกันตัวผมเหมือนกับอาบน้ำ เหงื่อเต็มสบงจีวร อังสะ เปียกหมดเท่านั้นยังไม่พอ ไม่รู้หอมกลิ่นอะไร ซ้ำทำให้สดชื่นเบิกบานสำราญจิตเป็นอย่างมาก หอมตลบอบอวลอยู่ใกล้ตัวและติดตัวอยู่ตลอด จะว่าหอมธูป หอมเทียน หอมดอกไม้ ก็ไม่มี เพราะผมไม่ได้จุดไว้ ไม่ได้หาอะไรมาทั้งสิ้น หอมติดเนื้อต้องตัวอยู่อย่างนั้น

ผมสำรวจดูด้านจิตใจ ก็ไม่หิวข้าว หิวน้ำ เรียกว่าความกังวลด้านจิตใจไม่มีเลย มีแต่ความสบายกายสบายใจ เรียกว่าความสบายนั้นในตัวมนุษย์ธรรมดาคงไม่มีอีกแล้ว คิดว่านี่เองคือความสุขใจ เรียกว่าหาความสุขในโลกนี้คงไม่มีอีกแล้ว ผมมีความพอใจเป็นอย่างมาก ไม่ยอมพูดให้ใครฟังว่าผมทำได้ กลัวเขาจะไม่เชื่อและกลัวจะเสื่อม ผมมีความเป็นอยู่อย่างมีความสุขในเพศบรรพชิต ตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่ในความไม่ประมาท อยู่มาอีกไม่นาน ผมก็ไปปฏิบัติกับอาจารย์เก่าอีก

ผมอยากจะบอกวิธีการนั่งสมาธิพอเป็นแนวทางที่ผมทำได้สักนิด ซึ่งผมต้องขออภัยท่านผู้รู้ทั้งหลายหรือครูบาอาจารย์ที่เขาเหล่านั้นรู้ยิ่งกว่า

ผมก็มากใข ว่าผมเองไม่ได้อวดรู้อวดเก่งเลย แต่มีอยู่อีกหลายต่อหลายครั้งที่ผมทำได้เช่น...

การนั่งสมาธิของผมก็ทำอย่างครูบาอาจารย์ท่านสอนนั่นแหละ เราจุดธูป ๑ ดอก สวดมนต์ไหว้พระให้เรียบร้อย ท่านั่งให้สบาย จะเอียงขวาเอียงซ้ายก็ช่าง เพียงแต่ทำใจให้สบาย สายตาหรี่ดูธูปที่จุด ดูจนติดตา ในเมื่อเราหลับตาก็ขอให้แสงธูปติดตาอยู่เสมอ เราก็เพ่งดูอยู่อย่างนั้น แสงธูปนั้นจะดับหายไปเลย ต่อจากนั้นก็จะเกิดเป็นสีดำมืดมิดเต็มไปหมด แล้วจะเป็นแสงสีระยิบระยับแบบแสงแมงหิ่งห้อยไปหมด เราก็ดูไปเรื่อยๆ จะเกิดสีรุ้ง แดงเขียว แดงดำ ฟ้าน้ำเงิน สารพัดสีที่เราจำไม่ได้ ทุกสีจะหมุนรอบตัวเราอย่างเร็วและโต เท่ากระด้งฝัดข้าว และในกลางวงกลมจะเกิดสีขาวบริสุทธิ์จุดเล็กๆ และก็โตขึ้นๆ ไม่จางหาย จะอยู่อย่างนั้นและไม่เปลี่ยนแปลงเลย

จะทำอย่างไรได้ล่ะทีนี้ เพราะสีที่ติดตานั้นไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ผมก็เลยคิดว่า ที่คนและพระอยากเห็นโดยส่วนมาก ผมจึงอยากเห็นบ้าง เลยลองดูนึกอยากดูเลขท้ายรางวัลที่หนึ่ง สามตัว

เท่านั้นแหละครับ เลขจะลอยตัวมาเลย ตัวเลขนั้นจะขาวบริสุทธิ์ลอยติดตาเลย เช่น ๗๐๗ ๖๙๓ ๔๖๕ ๓๐ ผมจะเห็นทุกงวดที่ผมอยากดูเฉยๆ เพราะสมัยนั้นผมเกลียดเหลือเกินการพนันทุกชนิด ผมจึงเก็บความรู้สึกไว้ในใจ ไม่ยอมบอกใครทั้งสิ้น พระภิกษุด้วยกันยังล้อผมว่า *"หลวงพี่จะเอาให้เป็นผู้วิเศษเลยหรือ"* ผมก็พูดว่า *"ทำเล่นๆ ไปอย่างนั้นแหละ ไม่จริงจังอะไร"* ไอ้เลขที่ว่าถึงวันออกก็ตรงเผงทุกงวด ผมมานึกในใจ เอ! เรารู้ถึงขั้นใดหนา พิจารณาดูว่า ฌานสมาบัติจะใช่หรือ ทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ว่าปฏิบัติถึงขั้นใด จะถามใครก็กลัวเขาจะว่ามุสา ไม่มีมูลความจริง

อยู่มาวันหนึ่ง ห้องที่ผมนอนนั้น มีต้นเสาตกน้ำมัน หรือต้นตะเคียน วันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ จะดังเหมือนคนเอา ไม้ตีดังเปรี๊ยะเลย อยู่เรื่อยๆ และเป็นประจำ ผมจึงได้ไปนั่งสมาธิดูว่าเกิดเหตุเพราะอะไรหรือ...?

พอสมาธิเข้าถึงขั้นใดก็ไม่ทราบอีก จะปรากฏเห็นรูปผู้หญิงแต่งตัวเหมือนนางละครพอลางๆ ไม่ปรากฏชัดเท่าใด สีเขียวเหลืองแสงระยิบระยับแล้วก็หายไป ผมไม่กล้าทักถาม นึกว่าคงจะเป็นนางไม้หรือเทวดา เท่านั้น ผมก็ระงับความรู้สึก ไม่ยอมขอดูอีก

ผมบอกแล้วครับว่าการปฏิบัติธรรมสมาธิ ถ้าเราทำจริงจะได้ผลก่อนอื่น ต้องมีศีลบริสุทธิ์จริงๆ ไม่ใช่ไปรับศีลมา ๒-๓ วันพระมาทำก็จะได้ไม่จริง จริงๆ แล้วจะต้องมีใจสงสารสัตว์ ผู้ตกทุกข์ได้ยาก เรียกว่าให้มีเมตตา กรุณา ละความโลภ โกรธ หลง ให้หมดไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งหลาย ปล่อยใจละวางในสิ่งทั้งหลายเรียกว่าไม่กังวลใจเลยนั่นแหละครับ

ถ้าบุคคลท่านทั้งหลายทำได้ อย่าอยากลองทำเหาะได้เลยเดี๋ยวเหาะได้จริงๆ จะพบสิ่งแปลกประหลาดเป็นต้นว่ายักษ์มารสิ่งชั่วทั้งหลายจะพานพบให้เราวิกลจริต บ้าบวมเสียเปล่าๆ

สาเหตุที่ผมสึกมา ก็เพราะมีโรคเบาหวานเบียดเบียน และโรคกระเพาะอาหาร จะรักษาอย่างไรก็ไม่หาย นับว่าเป็นกรรมของผมอย่างแท้จริงครับ ทางครอบครัวพ่อก็ยากจน จะดีหน่อยก็พี่สาวจึงรับตัวไปรักษาทางสมุนไพรโบราณถึงหาย

พอสึกมาก็ได้รับเข้าทำงานสถานที่ราชการแห่งหนึ่ง แต่ก็ลาออกและได้ไปทำงานหลายสถานที่ คืองานบริษัท ซึ่งสมัยก่อนนั้นผมจะเข้างานที่ใดเรียกว่าง่าย เจ้าของจะรับสมัคร ไม่เคยตกงานเลย

แม้กระทั่งทุกวันนี้ผมก็ทำงานบริษัทขนาดใหญ่ มีรายได้จุนเจือบุตรภรรยาให้ได้รับความอนุเคราะห์ตามสมควรเรียกว่า ศีล ๕ ไม่มีด่างพร้อย ลูกทุกคนก็กำลังเรียนสูงๆ ระดับการศึกษาดี ถ้าลูกทุกคนจบมาหมดแล้ว ถ้าบุญญาบารมีมี ผมจะบวชเรียนอีกให้ได้ ผมจึงขอประชาสัมพันธ์ถึงเพื่อนสหธรรมิกชนพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกา ญาติโยมชาวไทยพุทธทั้งหลาย จงมีใจใฝ่บุญกุศลศีลธรรมเข้าไว้ อย่าได้มัวระเริงในกามคุณ จะเกิดอกุศลจิตมัวหมองเศร้าใจทุกภพทุกภูมิ การปฏิบัติธรรมนั้นไม่เลือกสถานที่เลย ถ้าเป็นที่บ้านเราเองจะดีมาก

ตัวผมเองนั้นเป็นคนแปลกเอามาก เมื่อครั้งเป็นเด็กจะเห็นสิ่งแปลกๆ อยู่เสมอ เช่น มนุษย์ตัวใหญ่สูง ๘ ศอก หน้ามนขาวสลับแดงเหลือง และยังเคยเห็นพญานาคตัวจริงเหมือนกับที่ติดอยู่กับข้างกลักไม้ขีดไฟนั้นไม่มีผิด ทุกอย่างที่กล่าวมานั้น ยังมีผู้พบเห็นเป็นพยานอยู่คือ เพื่อนรุ่นเดียวกันยังอยู่พร้อมที่เห็นสิ่งแปลกนั้น ไม่ได้กล่าวพูดเท็จประการใด และเป็นพยานยืนยันได้

ฉะนั้น การปฏิบัติธรรมสมาธิเพื่อหวังที่จะให้เกิดผลกับตัวเองจริงๆ นั้น เราผู้ปฏิบัติอย่าไปหวังอะไรมาก เช่น ถึงขั้นนั้นขั้นนี้ เพราะถ้าไม่ได้ผลเกิดขึ้นแล้ว มันจะทำให้ระอาใจ เราทำให้เกิดความสบายใจ ถ้าความสบายใจเกิดขึ้นล่ะก็ สมาธิธรรมจะเกิดขึ้นแก่เราเอง ซึ่งทั้งนี้ต้องมีศีลบริสุทธิ์ และใช้เวลานานพอสมควร

ผู้ที่เพิ่งปฏิบัติธรรมปั๊ปจะเห็นโน่น เห็นนี่ ได้ฌานขั้นโน้น ขั้นนี้ ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นฆราวาส ศีล ๕ ด่างพร้อย หรือเปล่า หรือจะเป็นโรคอุปาทานหรือเปล่า ข้อนี้ไม่มีใครกล่าวถึง

ผมไม่ได้ดูถูกท่านผู้รู้เลย แต่บุญญาบารมีมีมาแต่ชาติก่อนก็ไม่แน่เหมือนกัน อาจจะมีผู้สงสัยถามอีกว่า *"เดี๋ยวนี้ คุณยังทำได้เหมือนแต่ก่อนอีกหรือเปล่าล่ะ"* ผมขอบอกว่า "ผมทำเกือบทุกคืนแต่ก็ไม่ได้ จะเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมในครอบครัว หรือบุญไม่ส่งแล้วก็เป็นได้นะครับ แต่ถ้าผมยังไม่สึกเหมือนแต่ก่อนนั้น คิดว่าผมดังจริงๆ อย่างสูง ผมคิดว่าพระโสดาบันจริงๆ เพราะดูๆ แล้วผมพูดอะไรต้องเป็นเช่นนั้น

เป็นต้นว่า สมัยนั้นในห้องนอนผมนั้นเต็มไปด้วยหมาร่าตัวใหญ่เท่าๆ ตัวต่อ มีพิษต่อยเจ็บมาก อยู่มาวันหนึ่ง ผมใช้เด็กวัดให้มาบีบขาให้ เด็กเหล่านั้นพูดเล่นไม่ยอมมา ผมพูดว่า *"เดี๋ยวเถอะ จะให้ทหารต่อยเอา"* เด็กเหล่านั้นจึงพูดว่า *"ไม่กลัว"* ผมจึงพูดว่า *"ทหาร ถ้าเด็กเหล่านี้ไม่บีบขาให้ จงจัดการหน่อย"* เท่านั้นแหละ ครับ พวกหมาร่าบินกรูตั้ง ๒๐-๓๐ ตัว ไม่รู้มาจากไหน เร็วจัง ไปตอมเด็กวัดเหล่านั้นถึงกับต้องร้องบอกว่า *"กลัวแล้วๆ ผมจะบีบให้"* ผมก็บอกว่า *"ทหาร เด็กๆ กลัวแล้ว อย่าทำร้ายเขาเลย"* พวกแมงหมาร่าก็บินกลับรังหมด

นี่แหละครับสิ่งที่ผมประสบมาในอดีตที่ปฏิบัติธรรมมา ที่ได้พบสิ่งแปลกๆ หลายต่อหลายครั้ง ที่ผมเขียนมานี้เป็นปลีกย่อยครับ

เหมียงจื๋อเคียง ผู้ชนะใจแม่เลี้ยงใจร้าย

เจิ้ง เย่า จู่

ในฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้นำเรื่องราวของยอดกตัญญู "**เต็งลั้ง**" ผู้เป็นบุคคลแรกที่ริเริ่มทำป้ายไม้แกะสลักชื่อ บรรพบุรุษผู้ล่วงลับไว้เซ่นไหว้ไปแล้วท่านหนึ่ง ฉบับนี้ ผู้เขียนขอเสนอยอดกตัญญูอีกท่านหนึ่ง ที่มีความกตัญญูมาก จนสามารถชนะใจแม่เลี้ยงที่มีใจคอโหดร้าย ถึงกับกลับใจกลับกลายมาเป็นคนมีจิตใจเมตตากรุณา ลองมาติดตามดูเรื่องราวของเขากันสิครับ

ฤดูหนาวของทุกปีในประเทศจีน อากาศจะหนาวจัดมาก หนาวเย็นถึงขนาดนกนางแอ่นต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศจีนนั้น จำนวนเป็นแสน เป็นล้านตัว ยังทนต่ออากาศที่หนาวมากไม่ไหว ถึงกับต้องย้ายสำมะโนครัวกันบินข้ามฟ้า ข้ามทะเล มาอาศัยอยู่ที่ประเทศไทยเพื่อหาความอบอุ่น และเพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณของประเทศไทยที่ได้ให้ความอบอุ่นในช่วงที่มาอาศัยอยู่ ก็ได้ทำรังนกไว้เป็นจำนวนมากมาย ทำให้เป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งของชาวไทยมาจนทุกวันนี้ รอจนเมื่อฤดูใบไม้ผลิย่างกรายมาเยือนอีกครั้งหนึ่ง ฝูงนกนางแอ่นเหล่านี้จึงได้พากันโยกย้ายกันกลับไปที่ประเทศจีนตามเดิม

ช่วงฤดูหนาวในประเทศจีน ก่อนอรุณรุ่งทุกวัน มักจะเห็นปุยหิมะโปรยปรายลงมาอย่างไม่ขาดสายตามท้องถนน ตลอดจนหลังคาบ้านทั่วทุกหนแห่ง ล้วนถูกปกคลุมไปด้วยเกล็ดหิมะที่ขาวโพลนยามที่ทอดสายตามองไปดูเหมือนกับว่าโลกนี้ทั้งโลกถูกปกคลุมไปด้วยปุยสำลีที่ทั้งนุ่มเนียนและขาวสะอาด ช่างงดงามจริงๆ

ณ มุมถนนแห่งนี้ มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง อาศัยกันอยู่เพียง ๒ คน พ่อลูก คุณพ่อนั้นแซ่เหมียง เป็นพ่อค้าวานิช ต้องเดินทางไปติดต่อค้าขายยังต่างเมืองอยู่เป็นประจำ ส่วนลูกชายมีนามว่า "**จื๋อเคียง**" เป็นเด็กน้อยที่น่ารักมาก เฉลียวฉลาดหลักแหลม ว่านอนสอนง่าย ทั้งยังเป็นเด็กที่มีความกตัญญูมากคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่รักใคร่และโปรดปรานของคุณพ่อยิ่งนัก แต่น่าเสียดายที่ต้องมากำพร้าคุณแม่ตั้งแต่อายุยังน้อย

และด้วยความรักและห่วงใยในตัวลูกน้อยที่ขาดความอบอุ่นตั้งแต่ยังเล็ก ขาดคนเหลียวแลและเอาใจใส่ คุณพ่อจึงได้ตัดสินใจแต่งงานใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่จะได้ให้ภรรยาใหม่มาช่วยดูแลงานบ้านต่างๆ ตลอดจนช่วยให้ความอบอุ่นแก่ลูกน้อยของตน ในยามที่ตนเองจะต้องเดินทางไปติดต่อการค้ายังต่างเมือง

ในตอนแรกนั้น ผู้เป็นแม่เลี้ยงก็ดูแลเอาใจใส่ต่อ "**จื๋อเคียง**" มาด้วยดี กาลเวลาค่อยๆ ผ่านพ้นไป จนกระทั่งหลายปีต่อมา แม่เลี้ยงเองก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายออกมาอีก ๒ คน ในเวลาไล่เลี่ยกัน เหตุการณ์ต่างๆ ก็เริ่มจะแปรเปลี่ยนไป ด้วยความหวาดระแวงไปต่างๆ นานา ดังคำพังเพยที่ว่า *"ลูกนอกไส้ หรือจะมาดีกว่าลูกในอุทร ใครเล่าจะมาเห็นขี้ดีกว่าไส้"* ฉันใดก็ฉันนั้น แม่เลี้ยงก็เข้าตำราดังที่กล่าวไว้ไม่ผิดแม้แต่น้อย

ตั้งแต่มีลูกชายของตนเอง ๒ คน แม่เลี้ยงวันๆ ก็เฝ้าคอยแต่อนาทรร้อนใจ ห่วงใยอยู่แต่ลูกทั้งสองของตนอยู่ตลอดเวลา ถึงเวลาอาหาร ก็จัดหาแต่อาหารอย่างดี ที่มีประโยชน์ต่อร่างกายมาบำรุงบำเรอแก่ลูกตน ในยามที่อากาศหนาวจัดๆ ก็สรรหาเสื้อกันหนาวอย่างดี ที่สามารถให้ความอบอุ่น ช่วยป้องกันความหนาวได้มาสวมใส่ให้

ส่วนผู้ที่ไม่ใช่บุตรในไส้ของนางเล่า...ช่างน่าสงสารยิ่งนัก แม้แต่หางตาของนางก็ยังไม่เคยจะหันมาแล อาหารการกินก็อดมื้อกินมื้อ อาหารที่กินก็ล้วนแล้วแต่เป็นเศษกากเดนที่เหลือจากการกินของแม่เลี้ยงและน้องๆ ทั้งนั้น ดูๆ ไปก็ไม่ต่างอะไรกับหมาหัวเน่าตัวหนึ่งเท่านั้นเอง

เช้าวันหนึ่ง หิมะตกหนักมาก อากาศหนาวจัด แม่เลี้ยงจัดแจงเรียกลูกทั้งสองของตนมา แล้วกล่าวว่า

"ลูกเอ๋ย วันนี้อากาศหนาวเย็นมาก ลูกทั้งสองรีบๆ ใส่เสื้อกันหนาวอย่างดี ที่แม่ได้วานให้คนซื้อมาจากต่างเมืองทั้ง ๒ ตัวนี้เสีย ร่างกายจะได้อบอุ่น เสื้อ ๒ ตัวนี้ทอด้วยผ้าสำลีอย่างดี ใส่แล้วอบอุ่นมากทีเดียว"

ส่วนจื่อเคียงที่นั่งกอดเข่าตัวสั่นงันงกอยู่ที่มุมห้องนั้น กลับไม่มีใครมาสนใจไยดี หนาวจนจมูกแดงก่ำไปหมดทั้งมือและเท้าก็หนาวจนซีดเขียว ชาไปหมด ได้แต่พยายามถูมือทั้งสองข้างไปมาอย่างไม่หยุดยั้ง แม้ว่าจะมีเสื้อกันหนาวสวมใส่อยู่ก็ตามทีก็ไม่สามารถที่จะต้านทานต่ออากาศที่หนาวจัดได้ ปากของจื่อเคียงนั้นสั่นระริก พึมพำแต่คำว่า *"โอย! หนาวเหลือเกิน...หนาวเหลือเกิน"* แม่เลี้ยงกลับทำเป็นหูทวนลม หาได้สนใจไยดีไม่

ที่แท้เสื้อกันหนาวที่แม่เลี้ยงจัดหาให้จื่อเคียงสวมใส่นั้น หาได้เหมือนกับของลูกชายของตนไม่ เสื้อกันหนาวของจื่อเคียงดูลายผ้าภายนอกก็ไม่แตกต่างกับน้องทั้งสอง แต่ทว่าสิ่งทอภายในนั้นช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดินทีเดียว เสื้อของจื่อเคียงนั้นทอด้วยต้นหลู ที่โปร่งบางจนไม่สามารถที่จะต้านทานต่ออากาศที่หนาวเย็นได้ ส่วนเสื้อของน้องทอด้วยผ้าสำลีอย่างดี จึงให้ความอบอุ่นได้ดีเยี่ยม

ด้วยเหตุนี้จื่อเคียงถึงจะสวมเสื้ออยู่ก็เหมือนกับไม่ได้สวม

จิตใจอันโหดร้ายรวมถึงความอิจฉาริษยาของแม่เลี้ยง ที่กลัวว่าคุณพ่อจะรักจื่อเคียงมากกว่าลูกของตัว จึงได้ทำทุกวิถีทางที่จะทารุณและกลั่นแกล้งจื่อเคียงต่างๆ นานาอย่างไร้ความปรานี

พฤติการณ์ทั้งหมดหาได้รอดไปจากสายตาของเพื่อนบ้านผู้มีใจรักความเป็นธรรมไม่ อย่างคุณยาย **"เฉิน"** ที่อยู่บ้านติดกัน มักจะเตือนจื่อเคียงอยู่เสมอว่า *"จื่อเคียงเอ๋ย! แม่เลี้ยงเจ้านั้นใจคออำมหิตโหดร้ายมาก เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้ดี ดีไม่ดีนางอาจจะทรมานเจ้าให้ตายทั้งเป็นก็ได้ เพราะความอิจฉาริษยาของนาง"*

ส่วนคุณอา **"เจ้า"** นั้นยิ่งโกรธมาก ถึงกับชี้หน้าจื่อเคียงว่า *"จื่อเคียงเอ๋ย! ทำไมเจ้าถึงโง่อย่างนี้ นางแม่เลี้ยงใจร้ายกับลูกทั้งสองของนาง ต่างรุมเล่นงาน ทรมานเจ้าถึงขนาดนี้ ทำไมเจ้าถึงมิยอมปริปากพูดสักคำ กลับไปทำดีกับเขาอยู่ได้ ถ้าเป็นอาล่ะก็ป่านนี้บอกให้คุณพ่อเฉดหัวพวกเขาออกไปตั้งแต่แรกแล้วล่ะ!"*

จื่อเคียงได้ฟังดังนั้น น้ำตาก็ไหลพรากออกมาทันที แล้วว่า "ท่านอาครับ! หลานทราบดีว่า ท่านอานั้นรักและเป็นห่วงหลานมาก หลานซาบซึ้งใจยิ่งนัก แต่ได้โปรดเถิดครับ ท่านอากรุณาอย่าได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้คุณพ่อฟังเป็นอันขาดนะครับ สงสารคุณพ่อท่านวันๆ ท่านต้องเดินทางไกลเพื่อไปทำการค้า หัวสมองต้องคิดเกี่ยวกับการงานทั้งวันก็หนักมากอยู่แล้ว กลับมาบ้านก็ควรจะให้ท่านได้พักผ่อนให้สบายใจ อย่าให้ต้องมาวุ่นวาย เพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของหลานเลยครับ ความจริงการที่แม่เลี้ยงดูแลน้องๆ ทั้งสองอย่างดีนั้น หลานก็พลอยดีใจด้วย และนางก็ไม่ได้ร้ายอะไรกับหลานดังที่ท่านอาเข้าใจหรอก" จากคำพูดของจื่อเคียง คุณอาเจ้าได้แต่

สั่นศีรษะและทอดถอนใจว่า "เจ้าช่างเป็นเด็กดีเลิศประเสริฐจริงๆ อาคิดว่าคงจะหาใครในโลกนี้ที่จะมีความกตัญญรู้คุณดั่งเช่นเจ้านี้คงจะหาได้ไม่ง่ายนัก"

อยู่มาวันหนึ่ง แม้ว่าหิมะจะหยุดตกแล้วก็ตาม แต่ความหนาวเย็นของอากาศหาได้ลดลงไปไม่ กลับดูเยือกเย็นยิ่งขึ้นกว่าเดิม บังเอิญเช้าวันนี้คุณพ่อของจื่อเคียง จะต้องเดินทางไปธุระเกี่ยวกับการค้าอยู่พอดี เห็นจื่อเคียงนั่งอยู่ที่มุมห้อง จึงได้พูดกับจื่อเคียงขึ้นว่า *"ลูกรัก! วันนี้พ่อมีธุระจะต้องเดินทางไปติดต่องานที่บ้านคุณลุงสักครั้งหนึ่ง ตอนนี้หิมะก็หยุดตกแล้ว ลูกช่วยไปเตรียมรถม้ามาจอดรอที่หน้าบ้านให้พ่อที"*

จื่อเคียงนั้นแม้ว่าจะหนาวจนสุดจะทนไหวอยู่แล้ว แต่ด้วยความรักที่มีต่อคุณพ่อ จึงพยายามแข็งใจลุกไปเตรียมรถม้า ในขณะนั้นนิ้วมือทั้งสิบของจื่อเคียงหนาวเย็นจนชาไปหมด ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอะไรไม่ได้เลย ดูแข็งทื่อเหมือนกับท่อนไม้ก็มิปาน ไหนเลยจะสามารถไปจูงบังเหียนม้าได้ ขณะเดียวกัน ก็มีลมหนาวพัดมาระลอกหนึ่ง ทั้งหนาวทั้งเย็นจับขั้วหัวใจ สุดที่จื่อเคียงจะทนต่อไปได้ ถึงกับล้มลงไปกองอยู่กับพื้นหิมะใกล้ๆ คอกม้านั่นเอง คุณพ่อเห็นเข้าดังนั้นก็ไม่พอใจ ตรงเข้าไปคว้าคอเสื้อจื่อเคียง ดึงให้ลุกขึ้นมาปากก็บ่นว่า *"แย่จัง! งานแค่นี้ยังใช้ไม่ได้เรื่องเลย"* พูดยังไม่ทันจะจบคำ ปรากฏมีเสียงดัง *"แควก"* เสื้อของจื่อเคียงถูกดึงจน ขาดไปแถบหนึ่ง จึงได้เห็นว่าเสื้อกันหนาวที่จื่อเคียงใส่อยู่นั้นโปร่งบางมาก ไม่สามารถที่จะทานต่ออากาศที่หนาวเย็นได้ มิน่าเล่า! ถึงได้ล้มลงไปกองกับพื้นหิมะ มือเท้าสั่นเทา ฟันในปากกระทบกันกึกกัก ลุกขึ้นไม่ไหว

คุณพ่อถึงกับตกใจ ร้องขึ้นว่า *"ตายล่ะ! ลูกเอ๋ย...อากาศหนาวเย็นออกอย่างนี้ ทำไมเจ้าถึงใส่เสื้อบางเช่นนี้เล่า?"* คุณพ่ออุ้มจื่อเคียงเข้ามาในบ้าน จัดหาผ้าห่มมาห่มให้จื่อเคียง จากนั้นก็ได้ตะโกนเรียกให้ภรรยาและลูกทั้งสองออกมา

เมื่อทุกคนอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้ว คุณพ่อก็ไม่พูดพล่ามทำเพลง จัดการเข้าไปจับคลำดูเสื้อผ้าของลูกทั้งสองทันทีก็เข้าใจเรื่องราวทุกอย่างในทันที ถึงกับโกรธจนเลือดขึ้นหน้าตวาดภรรยาด้วยเสียงอันดังว่า

"นังแม่เลี้ยงใจยักษ์ เจ้านี่ช่างโหดร้ายยิ่งนัก ที่ข้ายอมแต่งงานกับเจ้าก็หวังว่าจะให้เจ้ามาคอยดูแลให้ความอบอุ่นต่อลูกที่กำพร้าแม่ของข้า แต่เจ้ากลับมาทารุณทรมานลูกที่มิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าดูซิ! ในยามที่อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ เจ้าหาแต่เสื้อกันหนาวอย่างดีให้กับลูกในไส้ของตัว ส่วนจื่อเคียงกลับเอาเสื้อผ้าบาง มาให้ใส่เช่นนี้ หมายความว่าอย่างไร ในเมื่อเจ้าเห็นลูกของข้าไม่ใช่ลูกแถมยังทารุณต่อเขาเช่นนี้ เห็นทีจะอยู่ร่วมกันต่อไปไม่ได้อีกแล้วเจ้าจงเก็บข้าวของแล้วไสหัวออกไปจากบ้านของข้าเดี๋ยวนี้ขืนอยู่ต่อไปไม่ช้าก็เร็ว จื่อเคียงคงต้องตายด้วยน้ำมือของเจ้าแน่!"

แม่เลี้ยงและลูกทั้งสอง ไม่เคยเห็นคุณพ่อโกรธแค้นมากมายเช่นนี้มาก่อน ก็ตกใจกลัว ต่างกอดคอกันกลมร้องห่มร้องไห้กันเป็นการใหญ่ ทันใดนั้น จื่อเคียงก็ได้คุกเข่าลงตรงหน้าคุณพ่อแล้วว่า "ท่านพ่อครับ กรุณาอย่าไล่คุณแม่ไปเลยครับ ลูกขอร้องเถิดในยามที่คุณแม่อยู่ ผู้ที่ต้องอด ต้องสู้กับความหนาว จะมีก็เพียงลูกผู้เดียว ถ้าหากคุณแม่ไปแล้ว ลูกทั้ง ๓ คนจะอยู่กันอย่างไรใครจะดูแลพวกเราได้ น้องๆ ทั้งสองก็ยังเล็กอยู่ จะขาดคนคอยดูแลเอาใจใส่ได้อย่างไรครับ คุณพ่อ!"

จื่อเคียงพยายามวิงวอนขอร้องอย่างน่าสงสารอยู่เป็นเวลานาน จนในที่สุดคุณพ่อก็ใจอ่อน ไม่ไล่แม่เลี้ยงออกจากบ้าน ส่วนแม่เลี้ยงเห็นสภาพที่จื่อเคียงคุกเข่าวิงวอนสามีของตน เพื่อที่จะเหนี่ยวรั้งตนไว้นั้น น้ำตาแห่งความสำนึกผิด เสียใจต่อการกระทำของตนที่มีต่อลูกเลี้ยง ก็ไหลพร่างพรูออกมา เข้าไปกอดจื่อเคียงไว้กับอกแล้วว่า "ลูกเอ๋ย! แม่ผิดไปแล้ว ให้อภัยแม่ด้วยเถิด ที่แล้วมานั้นแม่เห็นผิดเป็นชอบ หวาดระแวงในตัวเจ้ามากเกินไป จึงได้ทำร้ายเจ้าต่างๆ นานา คิดไม่ถึงว่าเจ้ากลับไม่เคยที่จะโกรธตอบ ยังช่วยพูดรั้งให้แม่อยู่ต่อ น้ำใจเจ้าช่างประเสริฐนัก ความกตัญญูของเจ้าทำให้แม่ซาบซึ้งใจมาก ต่อไปนี้แม่ขอสัญญาว่า จะรักเจ้าให้เหมือนกับลูกในไส้ของแม่เอง!"

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แม่เลี้ยงผู้ใจร้ายก็กลับกลายเปลี่ยนแปลงเป็นแม่เลี้ยงผู้มีแต่ความเมตตาการุณ ทะนุถนอมรักใคร่และดูแลเอาใจใส่ต่อจื่อเคียงด้วยดีมาตลอด ทำให้ทั้งครอบครัว ๕ คน อันมีพ่อ แม่ ลูก อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขสืบต่อมา

เรื่องราวของ **"เหมียงจื๋อเคียง"** นี้แม้แต่ **"ขงจื๊อ"** นักปราชญ์เอกของโลกยังถึงกับเอ่ยปากชมเชยว่า

"จื่อเคียงช่างเป็นเด็กที่มีความกตัญญูสูง น่ายกย่อง ไม่ว่าจะถูกแม่เลี้ยงทารุณเพียงใด ชาวบ้านจะยุแยงตะแคงรั่วอย่างไร เขาไม่เคยสนใจไยดี ช่างน่านับถือเสียจริงๆ"

ท่านผู้อ่านครับ! ในสังคมยุคปัจจุบันนี้ มักจะมีปัญหาครอบครัวเกี่ยวกับแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง ทะเลาะเบาะแว้งหรือถึงกับฆ่าแกงกันอยู่ประจำตามข่าวคราวจากหน้าหนังสือพิมพ์ก็ดี ส่วนใหญ่ก็เกี่ยวกับเรื่องของทรัพย์สินเงินทอง ต่างๆ ทำไมเราไม่ลอง

มาใช้วิธีของจื่อเคียงดูบ้างปะไร **เอาความดีเข้าชนะความชั่ว** เผื่อว่าอะไรๆ ต่างๆ ในครอบครัวจะเกิดความสุขขึ้นมาบ้าง...**จะไม่ดีกว่าหรือครับ!**

หัวใจมหาเศรษฐี

อุ. อา. กะ สะ

อุ.	เท่ากับ	อุฏฐานสัมปทา	ขยันหา
อา.	เท่ากับ	อารักขสัมปทา	รักษาไว้
กะ	เท่ากับ	กัลยาณมิตตตา	มีมิตรดี
สะ	เท่ากับ	สมชีวิตา	เลี้ยงชีพพอดี

ย่อใหม่ ภาวนาไว้บ่อย ๆ ว่า "ขยันหา - รักษาไว้ - ใฝ่มิตรดี - มีการเลี้ยงชีพถูก" ทั้ง ๔ ข้อนี้ ขอให้ข้าพเจ้าร่ำรวย ได้ทำบุญ ๑๐ ประการ พระพุทธศาสนาเจริญเทอญ

พระ ป. ญาณโสภโณ

๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕

มัลลิกาเทวี

แสงแก้ว เนาวรัตน์

มีบุคคลเป็นจำนวนมาก ต่างพากันคิดว่า การนั่งสมาธิภาวนาเป็นเรื่องของคนผิดหวัง สิ้นคิด เบื่อหน่ายท้อแท้โลก ข้อนี้ถึงกับทำให้เขาเพิกเฉย แม้กระทั่งความคิดที่จะจับหนังสือธรรมสักเล่มหนึ่ง เพราะเขาหวาดผวาว่าจะมีใครสักคนมองเขาเป็นคนสิ้นคิด

บางคนกล่าวว่า การนั่งสมาธิภาวนาเป็นเรื่องของพระสงฆ์องค์เจ้า พวกเราเหล่าคนธรรมดาหาควรแตะต้องไม่ ใครขืนทำเข้าอาจถึงกับไฟธาตุแตกกลายเป็นบ้าไป จึงมีหลายคนได้นำคนบ้าที่อยากมีฤทธิ์อำนาจทางใจ แล้วเข้ามาฝึกสมาธิภายหลัง เข้ามาเปรียบว่า คนนั้นบ้าเพราะฝึกสมาธิ

บางคนกล่าวว่า การฝึกสมาธิภาวนา เป็นเรื่องของคนมีเงินไม่เดือดร้อนเรื่องกินเรื่องอยู่ จึงสามารถทำได้โดยปราศจากความกังวล

แท้จริงแล้วความคิดของเขามีส่วนถูกเพียงสถานเดียว เพราะคนที่ให้ความสนใจกับการฝึกฝนทางจิตมักไม่กระตือรือร้นเรื่องกินๆ อยู่ๆ

กล่าวไปแล้วยังมีทัศนะอีกมากหลายที่มองการฝึกฝนทางจิตไปในทางไม่ถูกไม่ควร

ร้อยละ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของพุทธศาสนิกชน ต่างพากันขวนขวายเฉพาะเรื่องทำบุญ ให้ทาน และพิธีกรรมปลีกย่อย ทั้งนี้เพื่อหวังผลสวรรค์และนิพพานในชาติอันไกลโพ้น เมื่อถึงคราวตาย จิตออก

จากร่าง แม้กระทั่งความรู้สึกตัวว่าสายเกินไปที่จะกลับไปฝึกจิต ยังไม่สามารถเกิดขึ้นกับเขาได้ เพราะเขาอาจไปเกิดเป็นตัวหนอนพยาธิในท้องสุนัขตัวใดตัวหนึ่งได้

น้อยยิ่งกว่าน้อยที่พากันมองเห็นว่าสิ่งสำคัญอันยิ่งยวดของพวกเรามวลมนุษยชาติที่ได้มีโอกาสเกิดมาเป็นคนคนหนึ่ง คือ **การฝึกฝนทางจิต** เรื่องอื่นๆ ต่างเป็นรองทั้งสิ้น

ข้อนี้ แม้พระสงฆ์องค์เจ้าผู้เล่าเรียนพระบาลี ถือคัมภีร์ขึ้นเทศนาต่อหน้ามหาชนจะมีความคิดดังกล่าวสักกี่ท่าน

หลักฐานที่ยืนยันได้ถึงกับพบอยู่บ่อยครั้งว่า ท่านเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด ตำบล อำเภอ แม้กระทั่งเจ้าอาวาส ได้พากันลงความเห็นติเตียนพระภิกษุและสามเณรผู้เป็นลูกศิษย์ที่ละเลิกการมุ่งหวังเอาดีด้านปริยัติกลับถือบริขารอันน้อยนิดมุ่งสู่วัดป่าเพื่อมุ่งสู่การปฏิบัติ ว่ามันเป็นบ้าไปแล้ว

และบางท่านถึงกับใช้อำนาจที่มีอยู่ กีดกันพระต่างถิ่นที่เข้ามาตั้งสำนักฝึกจิตในขอบเขตปริมณฑลของตนเอง

เมื่อการณ์เป็นเช่นนี้ ชาวบ้านที่ห่างธรรมอยู่แล้วยิ่งห่างไกลออกไปอีก จนไม่สามารถรู้จักว่าพระพุทธศาสนามีคุณต่อชีวิตอย่างไร

และยิ่งน่าเวทนามากไปกว่านี้ ที่เขาไม่ทันได้ศึกษาของดีที่มีอยู่ต่างก็พากันเดินไปเข้ารีตนับถือศาสนาอื่น

และจะยิ่งน่าเวทนายิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ถ้าท่านทราบว่ามีมหาเปรียญมากประโยคได้กลายเป็นเครื่องมือการเผยแพร่ของลัทธิศาสนาอื่นไปข้อนี้จะโทษใครกัน

พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบศาสนาของพระองค์ หาได้ให้พากันสักแต่ว่ากราบไหว้บูชาพระประธาน ทำบุญให้ทานกับพระสงฆ์ ทำวัตรสวดมนต์ในเวลาเช้าเย็น แล้วหวังสวรรค์นิพพานในชาติอันไกลโพ้นไม่ เพราะการกระทำดังกล่าวอาจทำให้ท่านรอดพ้นจากอบายภูมิได้อย่างฟลุ้กๆ เท่านั้น

การฝึกฝนทางจิต เป็นทางสายเดียวของมวลมนุษยชาติที่จะพาให้ท่านอยู่รอดปลอดภัยตลอดทุกภพทุกชาติ และจะทำให้ท่านมีชีวิตที่สงบสุขในชาตินี้ มิใช่เฉพาะในหลุมฝังศพ

ผู้ที่ทำบุญให้ทาน รักษาศีล ฟังธรรมจากพระศาสดาอยู่เนืองนิตย์ แต่ขาดการฝึกฝนทางจิต ยังตกอบายภูมิได้สัมมะหาอะไรกับมนุษยชาติในปัจจุบันที่มีโอกาสเพียงกราบพระประธานที่พูดไม่ได้จะมีโอกาสรอดพ้นจากอบายภูมิได้ โดยอาศัยเพียงแค่ทานและศีลเพราะในหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นกับความตายนั้น ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนทางจิตมาอย่างถูกวิธีเท่านั้นจึงได้เปรียบถึงมาตรว่าเขาผู้นั้นจะเป็นมหาโจรปล้นแล้วฆ่าห้าร้อยศพมาก่อน ข้อนี้ยิ่งน้อยคนที่ยินยอมเชื่อ

พระนางมัลลิกา เป็นพระเทวีของพระเจ้าปเสนทิโกศล แห่งกรุงสาวัตถี พระนางจะเลอโฉมเพียงไหนหรือไม่ ประวัติศาสตร์มิได้กล่าวถึง ทราบแต่ว่าพระราชาทรงโปรดปรานพระนางยิ่งชะรอยจะเป็นว่านอกจากความเลอโฉมแล้ว พระราชาทรงนับถือปัญญาของพระนางด้วย

ณ วันหนึ่ง ตะวันเคลื่อนคล้อยจนใกล้ค่ำ พระนางมัลลิกาทรงเร่าร้อนพระวรกายเป็นกำลัง จึงเสด็จลงมาจากมหาปราสาท เข้าห้องสรงน้ำ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบ่อน้ำในบริเวณมหาปราสาทนั้นเอง

เมื่อทรงเปลื้องพระภูษาออกแล้ว ก็เริ่มวักน้ำล้างพระพักตร์ เสร็จแล้วทรงก้มลงวักน้ำล้างพระชงฆ์ (หน้าแข้ง) ขณะเดียวกันนั้น เจ้าสุนัขตัวโปรดได้วิ่งตามเข้าห้องสรงน้ำไปด้วย พอมันเห็นพระนางยืนโก้งโค้งในท่านั้น ด้วยสัญชาตญาณของสัตว์สี่เท้า จึงตะกายขึ้นคร่อมด้านหลัง ทำมิดีมิร้ายกับพระนาง แล้วพระนางก็เกิดพอใจในกิริยานั้น จึงมิได้ขัดขืน

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงยืนทอดพระเนตรอยู่ที่พระแกลเบื้องบนมหาปราสาท ทรงเห็นเหตุนั้น จึงรู้สึกกริ้วเป็นอันมาก เมื่อได้เวลาพระนางเสด็จขึ้น จึงตรัสต่อว่าด้วยถ้อยคำอันรุนแรง

"นี่...นังถ่อย ทำไมเธอถึงทำเรื่องเลวทรามต่ำช้าถึงปานนี้"

"อะไรนะ!" พระนางทำพระพักตร์ฉงนสนเท่ห์ "พระองค์ถือดีอะไรมาด่าว่าหม่อมฉันโดยไม่มีมูลเหตุ หม่อมฉันไปทำอะไรให้ขัดเคืองเล่า มีอะไรพูดจากันดีๆก็ได้นี่นา"

"กินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้องฉันยืนอยู่ที่หน้าต่างเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างสิ้น เธอยังมีหน้ามาทำปฏิเสธ เธอทำอะไรกับสุนัขนั้นเล่า"

"ต้าย...ตาย...พระองค์เอาอะไรมาพูด หม่อมฉันลงไปอาบน้ำในห้องน้ำคนเดียว แล้วจะไปทำอะไรกับสุนัขตัวนั้นเล่า พระองค์เคียดแค้นอะไรนักหรือ ถึงได้ปั้นเรื่อง กล่าวหาอย่างหยาบคายเช่นนี้" พระนางต่อว่าและเริ่มกรรแสงอย่างน่าเวทนา

"เธออย่าปฏิเสธให้ยากเลย ฉันมองเห็นกับตาแท้ๆ และไม่ต้องทำสำออยโทษเธอครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก"

พระนางทำกิริยาครุ่นคิดสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง จึงตรัสถามขึ้นอีกว่า "พระองค์เห็นจริงๆ...มิได้โกหกแปลกปลอมแม้แต่น้อย..."

"ทำไมจะไม่เห็นเล่า...ตาไม่บอดสักข้าง ฝ้าฟางยังมิเคยปรากฏ" "โอ! ช่างน่าอัศจรรย์ หม่อมฉันรู้ตัวเองดีว่ามิได้มีเรื่องดังถูกกล่าวหา ชะรอยเรื่องนี้ต้องมีอะไรผิดปกติแล้ว หม่อมฉันว่าถ้าคนคนหนึ่งเข้าไปในห้องสรงน้ำ คนที่มองจากข้างบนนี้ต้องแลเห็นเป็นสอง" "อย่าๆ เธออย่ามาปั้นเรื่องโกหกให้พ้นโทษเลยฉันไม่โง่พอที่จะฟังเรื่องที่ไร้เหตุผลถึงปานนั้นของเธอได้" "ในโลกนี้ไหนเลยไม่มีเรื่องที่คล้ายไร้เหตุผลทว่าเป็นจริงได้ พระองค์ไม่เคยได้ฟังมาหรือพระเถระผู้เป็นอรหันต์ ท่านอยู่คนเดียวในกระท่อมน้อย ทว่ามีคนมองเห็นท่านอยู่กับผู้หญิง ใครๆ ก็พากันมองเห็นเช่นนั้นทว่าเมื่อเข้าไปค้นดูในกระท่อม หามีหญิงดังกล่าวไม่

เรื่องนี้เป็นที่โจษจันกันทั่วเมือง แต่แรกยังนึกว่าท่านซ่อนผู้หญิงไว้ ต่อเมื่อค้นหากันจนทั่วจึงเชื่อว่าที่ท่านกล่าวนั้นมิได้แปลกปลอมแม้แต่น้อย

พระศาสดา ทรงยอมรับความบริสุทธิ์ของท่าน และตรัสเล่าเรื่องกรรมเก่าที่ท่านกล่าวหาพระอรหันต์ในชาติปางก่อน จึงถูกกรรมนั้นตามสนองมาถึงทุกวันนี้

เรื่องนี้หากพระองค์ไม่ทรงเชื่อโปรดเข้าไปที่ห้องสรงเถิด หม่อมฉันจะยืนมองอยู่ที่นี่ ว่าจะเป็นดังหม่อมฉันทูลหรือไม่"

พระเจ้าปเสนทิโกศล เป็นพระราชาที่ปรากฏทางชื่อเสียงว่าทรงพระปัญญาน้อยยิ่ง ดังนั้นจึงหลงกลพระนางมัลลิกา เสด็จเข้าไปที่ซุ้มน้ำนั้นแล้ว พระนางประทับยืนอยู่ที่พระแกลพอพระราชาเสด็จเข้าไปสักครู่ จึงทรงพระสรวลดังลั่น ร้องทักว่า "โอ้...โอ๋... พระเจ้าปเสนทิโกศล ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วแคว้นแดนดิน ทรงเป็นที่เคารพยำเกรงของประชาชน และหมู่ปัจจามิตร นั้นพระองค์

กำลังทำอะไรกับนางแพะหรือนั่น"

"นี่ๆ ๆ จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เธอก็เห็นว่าฉันเข้ามาในห้องน้ำคนเดียว แล้วจะหานางแพะที่ไหนมาทำอะไรกับฉันได้เล่า เธออย่ากล่าวตู่ฉันนะเทวี" "ทำไมจะไม่ได้ ก็หม่อมฉันยืนมองอยู่ตรงนี้ เห็นอยู่กับตาแท้ๆ หรือจะให้เรียกคนอื่นมาดูด้วย จะได้เห็นว่าพระราชาแห่งแคว้นโกศลกำลังผสมพันธุ์กับนางแพะ"

พระราชาทรงดำริว่าน่าจะเป็นจริงดังพระนางกล่าวแล้ว ครั้นจะเรียกผู้อื่นมาดูก็กลัวว่าเขาจะเห็นพระองค์ท่านทำการผสมพันธุ์กับนางแพะจริงๆ จึงทรงยอมรับอย่างสนิทใจ พระนางมัลลิกาจึงพ้นโทษด้วยอุบายประการนี้

พระนางทรงทราบความจริงอยู่แก่ใจจึงดำริว่า "เนื่องด้วยพระราชาเป็นผู้มีปัญญาน้อย จึงถูกเราหลอกลวงโดยง่าย แต่ความจริงข้อนี้ นอกจากเราที่รู้แล้ว พระศาสดาและพระอรหันต์ย่อมทรงทราบดี โอ้...เราทำกรรมชั่วช้าเลวทรามเกินไปแล้ว"

กล่าวกันตามจริงแล้ว พระนางมัลลิกาเป็นอุบาสิกาที่เลื่อมใสพระพุทธเจ้าไม่แพ้นางวิสาขา พระนางเธอเสด็จไปวัดเชตวันทุกวันมิเคยขาด เมื่อไปมิเคยไปมือเปล่า และได้ทุ่มเททรัพย์สมบัตินับจำนวนมิได้ในพระพุทธศาสนา มีโอกาสได้ฟังธรรม รักษาศีลอยู่เสมอ แต่หาได้ตั้งจิตคิดทำการอบรมบ่มภาวนาจิตของตนเองไม่

ข้อนี้เปรียบเหมือนคนมั่งมีศรีสุขในยุคปัจจุบัน ที่รู้จักแต่ถวายทาน แต่ขี้เกียจต่อการฝึกฝนอบรมจิตตนเอง เพราะรสชาติของการข่มจิตให้คิดแต่สิ่งเดียวนั้นเป็นเหมือนยาขมหม้อใหญ่ บางครั้งถึงกับทำให้ผู้เริ่มปฏิบัติรู้สึกทุรนทุรายยิ่ง เพราะธรรมชาติของจิตนั้นชินชากับการลิ้มรสความพึงพอใจจากการเห็นรูป ฟังเสียง ดมกลิ่น

ลิ้มรส และสัมผัสอันน่าพึงพอใจ และการได้คิดอะไรเพลิดเพลินอย่างไม่มีขอบเขต นับเป็นที่พึงพอใจของคนเรายิ่ง

ดังนั้นเมื่อคนพยายามบังคับจิตของตนให้คิดเพ่งอยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงประการเดียว จึงมีรสชาติเหมือนเด็กถูกบีบบังคับให้กินยาขมหม้อใหญ่

แต่การให้ทานนั้นช่างง่ายดาย ยิ่งคนมั่นใจว่าผลของการให้ทานจะทำให้สุถึงสรวงสวรรค์ และชาติหน้าจะได้ร่ำรวย คนจึงลุ่มหลงกับการให้ทานเป็นส่วนมาก แต่หลังจากตายแล้วจะมีคนได้ขึ้นสวรรค์สักกี่คนนั้น ยากต่อการพิสูจน์

ทั้งนี้เพราะสูตรของการสร้างกุศลมี ๓ ประการด้วยกัน คือ ทาน ศีล ภาวนา เหมือนบ้านวิเศษ ๓ เสา แต่คนทั่วไปชอบสร้างบ้านเสาเดียว ทั้งยังเลือกเอาเสาที่เล็กที่สุดอีกด้วย จึงยากแก่การรับรองความปลอดภัย

พระนางมัลลิกา ถึงมาตรว่าจะสร้างบุญกุศลด้วยทรัพย์อันประมาณค่ามิได้ แต่จิตใจคอยครุ่นคิดถึงบาปกรรมอันเศร้าหมองที่กระทำในซุ้มน้ำวันนั้น เมื่อถึงคราวพระนางสิ้นอายุขัย ละสังขารจากโลก หาได้ดำริถึงบุญกุศลมากมายที่ทรงกระทำไว้ไม่ แต่กลับไปประหวัดถึงกรรมชั่วที่ทำไว้เพียงครั้งเดียว ก็บุคคลที่ขาดการฝึกฝนทางจิตจะมีสติคอยหักห้ามจิตไม่ให้คิดถึงสิ่งที่ไม่อยากคิดถึงนั้นได้อย่างไรกัน ดังนั้นพระนางจึงตกสู่นรกอเวจี

พระราชาทรงประสบกับความโทมนัสจากการสูญเสียพระเทวียิ่งนัก หลังจากถวายพระเพลิง ก็ดำริว่าจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่าพระนางมัลลิกาจุติแล้วไปปฏิสนธิ ณ ที่ไหน วันหนึ่งจึงได้เสด็จไปเฝ้าศาสดาถึงพระเชตวัน

พระพุทธองค์ เพื่อทรงอนุเคราะห์พระราชา จึงทรงแสดงฤทธิ์ครอบงำมิให้พระราชาระลึกถึงเรื่องที่ต้องการทูลถามได้ ดังนั้น เมื่อพระราชาเสด็จมาถึง จึงชวนสนทนาถึงเรื่องอื่นๆครั้นได้เวลาพระราชาก็เสด็จกลับ พอถึงวังหลวงก็กลับระลึกขึ้นได้ว่าลืมถามเรื่องสำคัญ ตั้งใจว่าพรุ่งนี้ค่อยถามเถิด

พระองค์เสด็จไปพระเชตวัน ก็ทรงลืมถึง ๗ วัน

ครั้นในวันที่ ๘ พระนางมัลลิกาพ้นจากนรกอเวจี ขึ้นไปเสวยวิมานบนชั้นดุสิต พระพุทธองค์ทรงดำริว่า วันนี้ควรไปบอกพระราชาได้แล้ว จึงทรงถือเอาบาตรเสด็จออกจากพระเชตวันแต่เช้ามุ่งหน้าสู่พระราชวัง

พระราชาทรงทราบ จึงเสด็จออกต้อนรับถึงประตูวังหลวง ทรงรับเอาบาตรของพระศาสดา แล้วเสด็จดำเนินเข้าสู่มหาปราสาท

เมื่อเสด็จถึงโรงราชรถ พระศาสดาทรงแสดงกิริยาใคร่ประทับนั่งที่โรงราชรถ พระราชาจึงรับสั่งให้จัดที่นั่งถวาย ณ ที่นั่น แล้วถวายพระกระยาหารเช้าแด่พระศาสดา แล้วตรัสถามว่า

"ข้าพระพุทธองค์ไปพระเชตวันถึง ๗ วัน เพื่อใคร่ทูลถามถึงที่จุติของพระนางมัลลิกา ไม่ทราบเธอไปเกิดที่ไหน ขอพระองค์โปรดวิสัชนาพระเจ้าข้า" "อย่าห่วงเลยมหาบพิตร พระนางเธอไปเกิดสวรรค์ชั้นดุสิตแล้ว"

พระราชาทรงโสมนัสยิ่งนัก ตรัสว่า "หากแม้นบุคคลเช่นพระนางมัลลิกาไม่ไปบังเกิดยังชั้นดุสิตแล้ว ใครหนอจึงมีโอกาสไปเกิดในสถานที่เช่นนั้นได้ เพราะพระนางมีจิตที่เต็มไปด้วยกุศล วันๆ ไม่เคยเห็นพระนางคิดทำอะไรอื่น นอกจากคิดว่าวันพรุ่งนี้เราจะ

ไปเฝ้าพระศาสดา จะนำอะไรไปถวายพระองค์ท่าน เราจะทำอะไรที่เป็นประโยชน์แก่พระอรหันต์ คนที่ตั้งจิตคิดทำแต่กุศลเช่นนางข้าพระองค์ก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ตั้งแต่นางจากไปหม่อมฉันเป็นทุกข์มาก กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ร่างกายผ่ายผอมไปมาก โปรดทอดพระเนตรดูว่าหม่อมฉันแก่ไปมากทีเดียว" "ช่างมันเถอะมหาบพิตร มันเป็นเรื่องของธรรมชาติที่มีการแปรปรวนเปลี่ยนแปลง"

ครั้นตรัสแล้วพระพุทธองค์ทรงชี้ไปที่รถม้าคร่ำคร่าคันหนึ่ง ตรัสถามว่า "รถคันนี้ของใครหรือมหาบพิตร"

"ของเสด็จปู่เจ้าข้า" พระราชาประคองอัญชลีตรัสตอบ "แล้วคันนี้ล่ะ ของใครหรือ" พระพุทธองค์ทรงชี้คันถัดไป

"คันนั้นเป็นของเสด็จพ่อพระเจ้าข้า" "แล้วคันต่อไปล่ะ เป็นของพระองค์หรือ" "ใช่แล้ว คันนั้นของหม่อมฉันเอง"

พระศาสดาได้โอกาสจึงตรัสว่า "มหาบพิตรลองสังเกตรถ ๓ คันนี้ ทำไมรถของเสด็จปู่จึงเก่าที่สุด แล้วรถของเสด็จพ่อทำไมไม่เก่าเท่ารถของเสด็จปู่ และรถของพระองค์ทำไมไม่เก่าเหมือนของเสด็จพ่อเล่า นั่นเป็นเพราะหลักของธรรมชาติ ทุกสิ่งย่อมเก่าแก่ไปตามเวลาที่ผันผ่านโดยไม่มีสิทธิ์ห้ามได้ รถซึ่งมีส่วนประกอบสร้างด้วยไม้ยังเปลี่ยนแปลงไปได้ถึงเพียงนี้ แล้วร่างกายซึ่งประกอบไปด้วยเลือดเนื้อจะไม่ถึงกาล แก่และเปลี่ยนแปลงได้อย่างไรกัน เพราะนั่นเป็นธรรมชาติของโลก แต่ธรรมของสัตบุรุษอันมีมรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไม่มีเฒ่า ไม่มีแก่ ยืนยงต่อการถูกทดสอบ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าจะกำเนิดขึ้นมากี่ยุคกี่สมัย โลกุตรธรรมก็เป็นของเขาอยู่อย่างนี้ ผู้ใดปฏิบัติธรรม ผู้นั้นย่อมเข้าถึงธรรมที่ไม่มีแก่ไม่มีเฒ่านี้"

ก็การปฏิบัติธรรมที่พระพุทธองค์กล่าวถึงคืออะไรเล่า ถ้าไม่หมายเอาการประกอบการกุศลทั้งสาม อันมีการภาวนาอบรมจิตเป็นที่สุด ผู้ปฏิบัติทางจิตเท่านั้นจึงรู้จักได้แจ่มแจ้ง ผู้เข้าใจชีวิตแจ่มแจ้งคือผู้เข้าใจในหลักการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ อนิจจา ทุกขตาและ อนัตตา ผู้ใดเข้าใจธรรมเหล่านี้ถือได้ว่า ได้ดวงตาเห็นธรรม เขาจะไม่มีวันตกไปสู่อบายภูมิอีกเป็นอันขาด

ผู้ใดเข้าใจถึงหลักการเปลี่ยนแปลงละความรู้สึกเป็นตัวตนเสียได้แล้ว ย่อมไม่มีความรู้สึกยึดมั่นในทุกสิ่งว่าเป็นของตน โดยที่สุดความรู้สึกนึกคิดที่เกิดๆ ดับๆ อยู่ ก็อยู่ในสภาพที่ไม่มีเจ้าของ บุคคลเช่นนี้สามารถวางจิตให้เป็นกลางในทุกสภาวการณ์ ถ้าท่านนั้นยังไม่บรรลุพระอรหันต์ ก็สามารถประคองจิตให้อยู่ในอำนาจ และสามารถเลือกเกิดได้ตามใจปรารถนาทุกภพทุกชาติ จนกว่าเข้าถึงนิพพาน

ท่านคิดจะปลูกบ้านเสาเดียว...สองเสา...สามเสา ก็เลือกเอาเองเถิด เพราะเหตุและผลที่แท้จริงของชีวิตเป็นเช่นที่กล่าวแล้ว

รายชื่อพระภิกษุ-สามเณร สอบเข้าวัด

ปีการศึกษา ๒๕๓๕ ภาคแรก

วัดเขาพุทธโคดม ศรีราชา ชลบุรี

เลขที่	*ชื่อ นามสกุล/ฉายา*	*ข้อเขียน*	*ข้อสัมภาษณ์*	*รวม*	*หมายเหตุ*
๑	พระสุวรรณ ปภงฺกโร	๕๗	๕๐	๑๐๗	อันดับที่ ๑
๒	ส.ณ.สุพล คู่แก้ว	๕๘	๔๘	๑๐๖	อันดับที่ ๒
๓	ส.ณ.สมศักดิ์ สวัสดี	๖๓	๔๑	๑๐๔	อันดับที่ ๓
๔	ส.ณ.สมศักดิ์ ศิวิไล	๕๖	๔๗	๑๐๓	อันดับที่ ๔
๕	ส.ณ.สาคร สิทธิ	๕๓	๔๙	๑๐๒	อันดับที่ ๕
๖	ส.ณ.จำลอง อ้นประวัติ	๕๑	๔๙	๑๐๐	อันดับที่ ๖
๗	ส.ณ.นิรันต์ จินดานาวิน	๕๑	๔๙	๑๐๐	อันดับที่ ๗
๘	ส.ณ.จีรศักดิ์ ลังเพีย	๔๔	๔๖	๙๐	ไม่ผ่าน
๙	ส.ณ.วุธ จ้อยจิต	๓๒	๔๘	๘๐	ไม่ผ่าน
๑๐	ส.ณ.ศรชัย ฉิมมณี	๔๖	๓๒	๗๘	ไม่ผ่าน
๑๑	ส.ณ.สำรวย รัตนวงษ์	๓๖	๒๘	๖๔	ไม่ผ่าน
๑๒	ส.ณ.จิรวุธ แซ่วือ	๒๘	๓๔	๖๒	ไม่ผ่าน
๑๓	ส.ณ.กตัญญู โพธิสา	๑๙	๓๗	๕๖	ไม่ผ่าน
๑๔	ส.ณ.ชัยนาท เสนบี้	๒๙	๒๖	๕๕	ไม่ผ่าน
๑๕	ส.ณ.วิศธร โพนุจิตร	๒๗	๒๗	๕๔	ไม่ผ่าน
๑๖	ส.ณ.เดชา ถนอมสิน	๒๑	๑๕	๓๖	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ ประธานการศึกษา

(พระมหาสมหวัง ฐิตปุญฺโญ)

ลงชื่อ กรรมการ

(พระมหาสังขีด จนฺทปญฺโญ)

อันดับที่ได้ ๑-๒-๓ ถวายปัจจัยองค์ละ ๓-๒-๑ รวม ๖๐๐
ถวายหนังสือบุรพสิกขาบทองค์ละ ๑ เล่ม

นอกนั้นที่สอบได้จะมีหนังสือ จูฬ-ตรี องค์ละ ๑ ชุด ๆ ละ ๑๐๐ กว่าบาท บางรูปถ่ายรูปให้องค์ละ ๑ โหล

ทุกรูปที่สอบได้ - สอบตก ถวายหนังสือพิเศษองค์ละ ๑ ชุด จับฉลากองค์ละ ๑ ชุด

เงินของท่านที่ทำบุญไว้องค์ละ ๑๐๐ บาท ก็ทำบุญเป็นเอนกประสงค์ไปบางท่านที่ยังไม่ทำบุญก็จะหักเอาเงินส่วนตัวที่จะมีสิทธิพึงได้ในภายหน้า

พระ ป. ญาณโสภโณ

หมายเหตุ เข้าสอบ ๑๖ ตก ๙ รูป ได้ ๗ รูป อันดับที่ ๑-๒-๓ รูป

ผลการสอบไล่พระอภิธรรม

ภาคแรกสอบ พฤษภาคม ๒๕๓๔
ณ วัดเขาพุทธโคดม
โดยมีพระครูสาธุกิจจานุรักษ์ เป็นเจ้าสำนัก
จูฬอาภิธรรมมิกะ-ตรี

ส่งเข้าสอบ ๑๔ ท่าน ขาดสอบ ๑ ท่าน สอบตกไม่มี สอบได้ ๑๓ ท่าน คือ
(คะแนนเต็ม ๑๒๕)

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระอรุณ	อหึสโก	มุณีนาจ	๑๒๕	๑๐๐.๐๐	๑	
๒	พระสุเทพ	มหาวิริโย	จันทวงษ์	๑๒๐	๙๖.๐๐	๓	
๓	พระยิ่งยง	สุจิตฺโต	อุ่นใจ	๑๑๙	๙๕.๒๐	๔	
๔	พระอตุลย์	อโสโก		๑๑๖	๙๒.๘๐	๙	
๕	ส.ณ.สุรินทร์	-	หวังมณี	๑๑๐	๘๘.๐๐	๑๕	
๖	ส.ณ.ภีมพงษ์	-	ภูมินิตไชย	๑๑๐	๘๘.๐๐	๑๕	
๗	ส.ณ.สุชาติ	-	อุดหนุน	๑๐๕	๘๔.๐๐	๒๐	
๘	ส.ณ.สุชาติ	-	บุญปก	๑๐๕	๘๔.๐๐	๒๐	
๙	ส.ณ.ยอดชาย	-	ไกรเพชร	๑๐๔	๘๓.๒๐	๒๑	
๑๐	อุบาสิกานราศรี	-	จตุพร	๑๐๔	๘๓.๒๐	๒๑	
๑๑	ส.ณ.ประดับ	-	บัวบานศรี	๑๐๑	๘๐.๘๐	๒๔	
๑๒	ส.ณ.คำแปลง	-	สุภี	๙๙	๗๙.๒๐	๒๕	
๑๓	ส.ณ.ปฏิรูป	-	เคสันเทียะ	๙๐	๗๒.๐๐	๓๓	

โดยมีพระบัวรินทร์ ปญฺญาสาโร พระอภิธรรมชั้นมัชฌิมอาภิธรรมิกะโท น.ธ. เอก เป็นอาจารย์สอน

จูฬอาภิธรรมิกะ-โท

ส่งเข้าสอบ ๑๖ ท่าน ขาดสอบ ๒ ท่าน สอบตกไม่มี สอบได้ ๑๔ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	ส.ณ.สิทธิพงษ์	-	ชาอินทร์	๑๒๒	๙๗.๖๐	๒	
๒	ส.ณ.วิสัญ	-	อ่างเข้า	๑๑๕	๙๐.๐๐	๘	
๓	พระวิเศษ	คมฺภีรโต	สดใส	๑๑๓	๙๐.๔๐	๙	
๔	พระประเสริฐ	ตุลธมฺโม	ขำสกล	๑๑๒	๘๙.๖๐	๑๐	
๕	ส.ณ.สายันต์	-	นามคำ	๑๑๒	๘๙.๖๐	๑๐	
๖	พระเสรีภาพ	มงฺคโล	ใจซื่อ	๑๑๐	๘๘.๐๐	๑๑	
๗	พระสำเร็จ	อคฺคปญฺโญ	จิตรแม้น	๑๐๘	๘๖.๔๐	๑๓	
๘	พระสากล	กตปุญฺโญ	ฤทธิ์ภักดี	๑๐๔	๘๓.๒๐	๑๖	
๙	พระคาน	จนฺทสุทฺโธ	ทองอ้น	๑๐๔	๘๓.๒๐	๑๖	
๑๐	ส.ณ.สุกรี	-	ชาติดำดี	๑๐๓	๘๒.๔๐	๑๗	
๑๑	ส.ณ.ไพรวัลย์	-	โพธิสา	๑๐๓	๘๒.๔๐	๑๗	
๑๒	พระตระกูล	ปิยธมฺโม		๑๐๑	๘๐.๐๐	๑๙	
๑๓	พระมิตร	โชติธมฺโม	เอกพจน์	๑๐๐	๘๐.๒๐	๒๐	
๑๔	ส.ณ.อนันต์	-	ให้หวัน	๙๙	๗๙.๒๐	๒๑	
๑๕	พระวิชาญ	วิชาโน	เสืออินโท	๘๐	๖๔.๐๐	๓๖	

โดยมีพระประจักษ์ อาภาธโร พระอภิธรรมชั้น มัชฌิมอาภิธรรมิกะตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

จูฬอาภิธรรมิกะ-เอก

ส่งเข้าสอบ ๗ ท่าน ขาดสอบและสอบตกไม่มี สอบได้ ๗ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระสมาน	ขนฺติธมฺโม	งามทอง	๑๑๗	๙๓.๖๐	๖	
๒	พระสมาน	ขนฺตฺตโม	เชื้อวงษ์	๑๑๗	๙๓.๖๐	๖	
๓	ส.ณ.อิทธิพล	-	ถิ่นแสนดี	๑๑๔	๙๑.๒๐	๘	
๔	ส.ณ.จีรศักดิ์	-	มณีอินทร์	๑๑๒	๘๙.๖๐	๑๐	
๕	ส.ณ.ปัญญา	-	พิมพ์สอน	๑๑๒	๘๙.๖๐	๑๐	
๖	ส.ณ.สมปอง	-	เกษสุภะ	๑๐๘	๘๖.๔๐	๑๓	
๗	พระพินิจ	อินทปญฺโญ	บัวสงค์	๙๓	๗๔.๔๐	๒๔	

โดยมีพระประยุทธ ยุตฺติโก พระอภิธรรมชั้นมหาอภิธรรมิกะตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

สรุปผลการสอบได้ทั้ง ๓ ชั้น

ชั้น	ส่งเข้าสอบ	ขาดสอบ	สอบได้	สอบตก
จูฬ-ตรี	๑๔	๑	๑๓	-
จูฬ-โท	๑๖	๒	๑๔	-
จูฬ-เอก	๗	-	๗	-
รวม	๓๗	๓	๓๔	-

ผลการสอบไล่พระอภิธรรม

ภาคหลัง สอบประจำปีการศึกษา ๒๕๓๔
ณ วัดเขาพุทธโคดม
โดยมีพระครูสาธุกิจจานุรักษ์ เป็นเจ้าอาวาส

จูฬอาภิธรรมิกะ-ตรี

ส่งเข้าสอบ ๑๗ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบตก ๒ ท่าน สอบได้ ๑๕ ท่าน คือ
(คะแนนเต็ม ๑๒๕)

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	ส.ณ.ธันวา	-	มโนคำ	๑๑๓	๙๐.๔๐	๑๓	
๒	พระสมศักดิ์	สุจิตฺโต		๑๑๑	๘๘.๘๐	๑๕	
๓	ส.ณ.ปรีชา	-	คชินทรโรจน์	๑๐๙	๘๗.๒๐	๑๗	
๔	พระจำรูญ	อภิโย	สังฆบุตร	๑๐๗	๘๕.๖๐	๑๙	
๕	ส.ณ.ประดู่	-	สาระงาม	๑๐๔	๘๓.๒๐	๒๒	
๖	ส.ณ.สุขขี	-	พ่อสาร	๑๐๒	๘๑.๖๐	๒๔	
๗	ส.ณ.ลำพูน	-	พรมศร	๑๐๐	๘๐.๐๐	๒๖	
๘	ส.ณ.จีรศักดิ์	-	ลังเพีย	๙๙	๗๙.๒๐	๒๗	
๙	ส.ณ.ทองคำ	-	บุญเติม	๙๘	๗๘.๔๐	๒๘	
๑๐	ส.ณ.สมศักดิ์	-	ศิริไล	๙๗	๗๗.๖๐	๒๙	
๑๑	ส.ณ.สุดตา	-	ยี่เข่ง	๙๕	๗๖.๐๐	๓๑	
๑๒	พระทองแดง	ปภงฺกโร	เรืองสา	๙๓	๗๔.๔๐	๓๓	
๑๓	ส.ณ.สุพล	-	คู่แก้ว	๘๙	๗๑.๒๐	๓๗	
๑๔	ส.ณ.สายทอง	-	ปลื้มใจ	๗๗	๖๑.๖๐	๔๙	
๑๕	แม่ชีวันเพ็ญ	-	ฤทธาพรหม	๖๘	๕๔.๔๐	๕๕	

ในชั้นนี้มีพระวินัย คมฺภีรปญฺโญ ป.ธ.๑-๒ พระอภิธรรมชั้นมัชฌิมะตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

จูฬอาภิธรรมิกะ-โท

ส่งเข้าสอบ ๙ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบตก ๑ ท่าน สอบได้ ๘ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระยิ่งยง	สุจิตฺโต	อุ่นใจ	๑๒๕	๑๐๐.๐๐	๑	
๒	พระสุเทพ	มหาวิริโย	จันทวงษ์	๑๒๔	๙๙.๒๐	๒	
๓	ส.ณ.สุชาติ	-	อุดหนุน	๑๒๓	๙๘.๙๐	๓	
๔	พระอรุณ	อนีฆโก	มุณีนาจ	๑๒๒	๙๗.๖๐	๔	
๕	ส.ณ.ยอดชาย	-	ไกรเพชร	๑๑๙	๙๕.๒๐	๗	
๖	ส.ณ.คำแปลง	-	สุภี	๑๑๖	๙๒.๘๐	๑๐	
๗	ส.ณ.สุชาติ	-	บุญปก	๑๑๕	๙๒.๐๐	๑๑	
๘	แม่ชีนราศรี	-	จตุพร	๙๐	๗๒.๐๐	๓๒	

ในชั้นนี้ มีพระธเนศ ธนปญฺโญ ป.ธ.๑-๒ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

จูฬอาภิธรรมิกะ-เอก

ส่งเข้าสอบ ๑๖ ท่าน ขาดสอบ ๑ ท่าน สอบตกไม่มี สอบได้ ๑๕ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระสำเร็จ	อคฺคปญฺโญ	จิตรแม้น	๑๒๕	๑๐๐.๐๐	๑	
๒	ส.ณ.วิสัญ	-	อ่างเฮ้า	๑๒๔	๙๙.๒๐	๒	
๓	พระวิเศษ	คมฺภีรโต	สุกใส	๑๒๐	๙๖.๐๐	๕	
๔	ส.ณ.ไพรวัลย์	-	โพธิสา	๑๑๒	๘๙.๖๐	๑๑	
๕	ส.ณ.สิทธิพงษ์	-	ชาอินทร์	๑๑๐	๘๘.๐๐	๑๓	
๖	พระประเสริฐ	ตุลธมฺโม	ขำสกล	๑๐๘	๘๖.๔๐	๑๕	
๗	ส.ณ.สายันต์	-	นามคำ	๑๐๕	๘๔.๐๐	๑๗	
๘	ส.ณ.อนันต์	-	ให้หวัน	๑๐๓	๘๒.๐๐	๑๙	
๙	พระสากล	กตปุญฺโญ	ฤทธิ์ภักดี	๑๐๒	๘๑.๖๐	๒๐	

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑๐	ส.ณ.สุกรี	-	ชาติดำดี	๑๐๐	๘๐.๐๐	๒๒	
๑๑	พระเสรีภาพ	มงฺคโล	ใจซื่อ	๙๘	๗๘.๔๐	๒๓	
๑๒	พระมิตร	โชติธมฺโม	เอกพจน์	๙๖	๗๖.๘๐	๒๕	
๑๓	ส.ณ.คำภา	-	กองแก้ว	๘๕	๖๘.๐๐	๒๙	
๑๔	พระคาน	จนฺทสุทฺโธ	ทองอ้ม	๘๔	๖๗.๒๐	๓๐	
๑๕	พระวิชาญ	วิชฺชาโน	เสืออินโท	๗๗	๖๑.๖๐	๓๓	

ในชั้นนี้ มีพระภัทรากร ปิยณฏฺโฐ ป.ธ.๑-๒ พระอภิธรรมชั้นมหาตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

มัชฌิมอาภิธรรมิกะ-ตรี

ส่งเข้าสอบ ๑๔ ท่าน ขาดสอบ ๒ รูป สอบตกไม่มี สอบได้ ๑๒ ท่าน คือ
(คะแนนเต็ม ๑๗๐)

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	ส.ณ.เสรี	-	อินทรฐ	๑๖๗	๙๘.๒๔	๒	
๒	ส.ณ.หนูกร	-	โกต้า	๑๖๒	๙๕.๒๙	๗	
๓	ส.ณ.ปัญญา	-	พิมสอน	๑๕๙	๙๓.๕๓	๙	
๔	ส.ณ.สาคร	-	ใจหาญ	๑๕๗	๙๒.๓๕	๑๑	
๕	ส.ณ.สามารถ	-	สิงห์สถิต	๑๕๓	๙๐.๐๐	๑๕	
๖	พระบุญทิ้ง	อนาลโย	ใยเยี่ยม	๑๕๑	๘๘.๘๒	๑๗	
๗	ส.ณ.จีรศักดิ์	-	มณีอินทร์	๑๔๖	๘๕.๘๘	๒๑	
๘	ส.ณ.สมปอง	-	เกษสุภะ	๑๔๕	๘๕.๒๙	๒๒	
๙	ส.ณ.แสงเดือน	-	บุญสาลี	๑๓๙	๘๑.๗๖	๒๗	
๑๐	พระพินิจ	อินฺทปญฺโญ	บัวสงค์	๑๓๖	๘๐.๐๐	๒๙	
๑๑	พระสมาน	ขนฺติธมฺโม	งามทอง	๑๒๙	๗๕.๘๘	๓๒	
๑๒	ส.ณ.อิทธิพล	-	ถิ่นแสนดี	๙๙	๕๘.๒๔	๔๙	

หมายเหตุ ตั้งแต่ชั้นมัชฌิมอาภิธรรมิกะ-ตรี จนถึงชั้นมหาอภิธรรมิกะเอก คะแนนเต็ม ๑๗๐

ในชั้นนี้ มี พระมหาดิษฐชพร กตปุญโญ ป.ธ.๓ อภิธรรมชั้นมัชฌิม-โท นักธรรมเอกและพระมหาสุธรรม สุเมธี ป.ธ.๓ อภิธรรมชั้น มหา-ตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

มัชฌิมอาภิธรรมิกะ-โท

ส่งเข้าสอบ ๑๓ ท่าน ขาดสอบและสอบตกไม่มี สอบได้ ๑๓ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระมหาสำราญ	ยนฺตสีโล	จันทร์แดง	๑๖๔	๙๖.๔๗	๕	
๒	พระประจักษ์	อาภาธโร	ศรีบาง	๑๖๑	๙๔.๗๑	๗	
๓	นักบวชชะอิ่ม	-	โพธิกระจุย	๑๕๑	๘๘.๘๒	๑๒	
๔	พระวินัย	คมฺภีรปญฺโญ	มุ่งทุ่งกลาง	๑๔๘	๘๗.๐๖	๑๔	
๕	ส.ณ.รุ่ง	-	รอดภัย	๑๔๘	๘๗.๐๖	๑๔	
๖	พระธเนศ	ธนปญฺโญ	โต๊ะแอร์	๑๔๖	๘๕.๘๘	๑๖	
๗	พระตรีศักดิ์	นิภาธโร	ตรงต่อศักดิ์	๑๔๔	๘๔.๗๑	๑๗	
๘	ส.ณ.รุ่ง	-	สิงหราช	๑๔๑	๘๒.๙๔	๑๙	
๙	พระสีน้ำ	จนฺทวณฺโณ	สังข์กลม	๑๓๗	๘๐.๕๙	๒๒	
๑๐	พระฉัตรชัย	ภทฺทสาโร	สารภีย์	๑๓๐	๗๖.๔๗	๒๘	
๑๑	พระประเทือง	สิริธโร	บุญสม	๑๒๙	๗๕.๘๘	๒๙	
๑๒	พระวิชัย	เตชวโร	จุทิรัมย์	๑๑๘	๖๙.๔๑	๓๓	
๑๓	พระภาณุมาส	ภทฺทธมฺโม	โปร่งมณี	๑๐๙	๖๔.๑๒	๓๘	

ในชั้นนี้ มีพระมหาสมศักดิ์ สมฺทกฺโข ป.ธ.๖ อภิธรรมบัณฑิตนักธรรมเอกและพระหลิม ธมฺมวโร ป.ธ.๑-๒ พระอภิธรรมชั้นมหา-ตรี นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

มัชฌิมอาภิธรรมะกะ-เอก

ส่งเข้าสอบ ๑๙ ท่าน ขาดสอบ ๒ ท่าน สอบตก ๑ ท่าน สอบได้ ๑๖ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระมหามนัส	สุทฺธิมโน	ล้วนเลิศ	๑๗๐	๑๐๐.๐๐	๑	
๒	พระมหาคะนอง	คุตฺตสีโล	แซกรัมย์	๑๖๙	๙๙.๔๑	๒	
๓	พระบัวรินทร์	ปญฺญาสาโร	ศรีคำ	๑๕๕	๙๑.๑๘	๑๐	
๔	ส.ณ.วินัย	-	วงเวียน	๑๔๗	๘๖.๔๗	๑๓	
๕	ส.ณ.ทองสุข	-	บัตดี	๑๔๗	๘๖.๔๗	๑๓	
๖	พระมหาดิษฐชพร	กตปุญฺโญ	เต็มมูล	๑๔๖	๘๕.๘๘	๑๔	
๗	ส.ณ.บุญเชิด	-	จอดพิมาย	๑๔๑	๘๒.๙๔	๑๘	
๘	ส.ณ.อมร	-	บัวสุวรรณ	๑๓๕	๗๙.๔๑	๑๙	
๙	พระกำพล	ญาณปทีโป	ฤทธาพรหม	๑๓๐	๗๖.๔๗	๒๓	
๑๐	ส.ณ.ผจล	-	ศรีผาวงศ์	๑๒๘	๗๕.๒๙	๒๕	
๑๑	ส.ณ.สมบูรณ์	-	อ้อมนอก	๑๒๘	๗๕.๒๙	๒๕	
๑๒	พระวันชัย	จนฺทโชโต	จวงจตุรัส	๑๒๗	๗๔.๗๑	๒๖	
๑๓	พระน้ำฝน	ถามิโก	วิเศษสิงห์	๑๒๒	๗๑.๗๖	๒๙	
๑๔	พระประวิชญ์	มหพฺพโล	ชนวนรัมย์	๑๑๘	๖๙.๔๑	๓๐	
๑๕	พระมหาไสว	ฐานวุฑฺโฒ	เย็นใจมา	๑๑๑	๖๕.๒๙	๓๒	
๑๖	พระมหาเหมือน	ชุติปญฺโญ	สังข์ช้อน	๑๐๓	๖๐.๕๙	๓๓	

ในชั้นนี้ มีพระสิน วรปญฺโญ ป.ธ.๑-๒ พระอภิธรรมชั้นมัชฌิมะเอก นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

มหาอาภิธรรมิกะตรี

ส่งเข้าสอบ ๙ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบตก ๑ ท่าน สอบได้ ๘ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	ส.ณ.สายเพชร	-	เจริญศิริ	๑๕๘	๙๒.๙๔	๓	
๒	พระมหาณรงค์	นิติสาโร	หาญนอก	๑๔๙	๘๗.๖๕	๘	
๓	พระสิน	วรปญฺโญ	ใจแสน	๑๔๓	๘๔.๑๒	๑๐	
๔	ส.ณ.จำลอง	-	สุขรัตน์	๑๓๔	๗๘.๘๒	๑๒	
๕	ส.ณ.ทวี	-	สุขรี่	๑๓๒	๗๗.๖๕	๑๓	
๖	พระมหาธัช	สุภทโท	มั่นต่อการ	๑๑๘	๖๘.๔๑	๑๗	
๗	พระมหาสุพจน์	ชุตินฺธโร	ชมชื่น	๙๙	๕๘.๒๔	๒๒	
๘	ส.ณ.พัฒนา	-	ช่วยสุข	๙๗	๕๗.๐๖	๒๓	

ในชั้นนี้ มีพระมหาสมศักดิ์ สมทกฺโข ป.ธ.๖ อภิธรรมบัณฑิต นักธรรมเอก และพระประยุทธ์ ยุตฺติโก มหา-ตรี นักธรรมเอก เป็นครูสอน

มหาอภิธรรมิกะโท

ส่งเข้าสอบ ๗ ท่าน ขาดสอบและสอบตกไม่มี สอบได้ ๗ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระประยุทธ	ยุตฺติโก	ใคร่ครวญ	๑๖๕	๙๗.๐๖	๓	
๒	พระมหาสุธรรม	สุเมธี	สุวรรณชีวศิริ	๑๖๕	๙๗.๐๙	๓	
๓	พระภัทรากร	ปิยณฎฺโฐ	เกิดประโคน	๑๔๕	๘๕.๒๙	๘	
๔	แม่ชีสุนีย์	-	นิ้มเฮง	๑๔๐	๘๒.๓๕	๑๐	
๕	พระมหาสุเมธ	สุเมโธ	ถันลานันท์	๑๒๔	๗๒.๙๔	๑๕	
๖	พระมหาพิชัย	ธมฺมวิชโย	เจริญยุทธ	๑๒๒	๗๑.๗๖	๑๗	
๗	พระหลิม	ธมฺมวโร	สอนนอก	๑๓๓	๖๖.๔๗	๑๘	

ในชั้นนี้ มี พระมหาสมหวัง ฐิตปุญฺโญ ป.ธ.๓ อภิธรรมบัณฑิต นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

มหาอภิธรรมิกะเอก

ส่งเข้าสอบ ๑ ท่าน

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	คะแนน	%	อันดับ	หมายเหตุ
๑	พระมหาสมยุทธ	อตฺตทโม	ขันธุวาร	๘๕	๕๐.๐๐	๑๙	

สรุปผลการสอบไล่พระอภิธรรมทั้ง ๙ ชั้น

ชั้น	ส่งเข้าสอบ	ขาดสอบ	สอบได้	สอบตก
จูฬ-ตรี	๑๗	-	๑๕	๒
จูฬ-โท	๙	-	๘	๑
จูฬ-เอก	๑๖	๑	๑๕	-
มัช-ตรี	๑๔	๒	๑๒	-
มัช-โท	๑๓	-	๑๓	-
มัช-เอก	๑๙	๒	๑๖	๑
มหา-ตรี	๙	-	๘	๑
มหา-โท	๗	-	๗	-
มหา-เอก	๑	-	๑	-
รวม ๙ ชั้น	๑๐๕	๕	๙๕	๕

ประกาศผลการสอบไล่บาลีสนามหลวง

ปีการศึกษา ๒๕๓๔ ประกาศผล มีนาคม ๒๕๓๕
วัดเขาพุทธโคดม
โดยมีพระครูสาธุกิจจานุรักษ์เป็นเจ้าสำนัก

ประโยค ๑-๒

สมัครเข้าสอบ ๒๗ ท่าน ขาดสอบ ๔ ท่าน สอบตก ๓ ท่าน
สอบได้ ๒๐ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระประจักษ์	อาภาธโร	ศรีบาง	
๒	พระบุญทิ้ง	อนาลโย	ใยเยี่ยม	
๓	พระกำพล	ญาณปทีโป	ฤทธาพรหม	
๔	พระฉัตรชัย	ภทฺทสาโร	สารภีย์	
๕	พระสำเร็จ	อคฺคปญฺโญ	จิตรแม้น	
๖	พระวิชาญ	วิชฺชาโน	เสืออินโท	
๗	พระตรีศักดิ์	นิภาธโร	ตรงต่อศักดิ์	
๘	พระสมาน	ขนฺติธมฺโม	งามทอง	
๙	ส.ณ.ผจล	-	ศรีผาวงศ์	
๑๐	ส.ณ.จีรศักดิ์	-	มณีอินทร์	
๑๑	ส.ณ.สันติพงษ์	-	บุญสาลี	
๑๒	ส.ณ.สมชาย	-	กลัดลัด	
๑๓	ส.ณ.สายันต์	-	นามคำ	
๑๔	ส.ณ.สมบูรณ์	-	อ้อมนอก	
๑๕	ส.ณ.ปัญญา	-	พิมสอน	
๑๖	ส.ณ.สมปอง	-	เกษสุภะ	
๑๗	ส.ณ.วิสัญ	-	อ่างเฮ้า	
๑๘	ส.ณ.สามารถ	-	สิงห์สถิตย์	
๑๙	ส.ณ.ไพรวัลย์	-	โพธิสา	
๒๐	ส.ณ.มานพ	-	วิลินไพร	

ในชั้นนี้มีอาจารย์สอน ๓ ท่าน คือ

๑. พระมหาณรงค์ นิติสาโร ป.ธ.๔ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะ-เอก นักธรรมเอก

๒. พระมหาสุพจน์ ชุตินฺธโร ป.ธ.๔ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะ-เอก นักธรรมเอก

๓. พระมหามนัส สุทฺธิมโน ป.ธ.๔ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะ-โท นักธรรมเอก

ประโยค ป.ธ.๓

สมัครเข้าสอบ ๒๕ ท่าน ขาดสอบ ๓ ท่าน สอบตก ๖ ท่าน
สอบได้ ๑๖ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระสิน	วรปญฺโญ	ใจแสน	
๒	พระธเนศ	ธนปญฺโญ	โต๊ะแอร์	
๓	พระน้ำฝน	ถามิโก	วิเศษสิงห์	
๔	พระวินัย	คมฺภีรปญฺโญ	มุ่งทุ่งกลาง	
๕	พระวันชัย	จนฺทโชโต	จวงจตุรัส	
๖	พระประวิชญ์	มหพฺพโล	สนวนรัมย์	
๗	พระภัทรากร	ปิยณฏฺโฐ	เกิดประโคน	
๘	ส.ณ.รุ่ง	-	รอดภัย	
๙	ส.ณ.วินัย	-	วงเวียน	
๑๐	ส.ณ.บุญเชิด	-	จอดพิมาย	
๑๑	ส.ณ.จำลอง	-	สุขรัตน์	
๑๒	ส.ณ.มนตรี	-	สิงห์โตทอง	
๑๓	ส.ณ.รุ่ง	-	สิงหราช	
๑๔	ส.ณ.ทวี	-	สุขรี่	
๑๕	ส.ณ.หนูกร	-	โก้ต้า	
๑๖	ส.ณ.เสรี	-	อินทรชู	

ในชั้นนี้มีอาจารย์สอน ๒ ท่าน คือ

๑. พระมหาเหมือน ชุติปญฺโญ ป.ธ.๓ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะ-โท นักธรรมเอก

๒. พระมหาสุเมธ สุเมโธ ป.ธ.๓ อภิธรรมชั้นมหา-ตรี นักธรรมเอก

ประโยค ป.ธ.๔

สมัครเข้าสอบ ๑๐ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบตก ๔ ท่าน สอบได้ ๖ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระมหาสุธรรม	สุเมธี	สุวรรณชีวศิริ	
๒	พระมหาเหมือน	ชุติปญฺโญ	สังข์ซ้อน	
๓	พระมหาสำราญ	ยนฺตสีโล	จันทร์แดง	
๔	พระมหาสุเมธ	สุเมโธ	ถันลานันท์	
๕	พระมหาธัช	สุภทฺโท	มั่นต่อการ	
๖	ส.ณ.พัฒนา		ช่วยสุข	

โดยมีพระมหาสมศักดิ์ สมทกฺโข ป.ธ.๖ อภิธรรมบัณฑิต นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

ประโยค ป.ธ.๕

สมัครเข้าสอบ ๔ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบตก ๑ ท่าน สอบได้ ๓ ท่าน คือ

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระมหาณรงค์	นิติสาโร	หาญนอก	
๒	พระมหาสุพจน์	ชุตินฺธโร	ชมชื่น	
๓	พระมหามนัส	สุทฺธิมโน	ล้วนเลิศ	

โดยมีพระมหาสุกล คุณวํโส ป.ธ.๖ อภิธรรมชั้นมัชฌิมะ-โท นักธรรมเอก เป็นอาจารย์สอน

สรุปผลการสอบ
วัดเขาพุทธโคดม พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกาศผล ๒๕๓๕

ประโยค ป.ธ.	สมัครเข้าสอบ	ขาดสอบ	เข้าสอบ	สอบตก	สอบได้	%
๑-๒	๒๗	๔	๒๓	๓	๒๐	
๓	๒๕	๓	๒๒	๖	๑๖	
๔	๑๐	-	๑๐	๔	๖	
๕	๔	-	๔	๑	๓	
รวม	๖๖	๗	๕๙	๑๔	๔๕	

ผลการสอบไล่บาลีในเขตจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา ๒๕๓๔ ประกาศผล ๒๕๓๕

ที่	วัด	อำเภอ	จำนวนผู้สอบได้/เปรียญ						
			๑-๒	๓	๔	๕	๖	๗	รวม
๑	เขาพุทธโคดม	ศรีราชา	๒๐	๑๖	๖	๓	-	-	๔๕
๒	เนินพนมพนาวาส	เมือง	๑๐	๖	๕	๑	-	-	๒๒
๓	ตาลล้อม	"	๘	๕	๓	๒	๑	-	๑๙
๔	สัตหีบ	สัตหีบ	๓	๕	๑	๘	-	๑	๑๘
๕	นอก	เมือง	๕	๙	๑	๑	๒	-	๑๘
๖	ใหญ่อินทาราม	"	-	๕	๖	๑	-	๑	๑๓
๗	ใหม่ทรายมูล	"	๖	๕	๑	-	-	-	๑๒
๘	ราษฎร์สามัคคี	"	๕	๕	๑	-	-	-	๑๑
๙	ธรรมนิมิตร	"	๕	๒	๑	-	๑	-	๙
๑๐	เครือวัลย์	"	๕	๒	๑	-	-	-	๘

ที่	วัด	อำเภอ	จำนวนผู้สอบได้/เปรียญ						
			๑-๒	๓	๔	๕	๖	๗	รวม
๑๑	ห้วยยาง		๔	-	๒	-	-	-	๖
๑๒	เนินบุญญาราม	ศรีราชา	๕	๑	-	-	-	-	๖
๑๓	ราษฎร์ศรัทธา	"	๒	-	-	๒	-	-	๔
๑๔	ราษฎร์บำรุง	เมือง	-	๑	๑	-	๑	-	๓
๑๕	ใหม่พระยาทำ	"	-	๒	๑	-	-	-	๓
๑๖	ผาสุการาม	"	๑	-	-	-	๑	-	๒
๑๗	เนินสุทธาวาส	"	-	-	๒	-	-	-	๒
๑๘	กำแพง	"	๒	-	-	-	-	-	๒
๑๙	สามัคคีบรรพต	"	-	-	-	๑	-	-	๑
๒๐	นาพร้าวเก่า	ศรีราชา	-	๑	-	-	-	-	๑
๒๑	ใหม่เกตุงาม		-	๑	-	-	-	-	๑
๒๒	ตโปทาราม	ศรีราชา	๑	-	-	-	-	-	๑
	รวม		๘๒	๖๖	๓๒	๑๙	๖	๒	๒๐๗

ขอพระสัทธรรม ๓ ประการ ที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้า ถูกต้องด้วย ศีล - สมาธิ - ปัญญา ถูกต้องด้วยอรรถะ พยัญชนะ สอบไล่อย่างสุจริตยุติธรรม อันมีคุณภาพละความชั่ว - สร้างความดี - ทำใจให้ผ่องใส ได้รับความสุขในพระศาสนา

จงบังเกิดมีในดวงใจของผู้เรียน ผู้สอน ผู้ปกครอง ผู้อุปถัมภ์ ผู้อนุโมทนาโดยทั่วกันทุกท่าน

พระ ป. ญาณโสภโณ

ประกาศผลการสอบไล่นักธรรม - ธรรมศึกษา

ปีการศึกษา ๒๕๓๔ ประกาศผล มกราคม ๒๕๓๕
วัดเขาพุทธโคดม
โดยมีพระครูสาธุกิจจานุรักษ์ เป็นเจ้าสำนัก

นักธรรมชั้นตรี

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระพิทักษ์	มุตจิตฺโต	ศิริวงศ์	
๒	พระสว่าง	สิริมงคโล	อุทิรัมย์	
๓	พระนิคม	หฏฺฐจิตฺโต	แสงสว่าง	
๔	พระสมพงษ์	ภูริวฑฺฒโน	สิทธิเวช	
๕	พระสมหมาย	สุนฺทโร	สีมา	
๖	พระอำนวย	มงฺคลิโก	ศรีวิไล	
๗	พระสุรศักดิ์	โสธโน	นิติวุฒิวรรักษ์	
๘	ส.ณ.ยุทธนา	-	ไหวพริบ	
๙	ส.ณ.จีรศักดิ์	-	ลังเพีย	
๑๐	ส.ณ.สุพล	-	คู่แก้ว	
๑๑	ส.ณ.สมศักดิ์	-	ศิวิไล	
๑๒	ส.ณ.สายทอง	-	ปลื้มใจ	

โดยมีอาจารย์สอน ๔ รูป คือ

๑. พระครูปลัดไพรัช พลวฑฺฒโน
๒. พระมาโนช สิริจนฺโท
๓. พระดำรงค์ จนฺทเปโม
๔. พระมงคล จาครโต

ธรรมศึกษาตรี

๑. อุบาสิกาภานุภรณ์ ผาสุข

นักธรรมชั้นโท

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระวิชาญ	วิชฺชาโน	เสืออินโท	
๒	พระอรุณ	อหึสโก	มุณีนาจ	
๓	พระเล็ก	ญาณาสโย	ฮั่งแก้ว	
๔	พระธงชัย	ชิตปญฺโญ	สมเชื้อ	
๕	พระประกอบ	กมโล	บุญใส่	
๖	พระค่ำ	อานนฺโท	เกณโคกกรวด	
๗	พระบุญธรรม	ปภาโต	แซ่เตียว	
๘	พระบรรพต	พฺรหฺมโชโต	อุไรวร	
๙	พระทองแดง	ปภงฺกโร	เรืองสา	
๑๐	พระยิ่งยง	สุจิตฺโต	อุ่นใจ	
๑๑	พระพรศักดิ์	สุปภาโต	โชติจันทึก	
๑๒	พระศักดิ์ชาย	อมโร	สร้อยคีรี	
๑๓	ส.ณ.สุรินทร์	-	หวังมณี	
๑๔	ส.ณ.อำพล	-	นาคทอง	
๑๕	ส.ณ.คำภา	-	กองแก้ว	
๑๖	ส.ณ.สุชาติ	-	บุญปก	
๑๗	ส.ณ.ลำพูน	-	พรมศร	
๑๘	ส.ณ.คำแปลง	-	สุภี	

โดยมีอาจารย์สอน ๒ รูป

๑. พระน้ำฝน ถามิโก

๒. พระมหาธัช สุภทฺโท

ธรรมศึกษาโท

๑. อุบาสิกาวันเพ็ญ ฤทธาพรหม
๒. อุบาสิกานราศรี จตุพร

นักธรรมชั้นเอก

ที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	หมายเหตุ
๑	พระประเสริฐ	ตุลธมฺโม	ขำสกุล	
๒	พระวิเศษ	คมฺภีรโต	สุกใส	
๓	พระสำเร็จ	อคฺคปญฺโญ	จิตรแม้น	
๔	พระพงษ์สักดิ์	มุทิโต	โพธิ์แก้ว	
๕	พระวิชัย	อาทโร	หล่อวิทยากร	
๖	พระสมาน	ขนฺติธมฺโม	งามทอง	
๗	พระสากล	กตปญฺโญ	ฤทธิ์ภักดี	
๘	พระจำรูญ	อภิโย	สังฆบุตร	
๙	ส.ณ.สิทธิพงษ์	-	ชาอินทร์	
๑๐	ส.ณ.แสงเดือน	-	บุญสาลี	
๑๑	ส.ณ.สายันต์	-	นามคำ	
๑๒	ส.ณ.ยอดชาย	-	ไกรเพชร	
๑๓	ส.ณ.ปัญญา	-	พิมสอน	
๑๔	ส.ณ.อนันต์	-	ให้หวัน	
๑๕	ส.ณ.โอชา	-	จันทร์จำรัส	
๑๖	ส.ณ.สมปอง	-	เกษสุภะ	
๑๗	ส.ณ.ปรีชา	-	คชินทรโรจน์	
๑๘	ส.ณ.ประดู่	-	สาระงาม	
๑๙	ส.ณ.วิสัญ	-	อ่างเย้า	
๒๐	ส.ณ.ทองคำ	-	บุญเติม	

โดยมีอาจารย์สอน ๒ รูป คือ

๑. พระมหาสำราญ ยนฺตสีโล
๒. พระสีน้ำ จนฺทวณฺโณ

สรุปผลการสอบไล่นักธรรมวัดเขาพุทธโคดม

ชั้น	ส่งเข้าสอบ	ขาดสอบ	สอบได้	สอบตก
นักธรรมตรี	๒๕	๘	๑๒	๕
นักธรรมโท	๒๒	๑	๑๘	๓
นักธรรมเอก	๒๖	๓	๒๐	๓
รวม	๗๓	๑๒	๕๐	๑๑

ธรรมศึกษาตรี-โท (เอกไม่มี)

ส่งเข้าสอบรวม ๓ ท่าน ได้ทั้ง ๓ ท่าน

รายชื่อวัดในเขตอำเภอศรีราชา ที่ส่งนักเรียนเข้าสอบนักธรรมสนามหลวง ปี ๒๕๓๔

ที่	วัด	ตำบล	ชั้น/จำนวนนักเรียนที่สอบได้			
			ตรี	โท	เอก	รวม
๑	บึง	บึง	๑	-	-	๑
๒	หนองปรือ	"	๑	-	-	๑
๓	จุกกะเฌอ	"	๓	-	-	๓
๔	ห้วยปราบ	บ่อวิน	๑	๑	-	๒
๕	พันเสด็จนอก	"	๑	๑	-	๒
๖	ใหม่เนินพยอม	ทุ่งสุขลา	๓	-	๓	๖
๗	เนินบุญญาราม	"	๑๕	๑๓	-	๒๘
๘	มโนรม	"	๑	-	-	๑
๙	หนองขาม	หนองขามเขต ๑	๑	-	-	๑
๑๐	เขาตะแบก	"	๑	-	๒	๓
๑๑	เขาดินวนาราม	"	๔	๑	-	๕
๑๒	หนองม้อ	หนองขามเขต ๑	๓	-	๑	๔
๑๓	โค้งดารา	"	๙	๓	๑	๑๓
๑๔	เขาพุทธโคดม	สุรศักดิ์เขต ๑	๑๒	๑๘	๒๑	๕๑
๑๕	ศรีรัตนาราม	"	๑	-	-	๑
๑๖	พิบูลย์สันหธรรม	"	๒	-	-	๒
๑๗	นาพร้าวเก่า	สุรศักดิ์เขต ๒	๒	-	-	๒
๑๘	ปาลิไลยวัน	บางพระ	๑๐	๔	๓	๑๗
๑๙	บางพระวรวิหาร	"	๒	-	-	๒
๒๐	เขาบางพระ	"	๑	๑	-	๒
๒๑	ตโปทาราม	"	๑๐	๑๖	๒	๒๘
๒๒	บ้านห้วยกรุ	"	๕	-	-	๕
๒๓	เขาไม้แดง	"	๒	-	-	๒

ที่	วัด	ตำบล	ชั้น/จำนวนนักเรียนที่สอบได้			
			ตรี	โท	เอก	รวม
๒๔	พรหมมาวาส	บางพระ	๒	-	๒	๔
๒๕	หนองข่า	หนองขามเขต ๒	๑	-	-	๑
๒๖	ราษฎร์นิยมธรรม	สุรศักดิ์เขต ๑	๒	-	-	๒
๒๗	เขาช่องลม	หนองขามเขต ๒	๑	-	-	๑
๒๘	บ้านนา	ทุ่งสุขลา	-	-	๑	๑
๒๙	วังหิน	สุรศักดิ์เขต ๒	-	๑	๑	๒
๓๐	รังษีสุทธาวาส	"	-	๑	๑	๒

ก่อนเรียนพระอภิธรรม-บาลี-นักธรรม

ว่า นะโม ๓ จบ ข้าพเจ้าขอบารมีแห่งพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ผู้บริสุทธิ บุญกุศลที่ข้าพเจ้าเคยทำมา ขอจงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า จำได้-เข้าใจ-ใช้ถูก-ปลูกปัญญา-พาให้พ้นทุกข์ สามารถสร้างสุขให้แก่ตนเองและผู้อื่นได้ พระพุทธ-ศาสนาถูกต้องเจริญต่อไปเทอญ

๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕

สรุปจำนวนนักเรียนของอำเภอศรีราชา ที่สอบนักธรรมสนามหลวงได้ ปี ๒๕๓๔

จำนวนวัดที่ส่งนักเรียนเข้าสอบ	๓๐	วัด
นักธรรมชั้นตรี	๙๗	ท่าน
นักธรรมชั้นโท	๕๘	ท่าน
นักธรรมชั้นเอก	๓๘	ท่าน
รวมทั้งสิ้น	๒๒๓	ท่าน

วัด/จำนวนนักศึกษาธรรมศึกษาตรี ที่สอบได้ปี ๒๕๓๔

เนินบุญญาราม	๑๖	ท่าน
เขาพุทธโคดม	๑	ท่าน
เขาบางพระ	๒	ท่าน
ตโปทาราม	๒๐	ท่าน
รวม	๓๙	ท่าน

นักศึกษาธรรมศึกษาโท ที่สอบได้ปี ๒๕๓๔

เขาพุทธโคดม ๒ ท่าน

(ธรรมศึกษาเอกไม่มี)

พระมหาเจษฎากรณ์ รอดภัย

รวบรวม

แถลงการณ์ผลการอบรมอภิธรรม

ภาคแรก ปี ๒๕๓๕

ในการอบรมพระอภิธรรม ภาคแรก ปี ๒๕๓๕ นี้ มีนักเรียนเข้าอบรมทั้งหมด ๓๑ ท่าน เป็นนักเรียนชั้นจูฬฯ ๓ ชั้น โดยมีนักเรียนแต่ละชั้น ดังต่อไปนี้

ชั้น จูฬอาภิธรรมิกตรี มีนักเรียนเข้าอบรม ๑๓ ท่าน เข้าทำการสอบสนามวัด ๑๒ ท่าน ขาดสอบ ๑ ท่าน คงสอบจริง ๑๒ ท่าน สอบผ่าน เพียง ๑๑ ท่าน คิดเป็น ๘๑.๖๖%

ชั้น จูฬาอาภิธรรมิกโท มีนักเรียนเข้าอบรม ๑๒ ท่าน เข้าทำการสอบสนามวัด ๑๒ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบผ่าน ๑๑ ท่าน คิดเป็น ๔๑.๖๖%

ชั้น จูฬอาภิธรรมิกเอก มีนักเรียนเข้าอบรม ๖ ท่าน เข้าทำการสอบสนามวัด ๖ ท่าน ขาดสอบไม่มี สอบผ่าน ๖ ท่าน คิดเป็น ๑๐๐%

สรุปแล้ว นักเรียน เข้าสอบทั้งหมด ๓๐ ท่าน สอบผ่าน ๒๘ ท่าน คิดเป็น ๔๓.๓๓%

รายชื่อนักเรียนผู้ได้อันดับ ๑-๒-๓ ประจำแต่ละชั้น

ชั้น จูฬ-ตรี	อันดับที่ ๑ ได้แก่	สามเณร สมศักดิ์ สวัสดี	ได้	๑๐๕๙	คะแนน
"	อันดับที่ ๒ ได้แก่	พระสุวรรณ์ ปภงฺกโร	ได้	๑๐๔๙	คะแนน
"	อันดับที่ ๓ ได้แก่	สามเณร คติญาณ มั่นต่อการ	ได้	๙๙๒	คะแนน
ชั้น จูฬ-โท	อันดับที่ ๑ ได้แก่	สามเณร ธันวา มโนคำ	ได้	๑๑๐๑	คะแนน
"	อันดับที่ ๒ ได้แก่	สามเณร ปรีชา คชินทรโรจน์	ได้	๑๐๙๐	คะแนน
"	อันดับที่ ๓ ได้แก่	สามเณร ลำพูน พรมศร	ได้	๑๐๖๐	คะแนน
ชั้น จูฬ-เอก	อันดับที่ ๑ ได้แก่	พระยิ่งยง สุจิตฺโต	ได้	๑๐๙๗	คะแนน
"	อันดับที่ ๒ ได้แก่	พระอรุณ อหึสโก	ได้	๑๐๘๔	คะแนน
"	อันดับที่ ๓ ได้แก่	พระสุเทพ มหาวิริโย	ได้	๑๐๕๑	คะแนน

ผู้ที่ได้รับความยกย่องว่า เป็นผู้มีมารยาทดี คือ

ชั้น จูฬ-ตรี สามเณร ศรชัย ฉิมมณี และสามเณร สาคร สิทธิ
ชั้น จูฬ-โท พระสมศักดิ์ สุจิตฺโต และพระทองแดง ปภงฺกโร
ชั้น จูฬ-เอก พระยิ่งยง สุจิตฺโต และพระสุเทพ มหาวิริโย

การใช้จ่ายปัจจัยในการมอบรางวัล

ผู้ที่ได้อันดับ ๑ ทั้ง ๓ ชั้น ได้รับทุนการศึกษา ท่านละ ๓๐๐ บาท รวมเป็น ๙๐๐ บาท
ผู้ที่ได้อันดับ ๒ ทั้ง ๓ ชั้น ได้รับทุนการศึกษา ท่านละ ๒๐๐ บาท รวมเป็น ๖๐๐ บาท
ผู้ที่ได้อันดับ ๓ ทั้ง ๓ ชั้น ได้รับทุนการศึกษา ท่านละ ๑๐๐ บาท รวมเป็น ๓๐๐ บาท
ผู้ที่ได้รับทุนการศึกษามารยาทดี ทั้ง ๓ ชั้น ๆ ละ ๒ รูป รวม ๖ ท่าน ๆ ละ ๕๐ บาท รวมเป็น ๓๐๐ บาท
สรุปแล้วรวมการใช้จ่ายทุนการศึกษาทั้งหมด ๒๑๐๐ บาท

หมายเหตุ ปัจจัยรางวัลทั้งหมด ๒๑๐๐ บาท ได้รับการเอื้อเฟื้อจากคณะครูบาอาจารย์ ๑๕ ท่าน ฯ

ขอกราบขอบพระคุณ คณะครูบาอาจารย์ผู้ช่วยให้งานอบรมอภิธรรมลุล่วงไปด้วยดี

คาถาภาวนาต่ออายุพระศาสนา

ข้าพเจ้าขอปฏิญญาว่า 'ข้าพเจ้าจะสอบไล่ทางโลก ทางธรรม อย่างสุจริตคือ ไม่ถามใคร-ไม่บอกใคร ไม่ให้ใครดู-ไม่ดูของใคร

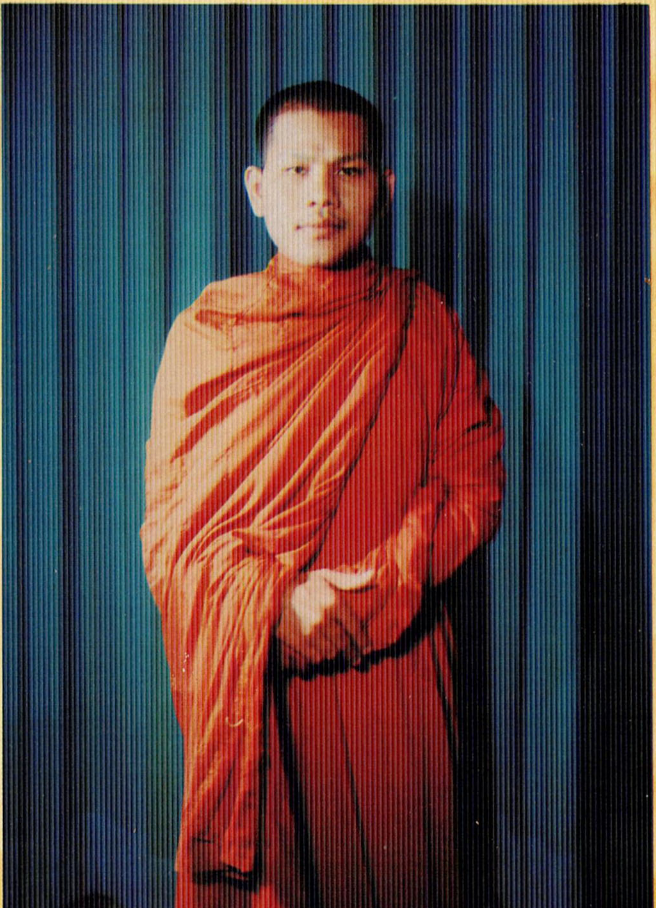
ทั้ง ๔ ข้อนี้ ขอให้ข้าพเจ้าสอบไล่ได้ พระพุทธศาสนา เจริญเทอญ'

(อยากอายุยืนด้วยความดี ขอจงช่วยกันภาวนาบ่อยๆ)

พระ ป. ญาณโสภโณ

๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕

ผลการสอบพระอภิธรรม ภาคแรก ๒๕๓๔

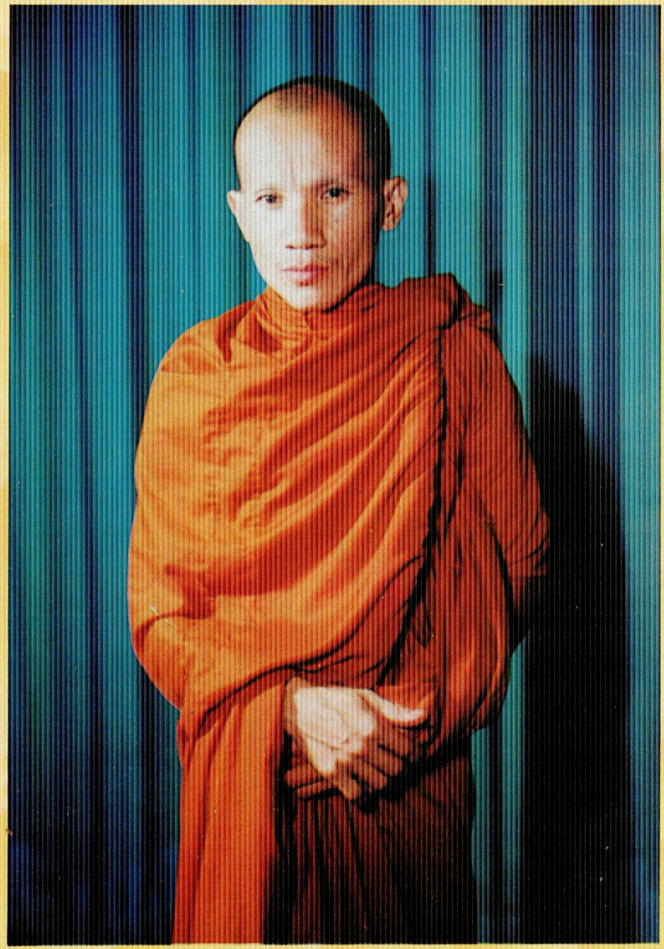
พระอรุณ อหึสโก (มุณีนาจ)

สอบจูฬ-ตรี ภาคแรก พ.ศ. ๒๕๓๔

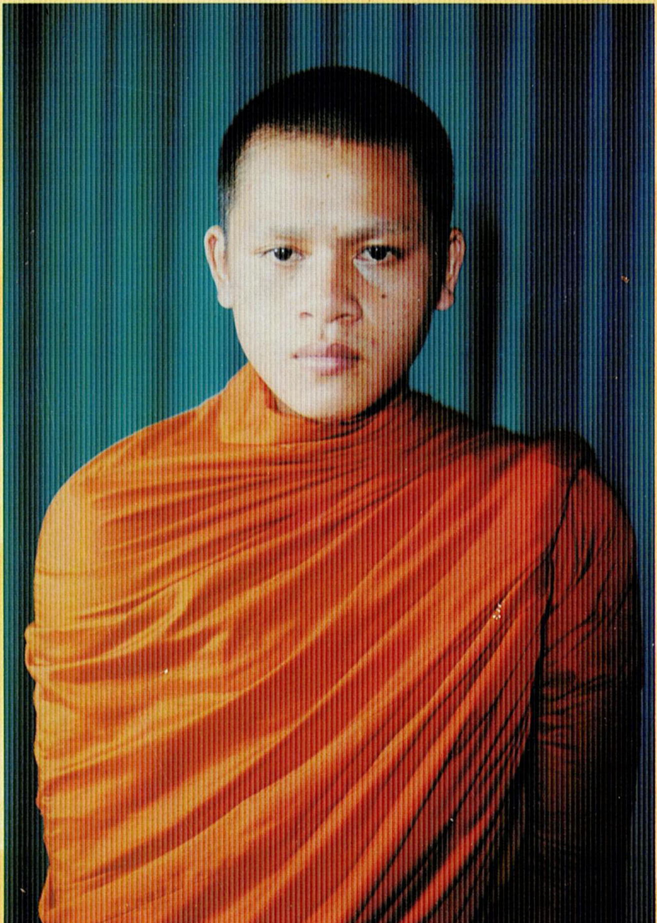
ได้คะแนน ๑๒๕ เท่ากับ ๑๐๐ %

เป็นอันดับที่ ๑ ของประเทศ

โดยมีพระบัวรินทร์ ปญฺญาสาโรเป็นอาจารย์สอน

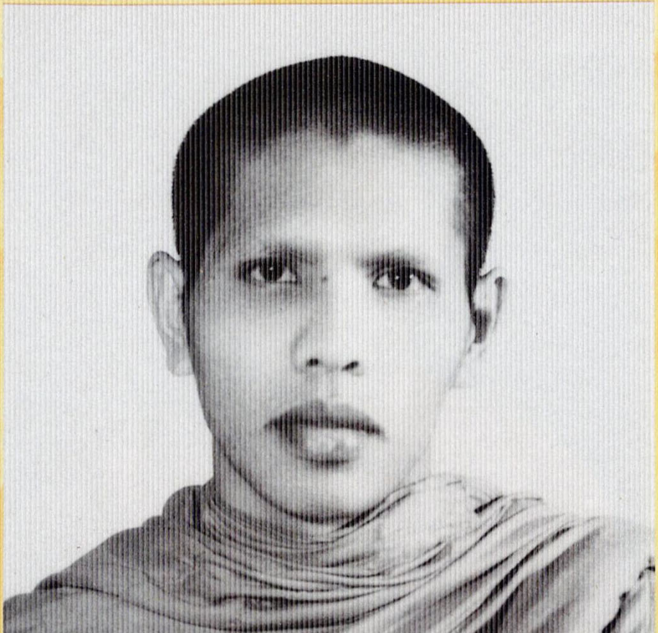

พระสุเทพ มหาวิริโย (จันทวงษ์)
สอบจูฬ-ตรี ภาคแรก พ.ศ. ๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๒๐ เท่ากับ ๘๖.๐๐ %
เป็นอันดับที่ ๓ ของประเทศ
โดยมีพระบัวรินทร์ ปญฺญาสาโรเป็นอาจารย์สอน

ส.ณ.สิทธิพงษ์ ชาอินทร์
สอบจูฬ-โท ภาคแรก พ.ศ. ๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๒๒ เท่ากับ ๘๗.๖๐ %
เป็นอันดับที่ ๒ ของประเทศ
โดยมีพระประจักษ์ อาภาธโร เป็นอาจารย์สอน

ผลการสอบพระอภิธรรม ภาคหลัง ๒๕๓๔

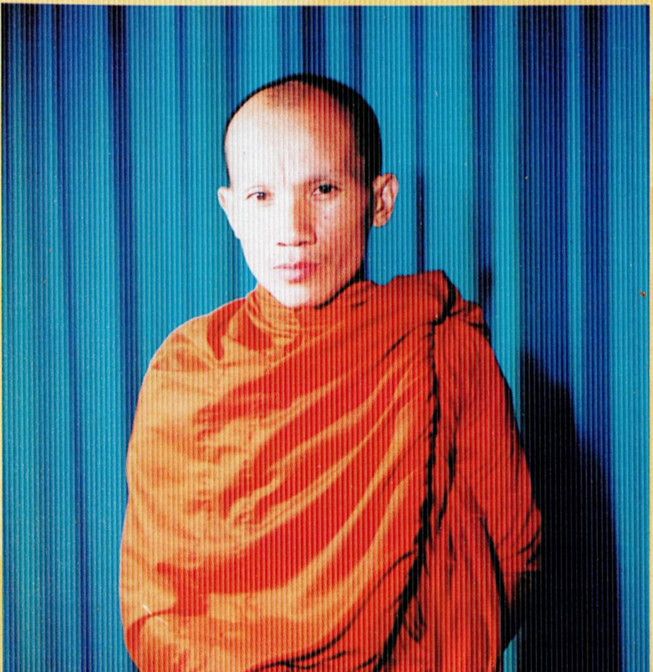
พระยิ่งยง สุจิตฺโต (อุ่นใจ)

สอบจูฬ-โท ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

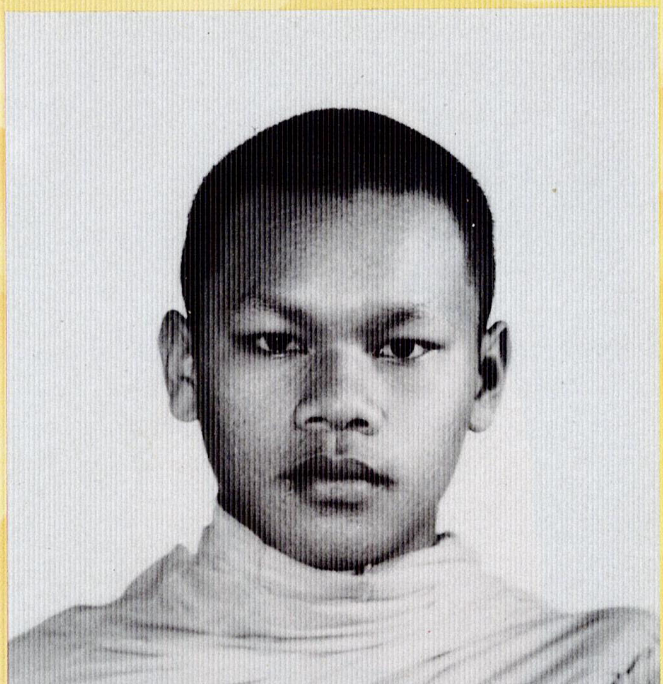
ได้คะแนน ๑๒๕ เท่ากับ ๑๐๐ %

เป็นอันดับที่ ๑ ของประเทศ

โดยมีพระธเนศ ธนปญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

พระสุเทพ มหาวิริโย (จันทวงษ์)
สอบจูฬ-โท ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๒๔ เท่ากับ ๕๕.๒๐ %
เป็นอันดับที่ ๒ ของประเทศ
โดยมีพระธเนศ ธนปญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

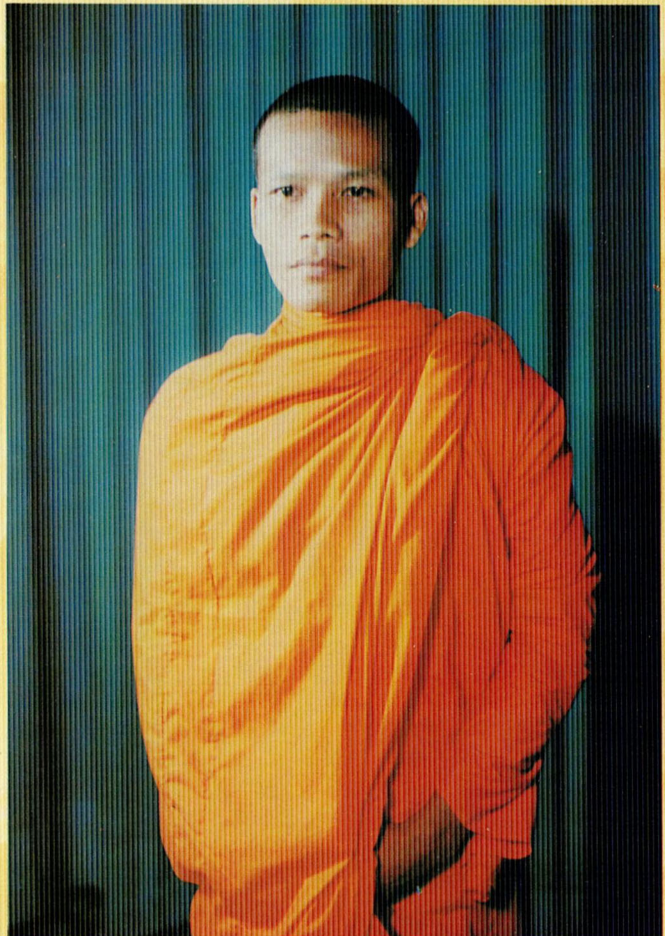
ส.ณ.สุชาติ อุดหนุน

สอบฉูพ-โท ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

ได้คะแนน ๑๒๓ เท่ากับ ๙๘.๔๐ %

เป็นอันดับที่ ๓ ของประเทศ

โดยมีพระธเนศ ธนปญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

พระสำเร็จ อคฺคปญฺโญ (จิตรแม้น)
สอบจูฬ-เอก ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๒๕ เท่ากับ ๑๐๐ %
เป็นอันดับที่ ๑ ของประเทศ
โดยมีพระภัทรากร ปิยณฏฺโฐ เป็นอาจารย์สอน

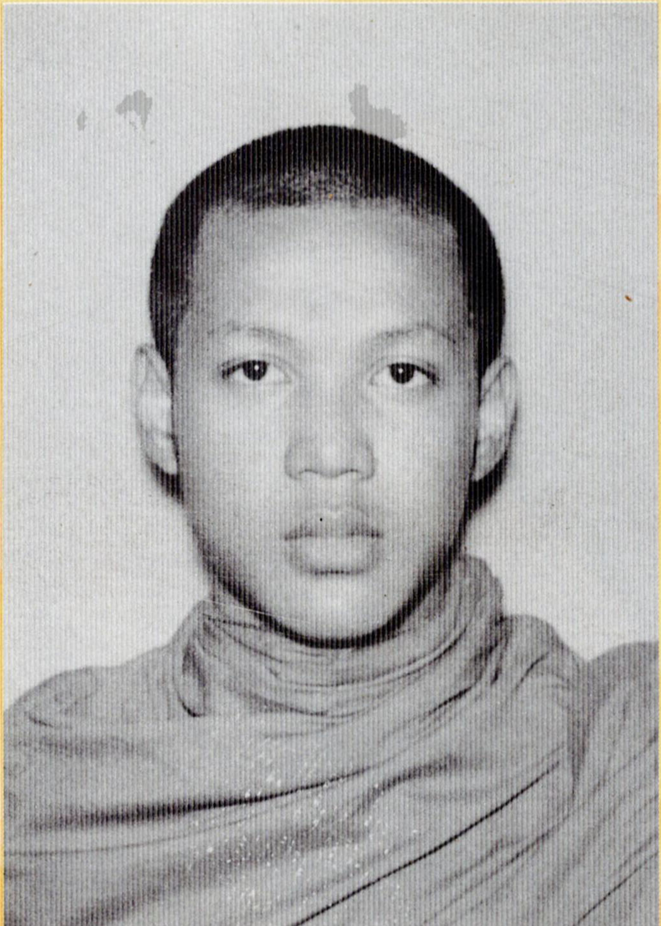
ส.ณ.วิสัญ อ่างเฮ้า

สอบจูฬ-เอก ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

ได้คะแนน ๑๒๔ เท่ากับ ๘๘.๒๐ %

เป็นอันดับที่ ๒ ของประเทศ

โดยมีพระภัทรากร ปิยณฎโฐ เป็นอาจารย์สอน

ส.ณ.เสรี อินทรชู

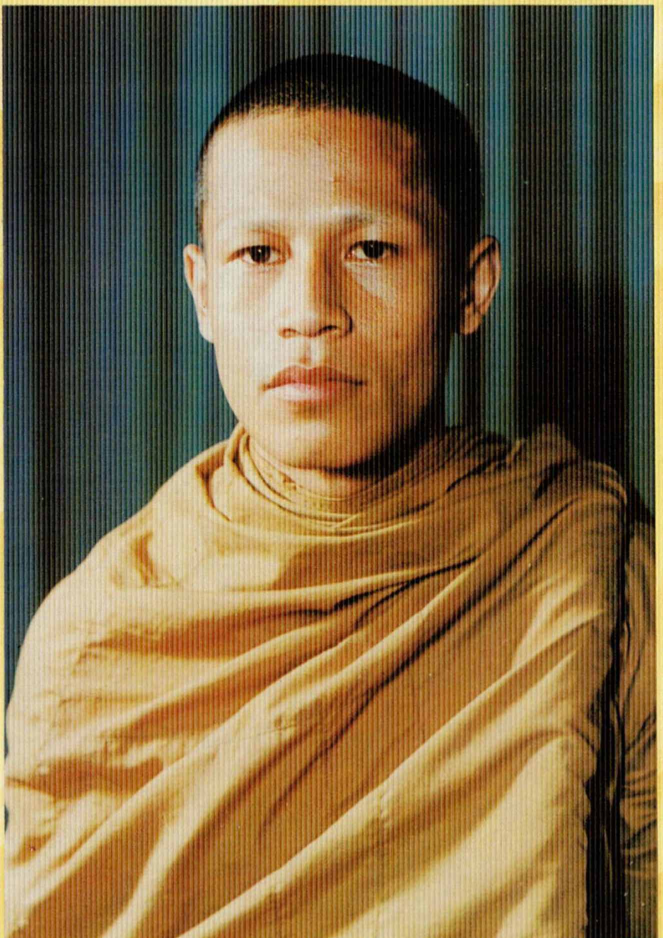
สอบมัชฌิมะ-ตรี ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

ได้คะแนน ๑๖๗ เท่ากับ ๘๘.๒๔ %

เป็นอันดับที่ ๒ ของประเทศ

โดยมีพระมหาดิษฐชพร กตปญฺโญ

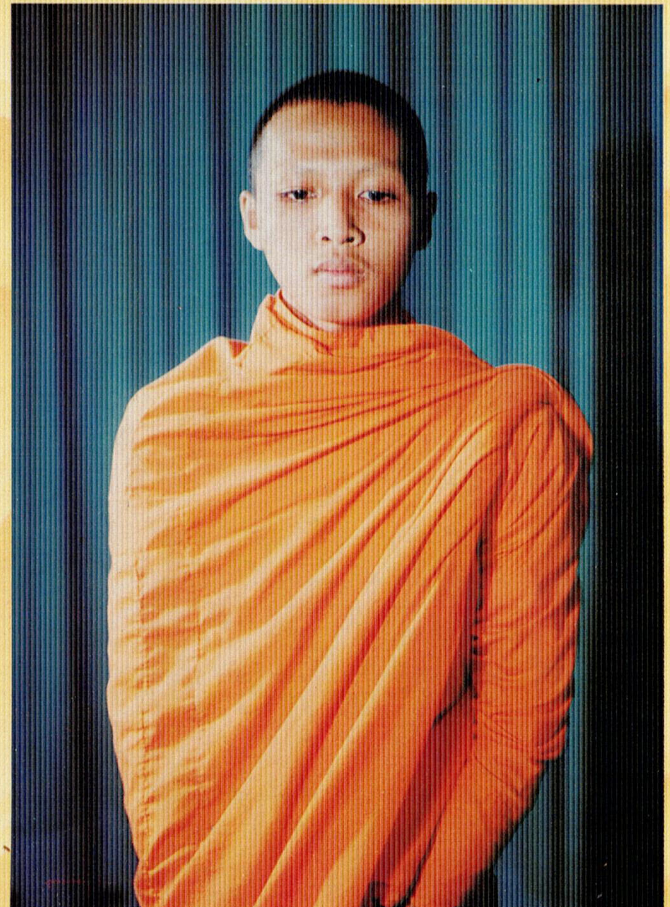
พระมหาสุธรรม สุเมธี เป็นอาจารย์สอน

พระมหามนัส สุทฺธิมโน (ล้วนเลิศ)
สอบมัชฌิมะ-เอก ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๗๑ เท่ากับ ๑๐๐ %
เป็นอันดับที่ ๑ ของประเทศ
โดยมีพระสิน วรปญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

พระมหาคะนอง คุตฺตสีโล (แซกรัมย์)
สอบชั้นมัชฌิมะ-เอก ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๖๕ เท่ากับ ๕๕.๔๑ %
เป็นอันดับที่ ๒ ของประเทศ
โดยมีพระสิน วรปญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

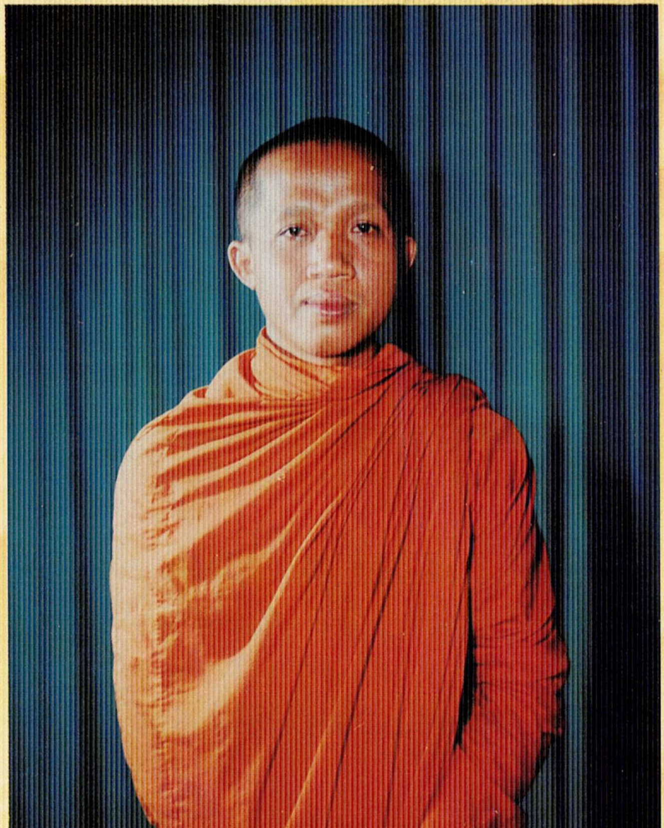
ส.ณ.สายเพชร เจริญศิริ

สอบชั้นมหา-ตรี ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

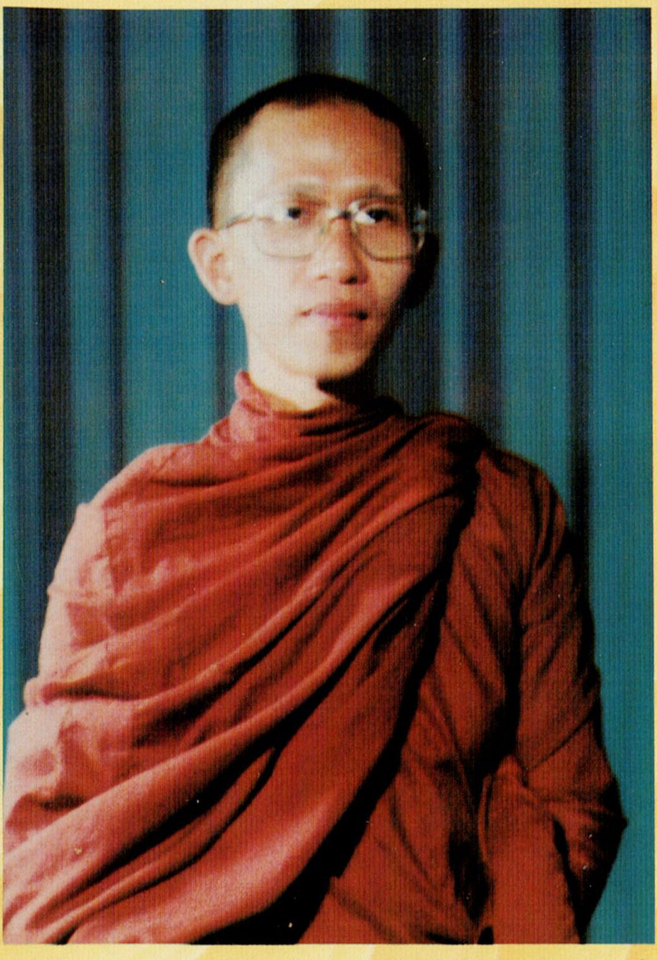
ได้คะแนน ๑๕๘ เท่ากับ ๕๒.๕๔ %

เป็นอันดับที่ ๓ ของประเทศ

โดยมีพระมหาสมศักดิ์ สมทกฺโข เป็นอาจารย์สอน

พระประยุทธ ยุตฺติโก (ใคร่ครวญ)
สอบชั้นมหา-โท ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๖๕ เท่ากับ ๕๗.๐๖ %
เป็นอันดับที่ ๓ ของประเทศ
โดยมีพระมหาสมหวัง ฐิตปุญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

พระมหาสุธรรม สุเมธี (สุวรรณชีวศิริ)
สอบชั้นมหา-โท ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔
ได้คะแนน ๑๖๕ เท่ากับ ๘๗.๐๖ %
เป็นอันดับที่ ๓ ของประเทศ
โดยมีพระมหาสมหวัง ฐิตปุญฺโญ เป็นอาจารย์สอน

พระมหาสมยุทธ อตฺตทโม (ขันธุวาร)

ป.ธ.๖ น.ธ.เอก

สอบชั้นมหา-เอก ภาคหลัง พ.ศ.๒๕๓๔

ได้คะแนน ๘๕ เท่ากับ ๕๐ %

เป็นอันดับที่ ๑๙ ของประเทศ

โดยมากท่านจะดูหนังสือด้วยตนเอง

แถลง

เรื่อง เบิกจ่ายทุนการศึกษา

ปีการศึกษา ๒๕๓๔

ตามที่กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติเงินงบประมาณประจำปี เพื่ออุปถัมภ์การศึกษาในสำนักศาสนศึกษาต่าง ๆ นั้น สำนักศึกษาพระปริยัติธรรมวัดเขาพุทธโคดม ในปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๓๔) ทางสำนักได้รับทุนการศึกษาเป็นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

หลวงพ่อเจ้าอาวาสได้เก็บไว้เป็นค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า เป็นเงินจำนวน ๗๕,๐๐๐ บาท (เจ็ดหมื่นห้าพันบาทถ้วน) ได้มอบให้คณะครูอาจารย์ฝ่ายบริหารการศึกษาเป็นเงินจำนวน ๗๕,๐๐๐ บาท (เจ็ดหมื่นห้าพันบาทถ้วน) เพื่อใช้ในการบริหารการศึกษา และคณะครูอาจารย์ได้นำไปใช้ตามรายการที่ปรากฏดังต่อไปนี้

- จ่ายค่าอุปกรณ์การศึกษาพร้อมหนังสือเรียน	๒๙,๗๖๘	บาท
- ถวายนิตยภัตครูสอนจำนวน ๒๘ รูป	๒๘,๐๐๐	บาท
- ถวายวิทยากรอบรมบาลีก่อนสอบ	๑๒,๐๐๐	บาท
- จ่ายค่าเปลี่ยนผ้าแพรเครื่องอัดโรเนียว	๑,๓๒๐	บาท
- กระดาษใบตอบปัญหา ๑๕ รีม	๑,๓๕๔	บาท
- จ่ายค่ากระดาษอัดโรเนียว	๓,๐๐๐	บาท
- จ่ายเป็นรางวัลนักเรียนอภิธรรม ๕ ชั้น	๑,๕๐๐	บาท

- จ่ายค่าซ่อมเครื่องพิมพ์ดีด	๙๐๐	บาท
- ซื้อกระดาษถ่ายเอกสาร ๔ รีม	๔๒๐	บาท
- จ่ายค่าลูกแม็ค ๒ โหล	๘๐	บาท
- จ่ายค่าเครื่องดื่มไปซื้อกระดาษ	๔๖	บาท
- จ่ายค่ารถไปซื้อของที่กรุงเทพฯ	๗๐๐	บาท
รวมจ่ายทั้งหมด	๗๙,๐๘๕	บาท
จ่ายเกิน	๔,๐๘๘	บาท

ฉะนั้น จึงขอแถลงให้คณะครูอาจารย์ และนักศึกษาได้รับทราบตามนี้

๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕

(ลงชื่อ) [signature]

(พระมหาสมหวัง ฐิตปุญโญ)

ผู้ช่วยเจ้าอาวาส และประธานจัดการศึกษา

อานิสงส์การปฏิบัติสาราณิยธรรม

(เฉพาะข้อทานการใส่บาตร)

พระภิกษุที่ปฏิบัติสาราณิยธรรม (ข้อใส่บาตร ๑๒ ปี) สำเร็จแล้ว ในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ ย่อมได้รับอานิสงส์ ๔ ประการ คือ

๑. ไม่ลำบากในอาหารเครื่องบริโภค

๒. อาหารบิณฑบาตที่ได้มา แม้ว่าจะแบ่งถวายแก่พระภิกษุสามเณรสักกี่รูปก็ไม่หมด

๓. เมื่อได้รับการถวายทานด้วยการจับฉลาก ย่อมได้แต่ของที่ดีเยี่ยม

๔. ภุมมัฏฐเทวดา และรุกขัฏฐเทวดา เทวดาทั้งหลายเอาใจใส่ในการใส่บาตร

(ย่อว่า ไม่ลำบาก - จาคไม่นับ - จับฉลากดี - มีเทวดาใส่)

จาก สมถทีปนี หน้า ๑๓๕-๑๓๖

ผู้สอบเข้าสำนักเรียน วัดเขาพุทธโคดม
ศรีราชา ชลบุรี

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ภาคแรก

เลขที่	ชื่อ	ฉายา	นามสกุล	ข้อเขียน	สัมภาษณ์	รวม	อันดับที่	หมายเหตุ
๑.	พระบุญกอง	กตปุญฺโญ	วงษ์จันทร์	๓๘	๔๐	๗๘		x
๒.	พระสมจิต	กิตฺติวุฑฺโฒ		๕๑	๓๙	๙๐		
๓.	พระเขียน	ฐิตเปโม		๕๐	๕๐	๑๐๐		
๔.	พระรถ	ปภงฺกโร		๓๐	๓๓	๖๓		
๕.	พระฉลวย	ชินวโร		๖๔	๔๖	๑๑๐		x
๖.	สามเณรสมัย		ประกาศสงคราม	๔๗	๔๖	๙๓		
๗.	สามเณรสายัณห์		สัมพันธมิตร	๖๕	๔๘	๑๑๓	๒	
๘.	สามเณรศรชัย		ฉิมมณี	๖๐	๔๙	๑๐๙		
๙.	สามเณรปริชา		เครื่องต้น	๖๓	๕๐	๑๑๓	๒	
๑๐.	สามเณรกิตติศักดิ์		สีดา	๔๑	๔๑	๘๒		
๑๑.	สามเณรไวพจน์		อุ่นอาสา	๕๕	๔๕	๑๐๐		
๑๒.	สามเณรพิทักษ์		ลาดทุ่ง	๖๑	๕๐	๑๑๑	๓	
๑๓.	สามเณรคติญาณ		มั่นต่อการ	๖๗	๔๘	๑๑๕	๑	
๑๔.	สามเณรสุธรรม		พลศรี	๕๗	๕๐	๑๐๗		
๑๕.	สามเณรมุกดา		วันคำ	๔๗	๔๘	๙๕		
๑๖.	สามเณรหวังหลุ่ย		ศรีวงศ์ษา	๓๖	๔๗	๘๓		

ผู้คุม..

ผู้คุม..

ทั้งสอบได้ไม่ได้ มีการจับฉลาก ถวายหนังสือบุรพสิกขา-ทุนการศึกษา อันดับ ๑-๒-๓ รวม ๔ รูป

โดยมากจะมาอบรมก่อนเข้าวัด ๑ เดือน มีวิชากรรมฐานพิเศษอีก ๗ วัน ผู้ที่สอบผ่านได้น่าอนุโมทนาจริงๆ

เอวเมวฺ อิโต ทินฺนํ เปตานํ อุปกปฺปติ

ขออามิสทาน การให้สิ่งของเป็นทาน เป็นบุญ หรือการให้ธรรมะเป็นทาน เป็นบุญ ทั้งสองประการนี้ ซึ่งข้าพเจ้า คณะกองทุนวิทยาทาน กรรมการ สมาชิกผู้อุปถัมภ์ทุกท่าน ได้ให้แล้ว ในโลกนี้

ขอจงสำเร็จประโยชน์สุข แก่ท่านที่ช่วยเหลือกองทุนวิทยาทาน ท่านผู้รับ ผู้อ่าน ท่านเจ้าของโรงพิมพ์ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ทุกคน....

พระมหาเมธี อินฺทโชโต

เดิมอยู่วัดใหม่เจริญผล กาญจนบุรี

เคยเรียนพระอภิธรรม-บาลี-นักธรรม เบื้องต้น

ณ วัดเขาพุทธโคดม

จบ ป.ธ. ๘ ประกาศปี ๒๕๓๕ ณ.วัดยานนาวา

ขอให้ร่วมใจกันอนุโมทนา